

๑

จุดเริ่มต้นของการเปลี่ยนแปลง

“น้องแพง น้องแพง”

เสียงอ่อนโยนคุ้นหูที่ได้ยินแว่วๆ ปลุกพึมพำกานต์ที่กำลังหลับไหล อย่างเป็นสุขอยู่บนเตียงหนานุ่มปูด้วยผ้าลายดอกไม้สีหวานในห้องนอนที่ เย็นหน้าด้วยแอร์คอนดิชัน ภายในคอนโดมิเนียมหรูทรายนใจกลางเมือง ต้องพลันตกใจตื่นก่อนจะหียตามองไปยังที่มาของเสียง แล้วดวงหน้าสะสวย ที่ยังคงงัวเงียก็แผยรอยยิ้มกว้างด้วยความดีใจปะปนประหลาดใจ เพราะ สิ่งที่ปรากฏอยู่ในสายตาคือร่างอวบท้วมของนางพิมพ์พร ผู้เป็นแม่ในชุด สีขาวสะอาด ซึ่งเป็นชุดที่เจ้าตัวมักจะแต่งถือศีลในวันพระ ยืนส่งยิ้มให้อยู่ ข้างเตียง

“แม่...มาได้ยังไงล่ะ”

คนยังอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นอ่อยถาม แม้จะยังงุนงงว่าจู่ๆ มารดาที่ควรจะอยู่บ้านสวนที่จังหวัดจันทบุรี เหตุใดจึงมายืนอยู่ตรงข้าง เตียงของตนเอง แต่อารามดีใจนั้นมึ่มากกว่า เพราะช่วงนี้เธอไม่ค่อยมีเวลา กลับบ้านนัก

คนที่ยื่นส่งยิ้มให้ไม่ตอบคำถาม แต่กลับพูดออกมาด้วยน้ำเสียง
อ่อนหวานแกมขอร้อง

“น้องแพง...กลับไปอยู่บ้านเรานะลูก กลับไปอยู่บ้าน...เรา”

“กลับบ้าน! แม่ก็รู้ว่าแพงต้องทำงานนี่จ๊ะ”

พิมพกานต์ตอบด้วยความรู้สึกงุนงงที่ทวีขึ้นเป็นลำดับ เพราะเท่าที่
ผ่านมาไม่เคยเลยสักครั้งที่มารดาจะพูดกับเธอเช่นนี้ อีกฝ่ายรู้ว่าเธอกำลัง
สนุกและมีความสุขจากหน้าที่การงานที่กำลังไปได้สวยในตำแหน่งเลขาธิการ
ของประธานบริษัท แคปิตอล คูล โลจิสติกส์ จำกัด บริษัทที่ดำเนินธุรกิจ
ด้านโลจิสติกส์อันดับต้นๆ ของประเทศ ที่เธอสอบเข้าทำงานได้เมื่อสองปี
ที่แล้ว

“กลับไปอยู่บ้านเรานะลูก กลับบ้าน...เรา”

น้ำเสียงอ่อนหวานกึ่งขอร้องของมารดาที่พูดตอกย้ำคำเดิมๆ พร้อม
กับร่างที่ยืนอยู่ข้างเตียงซึ่งเห็นชัดเจนก่อนหน้าค่อยๆ เลื่อนหายไปจาก
สายตา จนพิมพกานต์ต้องผุดลุกขึ้นนั่งพร้อมกับร้องเรียกเสียงหลง

“แม่!”

ข้างเตียงที่เมื่อครู่มีร่างอวบอ้วนยืนอยู่บัดนี้หลงเหลือเพียงความว่าง
เปล่า ราวกับเรื่องเมื่อครู่คือความฝันหรือไม่เธอก็ตาผาตไป หมิงสาวยกมือ
ขึ้นขยี้ตาพลงบนพิมพากับตัวเอง

หรือเมื่อก็เธออาจจะฝันไป แต่ฝันอะไรจะเหมือนจริงถึงเพียงนี้

ครั้นเหลียวมองนาฬิกาหัวเตียง...เพิ่งจะตีห้าครึ่ง ซึ่งเป็นเวลาที่ปกติ
ของเธออยู่แล้ว ร่างสูงระหงในชุดเสื้อยืดตัวใหญ่จึงก้าวลงจากเตียง ไปเป็น
ตรงตำแหน่งที่เมื่อครู่เห็นร่างของมารดาอยู่นอยู่ รูปหนึ่งภาพที่เห็นพลันหวน
กลับเข้ามาในความคิดคำนึงจนเธออดวิตกกังวลไม่ได้ แม่จะบอกกับตัวเอง
ว่าตาผาตหรือเป็นความฝันก็ตามที่

ความรู้สึกแปลกๆ ระคนหวาดหวั่นบางอย่างแทรกเข้ามาในใจจน
খনอ่อนที่แขนพากันลูกชั้น ต้องรีบสลัดความรู้สึกดังกล่าวออกไปโดยเร็ว

ก่อนจะคว่ำผ้าเช็ดตัวแล้วเดินเข้าห้องน้ำ ซึ่งน้ำเย็นๆ จากฝักบัวช่วยให้สมองของพิมพกานต์รู้สึกปลอดโปร่งขึ้น พลอยทำให้ลืมเรื่องที่กำลังวิตกกังวลไปได้ชั่วขณะ

หลังแต่งกายเสร็จเรียบร้อย ร่างสูงสมส่วนในชุดกระโปรงสีขาวลายจุดดำแขนในตัวยาวเหนือเข่า อวดช่วงขาเรียวยาว ก็เดินไปทรุดนั่งลงบนสตูลหน้ากระจกเงาบานใหญ่ หยิบตลับแป้งราคาแพงมาแตะแต้มเบาๆ จนทั่วใบหน้า... นับเป็นความโชคดียิ่งของหญิงสาวที่แม่จะเกิดเป็นลูกสาวชาวสวน แต่กลับมีผิวหน้าที่เนียนกระจ่างใสจนไม่ต้องใช้ครีมรองพื้นช่วยให้มากเรื่อง จากนั้นก็หยิบลิปสติกสีชมพูอ่อนมาวาดนัยที่ปากแล้วยิ้มสองครั้งเป็นอันเสร็จสิ้น คิ้วเรียวทั้งคู่ที่เรียงตัวสวยอยู่แล้วไม่ต้องทำอะไรมากแค่เอาแปรงเล็กๆ บัดๆ เป็นอันใช้ได้

พิมพกานต์ลุกขึ้นยืน พลังมองตัวเองในกระจกเงาที่กำลังสะท้อนภาพหญิงสาวร่างสูงเพียวได้สัดส่วน ดวงหน้าเรียวยาวไข่มุกเครื่องหน้ารับกันราบรื่นแต่ง ถูกล้อมกรอบด้วยผมยาวหยิกสลวยที่ไม่เคยผ่านการตัดแต่อย่างใด แต่เป็นผมที่หยิกตามธรรมชาติซึ่งใครต่อใครเห็นต่างก็ชื่นชมนักหนา ทว่าเจ้าตัวกลับไม่ชอบใจเท่าไร... เพราะเป็นสิ่งตอกย้ำให้นึกถึงเรื่องราวบางอย่างในอดีต

เมื่อนึกถึงตัวเองในวัยแรกเริ่ม... รูปร่างผอมสูงมีผมหยิกจนจับตัวเป็นขอด ขำฟันเหยินก็ผุดซ้อนขึ้นมาในมโนภาพ สมัยเรียนมัธยมปีที่สี่เธอซี้ริ้วซี้เหร่จริงๆ ถ้าไม่ตัดสินใจตัดฟันตั้งแต่ตอนนั้น หน้าตาคงไม่เป็นอย่างไรในปัจจุบันเป็นแน่แท้ แล้วภาพเหตุการณ์หนึ่งซึ่งเป็นความทรงจำที่เธอไม่เคยลืมเลือนก็วาบเข้ามาพร้อมกับสิ่งนี้ได้ จนต้องรีบขับไล่ภาพดังกล่าวออกไปโดยเร็ว คราวกระเป๋ายี่ห้อดั่งที่แขวนอยู่ชั้นสะพานที่ไหล ก้าวเดินออกไปจากห้องนอนตรงไปยังห้องครัวแบบทันสมัยที่มีอุปกรณ์พร้อมสรรพแต่แทบไม่เคยได้ใช้งาน นอกจากกาน้ำร้อนสำหรับชงกาแฟและเครื่องปั่นขนมปังเท่านั้น เพราะทั้งสองอย่างคืออาหารเข้าสำหรับเธอ ส่วนมือเย็นไม่ค่อยเน้นนักตาม

แบบฉบับหญิงสาวในยุคนี้ ที่มักจะเห็นรักษาหุ่นกันมากกว่าการรักษาสุขภาพ พิมพกานต์เดินไปซังกาแฟแล้วหยิบขนมปังปังที่ส่งกลิ่นหอมน่ากินใส่จานใบเล็ก แล้วถือไปนั่งยังมุมรับแขกที่มีโซฟานุ่มรูปมือสีแดงสดตัวเก๋ตั้งอยู่ หลังจากได้ดื่มกาแฟหอมกรุ่นเข้าไปอีกใหญ่ ความสดชื่นกระปรี้กระเปร่าก็บังเกิดขึ้น หญิงสาวเกือบจะตัดสินใจหยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋าขึ้นมาแล้วกดโทร. ไปหามารดาที่บ้าน แต่ก็เปลี่ยนใจ คิดว่าถึงที่ทำงานแล้วค่อยโทร. ก็ได้

ตลอดระยะเวลาาร่วมสองปีนับตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรี กระทั่งโชคดีสอบเข้าทำงานที่บริษัทโลจิสติกส์แห่งนี้ได้ หญิงสาวกลับบ้านไปหามารดาแทบจะนับครั้งได้ เพราะทั้งงานรวมทั้งอะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่างดึงเวลาของเธอไปจนหมด คงมีอีกฝ่ายเท่านั้นที่โทร. มาหาอย่างสม่ำเสมอ

ใจก็ได้แต่คิดว่าเดี๋ยวค่อยกลับ บ้านอยู่แค่นี้เอง เดี่ยวค่อยโทร. หา... แต่ไม่เคยได้ทำเลยสักครั้ง แต่เธอตั้งใจไว้แล้วว่าวันหยุดยาวที่จะถึงนี้คงต้องกลับไปบ้านสักครั้ง

ตาคู่สวยเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ ครั้นเห็นว่าถึงเวลาควรเดินทางไปทำงานได้แล้ว เจ้าของร่างสูงเพรียวก็ผุดลุกขึ้น ควักกุญแจรถที่แขวนอยู่ออกจากห้องพักตรงไปยังลานจอดรถ แล้วพาเจ้ามินิคูเปอร์สีแดงสดเล่นตะบิ้งไปยังอาคารแคปิตอลเฮาส์บนถนนรัชดาภิเษกตัดใหม่ ซึ่งใช้เวลาในการเดินทางไม่ถึงครึ่งชั่วโมง

พิมพกานต์กดลิฟต์ขึ้นมายังชั้นเก้าซึ่งเป็นที่ตั้งของบริษัท ทันทีที่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ที่คุ้นเคยกันดีเห็นเธอ ก็บอกเธอด้วยสีหน้าตื่นๆ

“คุณแพงคะ มีผู้หญิงชื่อพรเพ็ญโทร. มาบอกให้โทร. กลับไปหาตัวนคะ”

“ให้แพงโทร. กลับด่วนหรือคะ” พิมพกานต์เอ่ยถามน้ำเสียงงงๆ พรเพ็ญที่ถูกเอ่ยถึงเป็นน้องสาวของมารดาซึ่งเป็นน้ำสาวของเธอ แต่

หญิงสาวสงสัยว่าทำไมเจ้าตัวไม่โทร. เข้ามือถือ เหตุใดจึงโทร. เข้าบริษัท ทว่า ความสงสัยดังกล่าวก็มีอันต้องพับเก็บไว้ก่อน เมื่อเหลือบเห็นชายหนุ่มร่าง สูงหน้าตาดีในชุดสูทหรูเรียบกริบสีดำเดินฉีกยิ้มกว้างเข้ามา มีลิลลี่สีชมพู ซ่อใหญ่อยู่ในอ้อมแขน

“สวัสดีครับ ผมแวะเอาดอกไม้สวยๆ มาให้คนสวยๆ อย่างคุณแพง ครับ”

คนได้ดอกไม้ซ่งงามแต่เข้ายิ้มนิดๆ “ขอบคุณมากค่ะคุณนन्ह ไม่เห็น ต้องลำบากซื้อมาเลยคะ”

“ไม่ลำบากหรอกครับ ผมไม่ชอบฝากใครเอามาส่งเหมือนคนอื่น ออยากเอามาให้ด้วยตัวเองมากกว่า คุณแพงจะได้นึกถึงผมเป็นคนแรกแต่เข้า ใดละครับ”

นนทวัชร...นักธุรกิจหนุ่มด้านนำเข้ารถยนต์พุดกลางคลี้อยู่มาหลายปี พร้อมส่งสายตาสื่อความหมายเป็นนัยๆ ไปให้สาวสวยตรงหน้าที่เขากำลัง สนใจจากการพบกันในงานเลี้ยง ความสวบบวกกับท่าทางฉลาดเฉลียวของ อีกฝ่ายเข้าตาผู้ชายอย่างเขาเข้าอย่างจัง เพราะผู้หญิงที่ทั้งสวยทั้งฉลาดนั้น หาได้ยากเต็มทีในสมัยนี้

คนที่ได้รับสายตาสื่อความนัยอย่างพิมพานต์ชำเลืองมองหน้าคน พุดแล้วยิ้มหยันในใจ ผู้ชาย...เวลาอยากได้อะไรสักอย่างจะทุ่มเทเช่นนี้เสมอ ดอกไม้ราคาแพงหลากหลายชนิด รวมทั้งของขวัญมูลค่าต่างๆ ที่ชายหนุ่ม ผู้นี้สรรหามาให้ แม้จะรู้สึกปลื้มปริ่มตามประสาผู้หญิง ยามที่ได้รับสิ่งของ จากนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ไฟแรงที่กำลังมีชื่อเสียงอย่างนนทวัชร ทว่าใช้จะไม่รู้ว่าคงไม่ใช่เธอเพียงคนเดียวที่กระมังที่ได้รับ คาดว่าหญิงสาวคนอื่นก็คง ได้รับเหมือนเธอด้วยเช่นกัน เพราะเดี๋ยวนี้ข่าวคราวต่างๆ ไม่ว่าจะป็นข่าว ลับเฉพาะหรือข่าววงในแค่นี้ก็ตาม ต่างซุกคืบออกมาแฉให้รู้กันเ็นแวดวง โซเชียลเน็ตเวิร์กแทบทั้งสิ้น

เหตุผลสำคัญอย่างหนึ่งที่หญิงสาวยังไม่ตกลงปลงใจกับใครใน

ตอนนี้ ทั้งที่มีชายหนุ่มมากหน้าหลายตาแวะเวียนมาขายขนมจีบ ก็เพราะเธอมีบิดาเป็นคนเจ้าชู้ ที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้แก่มารดาจนถึงขั้นต้องหย่าขาดจากกัน เธอยอมรับว่าเกลียดคนเจ้าชู้เป็นที่สุด

“แบบนี้คงมีสาว ๆ นึกถึงหน้าคุณนนท์กันหลายคนแน่เลยล่ะ” พิมพกานต์แกล้งพูดแหง

“สาวคนไหนคงไม่ทำให้ผมนึกถึงได้เท่ากับคุณพิมพกานต์หรอกครับ” นนท์หัวซรวพูดหยอดกลับทันควัน “แต่ตอนนี้ผมคงต้องขอตัวเข้าออฟฟิศก่อน ถ้าไม่คิดว่าจะต้องเข้าประชุมเรื่องงานสำคัญ คงจะต้องอยู่ต่อขอดื่มกาแฟกับคุณแพงแล้วละครับ”

“เชิญค่ะ”

หลังจากรอนนนท์ซรวผละไปแล้ว พิมพกานต์คิดจะเดินออกไปซื้อเค้กเจ้าอร่อยที่ร้านกาแฟชื่อดังซึ่งอยู่ชั้นล่างของตัวอาคารมากินเสียหน่อย เพราะขนมปังปิ้งที่กินมาจากคอนโดที่พักไม่อยู่ท้องสักเท่าไร แต่ยังไม่ทันได้ก้าวเดิน เสียงเตือนของประชาสัมพันธ์สาวที่เคาน์เตอร์ก็ดังขึ้นมาเสียก่อน

“คุณแพงอย่าลืมโทร. กลับหาที่บ้านด้วยนะคะ”

คำพูดดังกล่าวเปลี่ยนความตั้งใจของหญิงสาวในทันที เธอก็อยากรู้เหมือนกันว่าเรื่องด่วนที่ว่่านั้นคืออะไร เมื่อคิดได้ดังนั้นก็จึงหยิบสมาร์ตโฟนจากในกระเป๋าขึ้นมา แล้วถึงรู้สาเหตุว่าทำไมผู้เป็นน้ำสาวถึงโทร. เข้าบริษัทแทนที่จะโทร. เข้ามือถือเธอโดยตรง เพราะหน้าจอที่ว่างเปล่าบ่งบอกให้รู้ว่าแบตเตอรี่หมดนั่นเอง

หญิงสาวรีบเดินกลับไปยังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ที่อยู่หน้าห้องของผู้เป็นเจ้านาย ชาร์จสมาร์ตโฟนก่อนจะเปิดโทรศัพท์ สิ่งที่น่าประหลาดแก่สายตาคือเบอร์ที่ไม่ได้รับสายเป็นสิบๆ สายจากผู้เป็นน้ำสาว ทำให้ต้องรีบกดกลับไปหาทันที และดูเหมือนว่าคนในสายจะเฝ้ารออยู่เพราะกดรับทันทีที่สัญญาณดังขึ้นเพียงแค่ครั้งเดียว

“น้องแพง”

“น้ำเพ็ญ ให้แพงโทร. กลับด่วนมีเรื่องอะไรหรือจ๊ะ” หลานสาวเอ่ยถามน้ำเสียงร้อนร่น

คนในสายหยุดไปชั่วเสี้ยววินาที ตามมาด้วยคำพูดน้ำเสียงสั้นๆ

“พี่พิมพ์ไม่สบายมากจ๊ะ ตอนนี้อยู่โรงพยาบาลประจำจังหวัด น้ำโทร. เข้ามือถือไม่ติด โทร. เข้าบ้านไม่มีคนรับสาย เลยตัดสินใจโทร. เข้าบริษัท”

“ไม่สบายมาก!” พิมพ์กานต์อุทานน้ำเสียงตกใจ หวหนักถึงความฝันตอนเช้าตรู่ขึ้นมาในทันใด “แล้วแม่เป็นอะไรไปหรือจ๊ะ”

“ท้องเสียจ๊ะ น้องแพงรีบกลับมาได้ไหม นิ่งเครื่องมาลงที่สนามบินตราด เตียวหน้าขับรถไปรับเอง”

เมื่อได้ฟังอาการของมารดาว่าแค่ท้องเสีย หญิงสาวก็เบาใจลงว่าคงไม่ได้เป็นอะไรมากอย่างที่นึกกังวล ทว่ายังไม่ทันที่หญิงสาวจะได้พูดอะไรกับคนในสายอีก เสียงอินเตอร์คอมบนโต๊ะก็ดังกังวานขึ้นมาเสียก่อน

“คุณแพง เข้ามาหาผมในห้องหน่อยครับ”

หญิงสาวละล้าละลังขึ้นมาทันที

“ว่าไงน้องแพง”

น้ำเสียงร้อนร่นของผู้เป็นน้าทำให้พิมพ์กานต์ต้องตอบออกไปก่อนว่า “เตียวแพงขอเข้าไปหาเจ้านายก่อนนะจ๊ะน้ำเพ็ญ”

พูดจบพิมพ์กานต์ก็กดวางสาย แล้วคว้าสมุดโน้ตเดินเข้าไปในห้องของเจ้านายในทันที

“ว่าไงคุณแพง ได้ข่าวว่ามีหนุ่มเอาดอกไม้มาให้แต่เช้าเลยหรือครับ”

เจ้าของบริษัทซึ่งเป็นชายวัยกลางคนพูดกระแซะยิ้มๆ พลางมองเลขาคู่ที่ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ตรงหน้า แล้วอดไม่ได้ที่จะนึกชมเชยอีกฝ่ายอยู่ในใจ นอกจากความสวยที่โดดเด่นเป็นเอกแล้ว ยังมีความสามารถเรื่องงานบวกความเฉลียวฉลาดที่มักจะหาได้ยากยิ่งในตัวผู้หญิงสวยสมัยนี้ อีกทั้งการตัดสินใจแก้ปัญหาเฉพาะหน้าสำคัญๆ หลายต่อหลายครั้งของบริษัท เป็นสิ่งยืนยันศักยภาพของเจ้าตัวได้ เพราะผู้หญิงสวยส่วนใหญ่มักจะมันสมอง

น้อย แต่คงต้องยกเว้นเลขาฯ ส่วนตัวของเขาผู้นี้

“คาดว่าจะเอามาให้แพ่งเช่ากว่าคนอื่นมั้งค่ะบอส” เลขาฯ การคนสวย พุดยิ้มๆ ซึ่งได้รับเสียงหัวเราะดังลั่นอย่างชอบอกชอบใจจากคนเป็นเจ้านาย

“เจ้าของดอกไม้คงต้องหนาวหน่อยนะ ที่ริมาชายขนมจีบเลขาฯ ผม” คนเป็นเลขาฯ ยกยิ้มปากขึ้นยิ้มชนิดหนึ่ง “ว่าแต่บอสมีอะไรเรียกใช้แพ่งแต่เช้าคะ”

“ผมจะต้องบินไปสวีตเซอร์แลนด์ด่วนเย็นนี้ คุณไปจัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้ผมด้วย แล้วที่สำคัญ คุณก็ต้องเดินทางไปกับผม”

คำพูดของเจ้านายทำให้พิมพกานต์อุทานออกมา น้ำเสียงตื่นเต้น

“สวีตเซอร์แลนด์หรือคะ!”

สวีตเซอร์แลนด์เป็นประเทศในฝันที่หญิงสาวอยากไปมากที่สุด ทว่าที่ยังไม่ได้ไปไม่ใช่เพราะเรื่องเงิน ปัญหาอยู่ที่ว่ายังหาเวลาและโอกาสไม่ได้นั่นเอง แม้บริษัทจะจัดทำวีซ่าและมีแผนจะส่งเธอไปดูงานที่นั่นหลายต่อหลายครั้ง แต่แผนที่ว่ามีอันถูกยกเลิกทุกครั้ง เวลานี้ทั้งสองอย่างนั้นเดินทางมหาตัวเธอแล้ว ซึ่งเธอคิดว่าถ้าไม่ได้ไปคงเสียดายแย่

“ใช่ คุณกลับไปเตรียมตัวได้เลย”

“ค่ะบอส”

พิมพกานต์รับคำด้วยความยินดี เดินกลับไปยังโต๊ะทำงานแล้วยกหูโทรศัพท์ขึ้น เพื่อจะจัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้ผู้เป็นเจ้านาย ทว่าสมาร์ตโฟนที่เธอซาร์จแบตเตอรี่ทิ้งไว้ปล้นสว่างวับขึ้น เป็นสัญญาณให้รู้ว่ามีคนโทร. เข้ามา หญิงสาวจึงวางโทรศัพท์ที่ถืออยู่ลงแล้วเอื้อมมือไปคว้ามากดรับสาย ยังไม่ทันได้พูดอะไรออกไปน้ำเสียงร้อนรนของผู้เป็นหน้าสาวก็ดังขึ้นมาทันที

“น้องแพ่ง ตกลงว่าไง เรื่องกลับบ้าน”

คนถูกถามล้งล้งขึ้นมาในทันใด แล้วก็ตัดสินใจพูดออกไป “พอดีแพ่งต้องเดินทางไปต่างประเทศกับเจ้านายด่วนจะนำแพ่ง”

คนในสายเงียบบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะพูดว่า “ตอนนี้พี่พิมพ์ยังถ่ายไม่หยุด หมอกำลังรอดูอาการอย่างใกล้ชิด บอกว่าอาจอยู่ในภาวะติดเชื้ออะไรสักอย่าง และถ้าติดเชื้อที่ว่านั้นจริง ต้องย้ายเข้าห้องไอซียู แล้วตอนนี้ใช้ก็ขึ้นสูงมาก เพื่อถึงแต่น้องแพง นั้น...หมอเรียกแล้ว น่าคงต้องวางหูก่อนนะ”

พิมพ์กานต์ดมสองสมาร์ตโฟนในมือด้วยจิตใจไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวนัก ความคิดสองอย่างกำลังตีกันให้วุ่นวายจนต้องยกมือขึ้นเหนวดขมับ ตอนที่เธอกำลังซึ่งใจว่าควรจะทำอย่างไรต่อไปดี ระหว่างเดินทางไปประเทศในฝันของเธออย่างสวีตเซอร์แลนด์กับเจ้านาย กับกลับไปดูมารดาที่นอนป่วยที่โรงพยาบาล

แล้วภาพเหตุการณ์เมื่อตอนเช้าพลันวาบเข้ามาในห้วงความคิด บวกกับคำพูดของผู้เป็นน้าก่อนวางสาย ที่ว่ามารดาของเธออาจอยู่ในขั้นภาวะติดเชื้อ และถ้าติดเชื้อจริงก็ต้องเข้าห้องไอซียูซึ่งหมายถึงห้องผู้ป่วยหนัก

‘แล้วใช้ก็ขึ้นสูงมาก เพื่อถึงแต่น้องแพง’

คำพูดสุดท้ายของผู้เป็นน้าทำให้พิมพ์กานต์ตัดสินใจได้ว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

สวีตเซอร์แลนด์ไปเมื่อไหร่ก็ได้!

เมื่อคิดได้ดังนั้น หญิงสาวจึงเดินเข้าไปในห้องของผู้เป็นเจ้านาย ผู้กำลังนั่งอ่านเอกสารอยู่

“บอสคะ”

“ว่าไงคุณแพง มีอะไรหรือเปล่า หน้าตาดูไม่ดีเลย” คนเป็นเจ้านายเอ่ยถามอย่างสงสัยเมื่อเห็นสีหน้าฉายแวววิตกกังวลของเลขาฯ สาว

“แพงคงไปสวีตเซอร์แลนด์กับบอสไม่ได้แล้วค่ะ”

“อ้าว ทำไมล่ะคุณแพง”

“แม่ของแพงนอนป่วยอยู่โรงพยาบาล แพงจะเข้ามาขออนุญาตลากลับบ้านไปดูแม่ค่ะบอส”

หญิงสาวบอกเล่าถึงสาเหตุออกไป ซึ่งคนเป็นเจ้านายก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“อ้อ ไม่เป็นไร ถ้านั่นตอนนี้คุณกลับไปได้เลย ส่วนเรื่องตัวเครื่องบินเดี่ยวนผมให้คุณสุภาววัลย์จัดการให้แทนแล้วกัน”

สุภาววัลย์เป็นผู้ช่วยของพิมพ์กานต์ หญิงสาวได้ฟังก็รู้สึกสบายใจขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นแพงคงต้องขอตัวกลับเลยนะค่ะ”

“ขอให้คุณแม่หายป่วยไวๆ นะครับคุณแพง สวิตเซอร์แลนด์ไปเมื่อไหร่ก็ได้ แต่แม่เนะเราหาที่ไหนไม่ได้อีกแล้ว”

“ขอบคุณค่ะบอส”

เมื่อกลับมายังโต๊ะทำงานเพื่อเก็บของเตรียมตัวกลับบ้าน เสียงสมาร์ตโฟนก็ดังขึ้นทันทีราวกับรู้ และผู้ที่โทร. มาไม่พ้นเป็นหน้าสาวที่เอื่อยถามทันทีที่เธอกดรับสาย

“ตกลงน้องแพงจะกลับบ้านหรือจะไปสวิตเซอร์แลนด์”

ทางเสียงของผู้เป็นหน้าคล้ายเจ๊อแว่นน้อยยกน้อยใจ ทำให้พิมพ์กานต์ต้องรีบบอกออกไป “เดี๋ยวน้องแพงถึงสนามบินแล้วจะโทร. บอกนำเพ็ญนะจ๊ะ”

พิมพ์กานต์ใช้เวลาในการเดินทางประมาณสี่สิบห้านาทีก็ถึงที่หมายคือสนามบินจังหวัดตราด ดวงตาคู่สวยของหญิงสาวกวาดมองไปยังสนามบินขนาดเล็กที่ตัวเองเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก บรรยากาศรอบๆ คล้ายกับสนามบินของเกาะสมุยแต่ขนาดยังถือว่าเล็กกว่ามาก ซึ่งเธอคิดว่าถ้ามีการปรับปรุงภูมิทัศน์บางส่วน ในอนาคตต้องเป็นสนามบินที่มีคนกล่าวขวัญถึงไม่แพ้ที่เกาะสมุยอย่างแน่นอน

ขณะที่กำลังคิดจะกดโทรศัพท์เพื่อโทร. หาผู้เป็นหน้าอยู่นั้น ก็ต้องสะดุ้งเมื่อเสียงของคนที่กำลังนึกถึงดังขึ้นจากทางด้านหลัง

“น้องแพง”

“อ้าว นำเพ็ญ แพงกำลังจะกดโทร. หาอยู่พอดี” คนเป็นหลานสาว

หักพลาถมองนำสาวในชุดแต่งกายทะมัดทะแมงเป็นกางเกงยีน เลื้อยเซ็ดแขน ยาวลายสกอต อีกฝ่ายมีอายุแก่กว่าเธอเพียงแค่เจ็ดปี เพราะเจ้าตัวเกิดตอน ยายของเธออายุค่อนข้างมากแล้วเรียกว่าลูกหลง ปัจจุบันยังครองตัวเป็น โสดทั้งที่มีรูปร่างหน้าตาไปวัดตอนสายๆ ได้โดยไม่ต้องอายุใคร “อย่าบอกนะ ว่าน้ำเพ็ญมารอรับแพงอยู่นานแล้ว”

“อืม หลังจากวางสาย น้ำก็ขับรถมารอเลย จะได้ไม่เสียเวลา” พรเพ็ญพยักหน้าทีแผงแววอิดโรยราวกับคนพักผ่อนไม่เพียงพอ ทว่า นัยน์ตากลับเปล่งประกายดีใจที่ได้พบเจอหลานสาวที่ไม่ได้พบหน้ากันมา หลายเดือน “น้ำดีใจนะที่น้องแพงกลับมา รีบไปโรงพยาบาลกันเถอะ”

พูดจบก็คว้าแขนหลานสาวเดินลี้วๆ ไปยังรถกระบะสีประตู่ที่จอดอยู่ ด้านหน้าของสนามบิน ก่อนจะพารถพุ่งทะยานตรงไปยังโรงพยาบาลประจำ จังหวัดจันทบุรีด้วยความเร็วสูง

“น้ำเพ็ญ ค่อยๆ ขับก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อนขนาดนี้หรือจ๊ะ” พิมพกานต์ บอคนำสาวเมื่อเหลือบมองตัวเลขความเร็วบนหน้าปัดเรือนไมล์

“น้ำอยากถึงโรงพยาบาลเร็วๆ” คนเป็นน้ำบอก แต่ก็ค่อยๆ ลด ความเร็วลง “อาการพี่พิมพี่ไม่คอยดีนัก หมอบอกว่าบ่ายนี้้อาจต้องย้ายเข้า ห้องไอซียู เพราะความดันโลหิตเริ่มต่ำผิดปกติจนต้องให้ยาเพิ่ม แกล็ดเลือด ก็ต่ำ”

พิมพกานต์ฟังแล้วหน้าเสียวลงทันควัน “แม่แค่ว่าต้องเสียไม่ใช้หรือจ๊ะ น้ำเพ็ญ ดูจากอาการที่พูด ไม่น่าจะใช่ท้องเสียธรรมดา”

“น้ำไม่เข้าใจเหมือนกันน้องแพง” พรเพ็ญพูดด้วยน้ำเสียงวิตกกังวล จนคนฟังสัมผัสได้ “พี่พิมพี่นะปกติแข็งแรงไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยอะไรกับใคร เขา แต่จู่ๆ เมื่อตอนเย็นก็เกิดท้องเสียไม่หยุดจนถึงกับต้องหามส่งโรง- พยาบาล ตอนแรกนึกว่าแค่ท้องเสียธรรมดาเลยส่งแค่โรงพยาบาลประจำ อำเภอ แต่อาการยังไม่ดีขึ้นน้ำเลยตัดสินใจทำเรื่องย้ายเข้าโรงพยาบาล ประจำจังหวัด แล้วถึงได้โทร. บอกน้องแพง”

คนเป็นน้ำสาวยังคงติดปากเรียกหลานสาวด้วยคำนำหน้าว่าน้อง เหมือนที่เคยเรียกเมื่อสมัยเด็กๆ

“แล้วทำไมหน้าเพ็ญไม่ย้ายไปโรงพยาบาลเอกชนล่ะจ๊ะ จะได้เฝ้าได้สะดวก”

พรเพ็ญขำเลียงมองหน้าหลานสาวแวบหนึ่ง “หมอเก่งๆ ในโรงพยาบาลเอกชนส่วนใหญ่เป็นอาจารย์หมอจากโรงพยาบาลศูนย์ทั้งนั้นแหละจ๊ะ น้ำเลขาพีพิมพ์มาที่นี่เลย”

เธอจำต้องพูดอย่างนี้ออกไป เพราะความจริงแล้วเธอติดต่อโรงพยาบาลเอกชนไป แต่ทางนั้นมองว่าอาการของพี่สาวหนักเกินไปเลยปฏิเสธ

“อ้อ...อย่างนี้นี่เอง” คนเป็นหลานสาวพูดด้วยน้ำเสียงดีขึ้น “แพงก็รู้มาเหมือนกันว่าเดี๋ยวนี้หมอเก่งๆ มักจะรับงานที่โรงพยาบาลเอกชนด้วยแล้วยายจะกลับวันไหนหรือจ๊ะ”

พิมพ์กานต์ถามถึงนางสาวผู้เป็นยาย ที่หญิงสาวรู้จากมารดาที่โทร. มาหาเมื่อหลายวันก่อนว่าเจ้าตัวเดินทางไปเที่ยวเกาหลีกับบริษัททัวร์

“กลับวันพรุ่งนี้จ๊ะ” พรเพ็ญบอกหลานสาวเสียงสั้น พลางคิดว่าเป็นการดีเหมือนกันที่มารดาซึ่งอายุเกือบจะเจ็ดสิบปีแล้วไม่อยู่เห็นอาการของพี่สาวเธอในตอนนี้

“อ้อ” หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ “แล้วพอละ รู้หรือเปล่าว่าแม่อยู่โรงพยาบาล”

เมื่อได้ยินหลานสาวเอ่ยถึงอดีตพี่เขย พรเพ็ญก็หน้าตั้งขึ้นทันที “น้ำโทร. ไปบอกแล้ว บอกว่าถ้าจะมาเยี่ยมพี่พิมพ์ให้มาคนเดียวนะ ไม่ต้องพาเมียใหม่มาด้วย ไม่อยากพบไม่อยากจะเจอ เพราะถ้าเกิดหมั่นไส้ลื้มตัวตบนั่งนั่นขึ้นมามันจะยุ่ง”

พิมพ์กานต์แหม่ริมฝีปากอึมเข้าหากันแน่นเมื่อนึกถึงนาวาเอกสุพัฒน์ ผู้เป็นบิดา ซึ่งเป็นข้าราชการทหารสังกัดหน่วยนาวิกโยธิน ที่ผ่านมาแม้จะได้ชื่อว่าเป็นคนเจ้าชู้แต่ไม่เคยมีใครเป็นตัวเป็นตน แต่ที่มารดาของเธอสุด

จะหนีรับไหวและเป็นฝ่ายขอหย่าก่อนตอนเธอกำลังจะจบมัธยมปีที่สี่ เพราะผู้หญิงที่เข้ามาเป็นมือที่สามและปัจจุบันเป็นภรรยาใหม่ของบิดาคืออดีตเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่เคยช่วยเหลือเกื้อกูล รวมทั้งให้ที่พักพิง แต่โดนอีกฝ่ายทรยศโดยการแย่งสามี

ตรงตามสำนวนไทยที่ว่ากินบนเรือนซี้รตบนหลังคาไม่มีผิด

ตอนทั้งคู่หย่าขาดจากกัน หญิงสาวต่อต้านสุดฤทธิ์แต่ไม่เป็นผล ลำพังบิดานะไม่เท่าไร เพราะมองดูแล้วไม่ได้ต้องการหย่าแต่อย่างใด ทว่ามารดาของเธอต่างหากที่ใจเด็ดและบอกกับเธอทั้งน้ำตาว่า

‘จำไว้นะน้องแพง ที่พ่อกับแม่เลิกกันเป็นเรื่องของเราสองคนเพราะอยู่ด้วยกันไม่ได้ พ่อสำหรับลูกคือผู้ให้กำเนิด อย่าโกรธอย่าเกลียดพ่อ แต่สำหรับแม่เมื่อเลิกกันแล้วคือคนอื่น เพราะพ่อทำลายความไว้เนื้อเชื่อใจที่แม่เคยมีให้ ผู้ชายทรยศต่อเราแสดงว่าหมดรักในตัวเราแล้ว ดังนั้นเจอหน้าไม่ต้องมาทัก แม่ตายจากกันไม่ต้องมาเผาผี’

ตอนนั้นพิมพกานต์โกรธบิดามาก แม้อีกฝ่ายจะเผื่ออธิบายและพูดพร่ำให้ฟังว่าไม่ได้ตั้งใจแต่เป็นเพราะความเมา ซึ่งเธอไม่ฟังเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น ขอย้ายโรงเรียนไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ บวกกับตอนนั้นมีเหตุบางอย่างเกิดขึ้นเสริมเข้ามาเป็นแรงผลักดันด้วย ทำให้ตัดสินใจง่ายขึ้น

“น้องแพง”

เสียงเรียกของน้ำสาวทำให้คนที่ตกอยู่ในห้วงความคิดถึงเรื่องเก่าๆ สะดุ้งเฮือก

“ว่าไงจะนำเพ็ญ”

“ทำไมเงียบไป ยังไม่หายโกรธพ่ออีกหรือ”

“เรื่องโกรธนะหายแล้วจ๊ะ” พิมพกานต์ตอบตามความจริง ตอนแรกยอมรับว่าโกรธบิดามาก แต่ความรู้สึกดังกล่าวค่อยๆ จางลง อาจเป็นเพราะเมื่อเธอเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจึงเข้าใจชีวิตมากขึ้น เพราะแม่บิดาจะมีภรรยาใหม่และย้ายไปอยู่จังหวัดใกล้เคียงก็ยังไม่เคยลืมลูกสาวอย่างเธอ คอยหมั่น

โทร. หาอยู่เสมอไม่ต่างจากมารดา คอนโดที่พักในปัจจุบันบิดาก็เป็นฝ่ายออกเงินซื้อให้ ส่วนรถคันทรู่นั้นมารดาเป็นคนซื้อ แต่ความรู้สึกน้อยใจบวกแง่จนยังคงหลงเหลืออยู่ไม่เสื่อมคลาย ทั้งน้อยใจแทนผู้เป็นแม่และจากความรู้สึกของตัวเองด้วย

“พูดอย่างนี้แสดงว่าหายโกรธอย่างเดียวละสิ” คนเป็นน้ำสาวคาดเดาอย่างเข้าใจความรู้สึก “พีพิมพ์ลิ รายนั้นโกรธแรงเกลียดแรง บางครั้งน้ำนึกสงสารพีพิมพ์ลิอยู่เหมือนกัน เพราะแม่เราน่ะใจเด็ดหนัก เจอกันจิงๆ นอกจากไม่ทักทาย ยังมองผ่านยังกับพ่อเราเป็นอากาธาตุ”

ทำไมพิมพ์กานต์จะไม่รู้ว่าผู้เป็นแม่นั้นใจเด็ดและใจแข็งเพียงใด

“น้ำได้ข่าวจากป้าจี้ว่าพ่อน้องแพงจะย้ายกลับมาอยู่ใกล้บ้าน รับตำแหน่งรองเสนาธิการป้องกันชายแดนจันทบุรีและตราดเดือนหน้า” คนเป็นน้ำบอก

ป้าจี้ที่พูดถึงคือนางลีนัจฉิ์ผู้เป็นย่าของพิมพ์กานต์

“พ่อบอกกับแพงเหมือนกันจ๊ะ”

“นี่ถึงสาเหตุที่พีพิมพ์ลิกับพีพิมพ์หยกกันขึ้นมาที่ไรแล้วเจ็บใจไม่หายทุกที น้ำเคยเตือนพีพิมพ์แล้วว่านั่งขวัญใจมันไม่น่าไว้วางใจ แต่ไม่เคยเชื่อกันเลย บอกว่าน้ำนะคิดมากหรืออคติ แล้วเป็นไงล่ะ! ถูกเพื่อนทรยศจนได้ แต่ตอนนี่คงเหมือนกรรมตามสนองมันนะ เพราะได้ข่าวว่าตัวพีพิมพ์ยังมีผู้หญิงเข้ามาพัวพันอยู่ตลอด ไม่รู้ว่าจะสงสารหรือสมน้ำหน้าดี” พรเพ็ญจิกเรียกอดีตเพื่อนของพี่สาวด้วยน้ำเสียงซิงซังรังเกียจ

“คงเป็นกรรมอย่างที่น้ำเพ็ญว่าแหละจ๊ะ เพราะกรรมสมัยนี้ติดจรวดไม่ต้องรอถึงชาติหน้า” พิมพ์กานต์พูดด้วยน้ำเสียงเจือสมน้ำหน้า

“นี่ยังนับว่าโชคดีที่พ่อเราไม่ได้หลงเมียใหม่หัวปักหัวปำ กระทั่งล้มลุกตัวเองอย่างในละครน้ำเน่า น้ำเพิ่งรู้จากปากพีพิมพ์ว่าตอนนี่ยังไม่ได้จดทะเบียนสมรสใหม่กับนั่งขวัญใจ โดยบอกไปว่ายังไม่ได้หย่าขาดจากพีพิมพ์อย่างเป็นทางการเพราะกลัวจะมีผลเรื่องงาน สมน้ำหน้ามันหนัก ได้เป็น

คุณนายแต่ชื่อ” คนเล่าเล่าด้วยน้ำเสียงสาแก่ใจขณะรอสัญญาณไฟ

“ดูเหมือนพ่อเคยบอกแพงแล้วตั้งแต่ตอนที่หย่ากับแม่ใหม่ๆ ว่าจะไม่จดทะเบียนอีกเป็นอันขาด แต่ตอนนั้นแพงไม่ได้สนใจจะฟัง”

เมื่อได้รับรู้เรื่องนี้จากปากของน้ำสาวอีกครั้ง ทำให้ความรู้สึกที่มีต่อบิดาเพิ่มเป็นด้านบวกมากกว่าเก่าเป็นเท่าตัว

“อ้อ แล้วน้องแพงรู้หรือเปล่าว่าตอนนี้เจนนะได้รับเลือกเป็นผู้ใหญ่บ้านด้วยนะ”

พรเพ็ญชวนหลานสาวคุยฆ่าเวลา ซึ่งคนที่ถูกพูดถึงคือเจนนพ มีศักดิ์เป็นพี่ชายลูกพี่ลูกน้องของพิมพ์กานต์ เพราะเป็นลูกของผู้เป็นป้า การเอ่ยถึงผู้เป็นพี่ชายทำให้หญิงสาวอดคิดถึงใครบางคนขึ้นมาไม่ได้ แต่ก็รีบปิดความคิดดังกล่าวออกไปจากใจโดยเร็ว นึกโกรธใจเจ้ากรรมที่ชอบนึกถึงแต่เรื่องที่ทำให้เจ็บปวดอยู่รำไป

“ไม่รู้หรือก๊ะ พี่เจนนบอกแต่ตอนนี้ออกจากบริษัทน้ำมันกลับมาอยู่บ้านทำสวน แล้วทำโฮมสเตย์กับร้านอาหารไปด้วยเท่านั้น แต่ทำไมจู่ๆ พี่เจนนถึงไปเป็นผู้ใหญ่บ้านได้ละน้ำเพ็ญ”

“ก็พวกญาติๆ แหะละจะเป็นคนยุ โดยเฉพาะย่ากับป้าของน้องแพง ให้เจนนลงสมัครรับเลือกตั้งเพราะผู้ใหญ่บ้านคนเก่าเกษียณอายุ แล้วรู้ใหม่ว่าน้องเจนนสมัครแต่ละคนจะเป็นคนรุ่นใหม่ จบปริญญาตรีถึงปริญญาโทแทบทั้งนั้น โชคดีที่เจนนได้รับเลือก จะได้พัฒนาหมู่บ้านของเราให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป”

“จริงอย่างที่น้ำเพ็ญพูดนะ ผู้ใหญ่บ้านเรียนจบปริญญาโทจากต่างประเทศ มีหน้าขำยังเคยทำงานเป็นวิศวกรบริษัทน้ำมัน แต่น่าเสียดายความรู้ที่อุตส่าห์เรียนมา”

“ความรู้ที่เรียนมาได้สูญหายไปไหนหรือก ดิตตัวเราไปจนวันตายนั้นแหละ น่าเห็นด้วยนะที่เจนนเลือกที่จะกลับมาอยู่บ้าน ลองคิดว่าถ้ามันแต่ทำงานอยู่ในเมืองหลวง แล้วสวนผลไม้ที่มีอยู่ไม่ใช่หน่อยๆ ใครจะทำละ

ยากับบ้าน้องแพงก็อายุมากขึ้นทุกวัน เป็นลูกจ้างคนอื่นผู้เป็นนายตัวเราเอง ไม่ได้หรอกจ๊ะ” พรเพ็ญพูดราวกับบอกเป็นนัยๆ กับหลานสาว

“อย่างที่น่าเพ็ญพูดก็ถูกจ๊ะ” คนเป็นหลานพยักหน้ายอมรับ

เมื่อพูดถึงเจนพาก็ทำให้พรเพ็ญอดนึกถึงเรื่องบางเรื่องขึ้นมาไม่ได้

“น้องแพงลืมเรื่องนั้นไปหรือยัง”

“เรื่องไหนหรือจ๊ะ” คนถูกถามสะดุ้งเล็กน้อย พยายามบังคับน้ำเสียงของตัวเองให้เป็นปกติ พอจะคาดเดาได้ว่าเรื่องที่นางสาวถามน่าจะเป็นเรื่องเดียวกับที่ตัวเองกำลังคิดอยู่และพยายามปิดออกไปจากใจ

“เรื่องเพื่อนของเจนไง”

พิมพกานต์ลอบถอนหายใจเพราะเป็นเรื่องเดียวกันจริง

“ลืมหมดแล้วจ๊ะ ตอนนั้นในหัวแพงมีแต่เรื่องของแม่เท่านั้น” ตอบแล้วก็เบือนหน้ามองไปทางอื่น คงมีแต่เธอเท่านั้นที่รู้ว่าพูดออกไปว่าลืมนะจริงอย่างที่ปากพูดหรือเปล่า ดังนั้นจึงรีบเปลี่ยนไปพูดเรื่องอื่น “แพงเพิ่งจะรู้ว่าเดี๋ยวนี้การเมืองท้องถิ่นมีการแข่งขันกันสูงถึงขนาดนี้ ทั้งๆ ที่เงินเดือนผู้ใหญ่บ้านก็ไม่กี่พันเอง”

คนเป็นน้ำหัวเราะออกมาเบาๆ นึกรู้ทันอีกฝ่ายที่เปลี่ยนเรื่องพูด เรื่องราวที่ใครต่อใครอยากจะลืม สุดท้ายมักจะเป็นเรื่องที่จดจำได้อย่างแม่นยำเสมอ หลานสาวเธอคงไม่อยู่ในข่ายยกเว้น “เงินเดือนไม่กี่พันก็จริง แต่มันมีผลประโยชน์อะไรทับซ้อนมากกว่านั้นอีกจ๊ะ ไม่อย่างนั้นทำไมคนถึงอยากจะเป็นกันหนัก แล้วรู้ไหมเดี๋ยวนี้หนังหมูสมมันเปลี่ยนชื่อเป็นสมใจบารารณาแล้วนะ”

จู่ๆ คนเป็นน้ำก็เปลี่ยนเรื่องพูด และทำให้อารมณ์ของพิมพกานต์พุ่งปรี่ตขึ้นมาทันที เพราะหมูสมที่พูดถึงคือสมใจซึ่งเป็นลูกติดของขวัญใจภรรยาใหม่ของบิดา ที่เคยร่วมชั้นเรียนตอนมัธยมศึกษาปีที่สี่และเป็นคู่แข่งกันมาตลอด ซึ่งอีกฝ่ายมักชนะเธอแทบทุกอย่างยกเว้นเรื่องเรียน เธอไม่ได้สนใจหรอกว่าอีกฝ่ายจะเปลี่ยนชื่อเป็นอะไร แต่อยากจะทำตัวอีกฝ่ายนัก

เพราะปัจจุบันเธอไม่ใช่คนเหี้ยม ไม่สู้คนอย่างพิมพ์กานต์คนเก่าแล้ว
ความคิดพลันซังกง เมื่อรถแล่นมาถึงโรงพยาบาลประจำจังหวัด
เสียก่อน

๒

ปาฏิหาริย์ไม่มีจริง

กว่าจะหาที่จอดรถในโรงพยาบาลได้ พรเพ็ญก็ต้องขับวนอยู่หลายรอบ และก็เพิ่งสังเกตเห็นเดี๋ยวนี้เองว่าหลานสาวแต่งกายอยู่ในชุดกระโปรงสีชาวดำ ซึ่งเป็นสีที่คนส่วนใหญ่ถือกันว่าไม่ควรสวมใส่เข้าไปในโรงพยาบาลตามความเชื่อมาแต่โบราณ แต่ไม่ยากที่จะออกไปตอนนี้เพราะคิดว่าอีกฝ่ายอาจไม่ทันคิดถึงข้อนี้

“เรารีบไปกันเถอะน้องแพง ไม่รู้ว่าป้านี่อาการที่พิมพ์จะเป็นไปบ้าง”

“แล้วตอนนี้ใครเฝ้าแม่อยู่หรือน้ำเพ็ญ” พิมพ์กานต์ถามพลางกวาดตามองไปรอบๆ หญิงสาวไม่ชอบบรรยากาศของโรงพยาบาลเลย เพราะสีหน้าของแต่ละคนที่เดินผ่านไปนั้นแฝงความทุกข์ตรมเอาไว้แทบทั้งสิ้น

“ญาติๆ เรานั่นแหละจะเฝ้ากันอยู่หลายคน แม่ห้องแพงนะใครๆ ต่างรักน้ำใจกันทั้งนั้นแหละ ป้านี้คนในหมู่บ้านคงแห่มาเยี่ยมกันจนเต็มห้องแล้วละมัง”

พิมพ์กานต์ซังกะตึกที่กำลังจะก้าวตามหลังผู้เป็นน้ำเมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อเช้ามีตขึ้นมาได้ “น้ำเพ็ญ แพงมีเรื่องแปลกๆ จะเล่าให้ฟัง”

คนเป็นน้ำชะงักเท้าแล้วหันกลับมาถาม “เรื่องแปลก...เรื่องอะไรหรือ”
“คือเมื่อตอนประมาณตีห้า แพงเห็นแม่แต่งชุดขาวมายืนเรียกอยู่
ข้างๆ เตียง”

คำบอกเล่าของหลานสาวทำให้คนเป็นน้ำมีสีหน้าขาวเผือดลง ชนอ่อน
ที่แขนพากันลุกชันขึ้น ลางสังหรณ์บางอย่างเกิดขึ้นจนต้องรีบไปชั่วคราว แล้ว
จึงถามออกไปอีกครั้งด้วยน้ำเสียงสั้นๆ

“น้องแพง...เห็นพี่พิมพ์สวมชุดขาวไปยืนอยู่ข้างเตียงตอนเช้ามีด”

“ใช่จ๊ะ” หลานสาวพยักหน้า “พอแพงถามว่าแม่มาได้ไง แม่ก็ไม่ยอม
ตอบ พูดแต่ว่าให้แพงกลับมาอยู่บ้านเรา พูดย้ำกับแพงอย่างนี้ตั้งหลายครั้ง
พอหันกลับไปอีกทีแม่ก็หายไปแล้ว แพงยังคิดว่าตัวเองตาผาดหรือฝัน แต่
จะว่าฝันก็เหมือนจริงเหลือเกิน”

คำพูดของหลานสาวตอกย้ำให้พรเพ็ญคิดมากยิ่งขึ้น ทั้งที่ไม่อยากจะ
คิดแต่ก็อดไม่ได้ อีกทั้งไม่อยากพูดอะไรออกมาให้ตัวเองใจคอไม่ดี ซึ่งอาจ
ทำให้หลานสาวพลอยรู้สึกอย่างนั้นตามไปด้วย จึงรีบปิดความรู้สึกที่ว่าแล้ว
ชวนอีกฝ่ายตรงไปยังแผนกอายุรกรรมที่พี่สาวนอนป่วยอยู่ที่

ครั้นไปถึงก็เห็นบรรดาญาติๆ ต่างพากันร้องไห้ ทำให้ยิ่งตอกย้ำถึง
สิ่งที่พรเพ็ญกำลังคิดมากเป็นทวีคูณ

“พี่น้อง พี่ต๋อยร้องไห้ทำไม” พรเพ็ญถามเพื่อนของพี่สาวที่กำลังนั่ง
ร้องไห้กันอยู่

หญิงวัยกลางคนรูปร่างท้วมสองคนเมื่อถูกถาม น้ำตาที่ไหลอยู่แล้ว
ยิ่งพร่างพรูมากขึ้น หนึ่งในนั้นพูดเสียงเจือสละอัน

“จะไม่ให้ร้องไห้ได้ยังไงล่ะเพ็ญ หมอบอกว่าให้ญาติทำใจ ตอนนี่พิมพ์
มีอาการติดเชื้ในกระแสเลือด”

“ติดเชื้ในกระแสเลือด!”

พิมพ์กานต์อุทานเสียงดังอย่างตกใจ ลืมยกมือไหว้บรรดาญาติๆ รีบ
ตรงดิ่งไปยังเตียงที่ผู้เป็นแม่นอนอยู่ ทำให้บรรดาญาติๆ ที่ยืนอยู่แถวนั้น

รีบหลีกเลี่ยงให้ทันที

“แม่...แม่เป็นไงบ้าง”

คนป่วยที่ตอนแรกนอนหลับตา พลันลืมตาขึ้นมาทันทีราวกับรอยคยอยู่กระนั้น ดวงหน้าแทนที่จะซีดเขียวตามอาการที่ได้รับรู้กลับสดใส ผ่องแผ้ว รอยยิ้มดีใจคลี่กระจายจนทั่ว

“น้องแพง...มาแล้วหรือ รู้ไหมแม่ดีใจมากที่เห็นลูก”

“แม่เจ็บมากไหม” พิมพกานต์ถามพลางก้มลงกราบที่อก น้ำตาเอ่อจนล้นหน่วยตาทั้งสองข้างเมื่อเห็นสายระโยงระยางรอบๆ เตียง มองดูก็รู้ว่าผู้เป็นมารดาคงเจ็บมาก

“เห็นหน้าน้องแพง แม่ก็หายเจ็บแล้วจ๊ะ” ดวงหน้าของคนบนเตียงยิ้มสดใส พยายามสะกดกลั้นความเจ็บปวดทั้งหลายทั้งปวงลงไม่ให้ลูกสาวเห็นก่อนจะค่อยๆ ยกมือที่มีเข็มน้ำเกลือที่มอยู่อื่นลูปดวงหน้าของบุตรสาวอย่างรักใคร่

“เดี๋ยวแม่ก็หายแล้วนะจ๊ะ จะได้กลับบ้านของเรา” พิมพกานต์พูดเสียงลั่น ปลอดภัยมารดา รวมทั้งตัวเองไปด้วย

“จ๊ะ อีกไม่นานแม่จะได้กลับบ้านแล้ว” คนรู้ตัวว่าจะได้กลับบ้านบอกน้ำเสียงแผ่วเบา คงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่รู้ว่าบ้านที่พูดหมายถึงบ้านหลังไหน

พิมพกานต์ยังไม่ทันจะได้คุยกับมารดาต่อ พยาบาลก็เดินมากระซิบบ้างหู

“คุณหมอเจ้าของไข้ขอเชิญพบข้างนอกด้วยค่ะ”

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำสั่งแล้วมองไปทางมารดาแวบหนึ่ง ก่อนจะเดินตามพยาบาลออกไปนอกห้อง เห็นชายหนุ่มในชุดขาวสองคนยืนคุยกันอยู่ด้วยท่าทางเคร่งเครียดจึงตรงรี่เข้าไปหาทันที

“คุณหมอคะ อาการของแม่ดีขึ้นเป็นไงบ้าง”

นายแพทย์หนุ่มมองหน้าของคนถามที่แม่จะเือนไปด้วยคราบน้ำตา แต่ก็ส่ายหน้าตะลึง

“ครับ ผมเป็นแพทย์เจ้าของไข้ อาการของคุณบ๊าค่อนข้างหนักพอสมควร เพราะมีภาวะติดเชื้อในกระแสโลหิต ความดันกับเกล็ดเลือดต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานมาก ที่สำคัญภูมิคุ้มกันในตัวน้อยจนน่าตกใจ” หมอหนุ่มเจ้าของไข้บอกน้ำเสียงขรึม

น้ำตาของพิมพกานต์ที่เหือดแห้งไปเมื่อครู่ไหลรินออกมาใหม่เมื่อได้ฟังอาการของผู้เป็นมารดา ความหวังที่คาดไว้ว่าจะได้ฟังอาการในทางบวกพลันสูญสลายหายไปในช่วงพริบตา

แม่จำ...

“ไม่มีทางรักษาเลยหรือคะ”

แม่ไม่มีคำพูดใดๆ เอ่ยออกจากปากของนายแพทย์หนุ่ม แต่สีหน้าเคร่งเครียดที่เห็นก็เป็นคำตอบได้อย่างดี ยิ่งได้ฟังคำพูดจากนายแพทย์อีกคนที่ยืนอยู่ข้างๆ หญิงสาวก็แทบจะทรุดลงไปกองกับพื้น

“ผมเป็นหมอมจากแผนกไต ตอนนี้ไตของคุณบ๊าเริ่มมีปัญหา แต่ยังไม่สามารถล้างไตเพราะความดันต่ำผิดปกติ ต้องให้ยาช่วยเพิ่มความดันก่อนครับ”

“แม่” พิมพกานต์อุทานเสียงแผ่วหวิว ไม่นึกเลยว่าแค่ท้องเสียงจะกลายเป็นติดเชื้อในกระแสโลหิตไปได้

“เราปรึกษากันแล้วว่าจะย้ายคุณบ๊าไปอยู่หอผู้ป่วยหนัก ซึ่งจะมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญคอยดูแลอย่างใกล้ชิดมากกว่าอยู่ที่นี้” แพทย์เจ้าของไข้บอก แม้จะสงสารคนฟังเพียงใดก็ตาม แต่ควรจะพูดความจริงให้รับรู้ดีกว่าพูดโกหกปลอบใจให้เกิดความหวัง

“จะย้ายไปเมื่อไหร่คะคุณหมอ” พรเพ็ญที่เดินตามหลานสาวมาเอ่ยถามเสียงสั่น ลางสังหรณ์บางอย่างแล่นวาบเข้ามาในอกจนกระบอกตาร้อนผ่าว

“ตอนนี้แหละครับ”

นายแพทย์เจ้าของไข้พูดจบก็เดินเข้าไปในห้อง เพื่อเตรียมการเคลื่อน

ย้ายผู้ป่วยไปยังแผนกผู้ป่วยหนัก ปล่อยให้หญิงสาวทั้งคู่ยืนมองตามไป
พลางน้ำตาไหลพราก

“น้ำเพ็ญ แพงคงไม่ได้ตัดสินใจผิดหรอกนะจ๊ะ ที่ไม่ยินยอมให้หมอ
ผ่าตัดลำไส้ของแม่ แพงสงสารแม่ ไม่อยากให้แม่เจ็บมากกว่านี้อีก เมื่อตอน
บายก็เจาะไซ้หลังมาครั้งหนึ่งแล้ว”

พิมพกานต์พูดกับน้ำสาว แล้วน้ำตาก็ปล้นไหลทะลักออกมาราวกับ
ทำนบกั้นพัง นับตั้งแต่เธอเดินทางมาถึงและได้พบกับมารดาไปเพียงไม่กี่
ประโยคเมื่อตอนใกล้เที่ยง กระทั่งถูกเคลื่อนย้ายไปห้องผู้ป่วยหนักที่ตอนนั้น
เธอและน้ำสาวกำลังนั่งอยู่หน้าห้อง อาการของคนเจ็บก็ทรุดหนักลงเรื่อยๆ
ทั้งไข้ขึ้นสูงจนต้องฉีดยาช่วยลดไข้ ความดันลดต่ำลงจนต้องให้ยาเพิ่ม เธอ
เห็นเต็มต่างๆ ถูกเจาะเข้าไปที่แขนทั้งสองข้างรวมทั้งที่ขาแล้วน้ำตาก็ร่วงพรู
เพราะรู้ว่ามารดาคงต้องเจ็บมาก เธอเห็นยังรู้สึกเจ็บแทนเลย

“น้ำเห็นด้วย ในเมื่อหมอบอกเองว่าผ่าตัดแล้วเปอร์เซ็นต์การรอดมี
ไม่ถึงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ น้ำก็ไม่อยากให้พี่พิมพ์เจ็บตัวมากกว่านี้เหมือนหนัก
แค่นี้ก็เจ็บไปทั้งตัวอยู่แล้ว”

พรเพ็ญพูดน้ำเสียงเจือสะอื้น มีอาการไม่แตกต่างจากหลานสาวนัก
ดวงตาคอไปด้วยหยาดน้ำตามองไปทางห้องที่พี่สาวนอนอยู่ นึกไม่ถึงว่า
คนแข็งแรงที่ไม่เคยเจ็บป่วย แค่ต้องเสียบกลับมีอาการทรุดหนักลงเรื่อยๆ
จนหมอบอกให้ทำใจ

ซึ่งใครจะทำได้!

“น้ำเพ็ญ แพงตั้งใจไว้แล้วว่าวันหยุดยาวจะกลับบ้านมาหาแม่ ถ้ารู้
อย่างนี้แพงจะกลับมาหาแม่บ่อยๆ แพงเกลียดตัวเองหนักที่ขอบพูดแต่คำว่า
เดี๋ยวนั้น เดียวนี้ แต่ไม่เคยทำได้ตามที่พูดสักครั้ง” พิมพกานต์พูดพลาง
ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วยความเสียใจ เพราะเธอได้ยินนายแพทย์เจ้าของไข้
บอกว่ามารดาของเธอคงอยู่ไม่พินคืนนี้อ่างแน่นอน ด้วยอาการที่เป็นอยู่

หนักเกินเยียวยา ตอนนั้นบรรดาญาติรวมทั้งเพื่อนบ้านที่สนิทสนมกันต่างพากันมานั่งรอดูใจเป็นครั้งสุดท้าย

ใครจะทำได้เมื่อต้องทนดูวาระสุดท้ายของผู้เป็นที่รัก เป็นเรื่องยากที่จะทำให้ใจจริงๆ

“คิดว่าแม่ทำบุญมาแค่นี้...” พรเพ็ญปลอบหลานสาว ทว่าพูดยังไม่ทันจบก็ต้องหยุดชะงักเมื่อเห็นคนสามคนกำลังเดินตรงมา

พิมพกานต์หันไปมองตาม เห็นคนเดินนำหน้าเป็นหญิงชรารูปร่างท้วมทว่าท่าทางกระฉับกระฉ่ง สวมชุดผ้าชิ้นใหม่สีแดงเข้มเลือ่ลูกไม้สีขาว ซึ่งก็คือนางลิ้นจี่ย่าของเธอ ตามด้วยนางปิ่นประภาผู้เป็นป้าในชุดข้าราชการครูเดินตามหลัง และชายวัยกลางคนหน้าตาหล่อเหลาในชุดข้าราชการทหารเดินรั้งท้ายสุด

“น้องแพงของย่า”

พิมพกานต์ลุกขึ้นยืน ยกมือขึ้นไหว้นางลิ้นจี่ผู้เป็นย่า ซึ่งอีกฝ่ายก็ดึงหลานสาวคนเดียวเข้าไปกอดพลาบหลังลูบไหล่แล้วพูดปลอบโยน

“ย่าเพิ่งรู้ว่าแม่เราไม่สบายมาก เข้มแข็งไว้นะหลานย่า”

คนถูกบอกให้เข้มแข็งน้ำตาปล้นร่วงพรูอีกครั้ง ก่อนจะกอดตอบร่างท้วมๆ ของผู้เป็นย่า แล้วซบหน้าลงกับอกและสะอื้นฮัก

“ย่าจำ แพงอยากให้ปาฏิหาริย์มีจริง จะได้ช่วยยื้อชีวิตของแม่ได้”

ปาฏิหาริย์คือสิ่งที่เธอเคยมองว่าเป็นสิ่งไร้สาระและยากที่จะเกิดขึ้นจริงได้ แต่เวลานี้เธออยากให้เกิดกับผู้เป็นมารดาเหลือเกิน

“เมื่อวันก่อนย่าเจอแม่เราที่ตลาด ยังเห็นปกติดีอยู่ ไม่นึกว่าแค่ท้องเสียจะเป็นหนักถึงเพียงนี้ พิมพ์เอ๊ย” นางลิ้นจี่พูดถึงอดีตลูกสะใภ้ที่นางรักใคร่ด้วยเสียงสั่นเครือ เพราะก่อนจะเดินมาหาหลานสาว นางเข้าไปคุยกับหมอแล้วถึงรู้ว่าเวลาของอีกฝ่ายใกล้จะมาถึงแล้ว

“น้องแพงหลานป้า” หญิงวัยกลางคนในชุดข้าราชการครูดึงหลานสาวเข้ามากอดไว้บ่าอย่างสงสาร

“ป้าภาจ๋า” พิมพกานต์ซบหน้าสะอื้นกับไหล่ของนางปิ่นประภาพีสาว
ของบิดา

“ไม่ต้องร้องไห้หนู ลูก ถึงไม่มีแม่แต่ยังมีป้าและญาติๆ อยู่เคียงข้าง
น้องแพงเสมอ นี่พี่เจนนึกไม่อยู่ ไปดูกระทู้อะไรที่สระแก้ว แต่ป้าโทร. ไปบอกแล้ว
เดี๋ยวคงรีบกลับมา รายนี้รักนำพิมพ์นักหนา” นางปิ่นประภาพีพูดพลางลูบ
หลังหลานสาวคนเดียวอย่างสงสาร

คำปลอบของผู้เป็นป้าได้รับการตอบสนองตรงกันข้าม เพราะยิ่งบอก
ว่าไม่ต้องร้อง น้ำตาก็ยิ่งไหลพร่างพรู

“น้องแพง พ่อ....เสียใจด้วย”

น้ำเสียงสั้นเครือเจ็บใจความเศร้าหมองที่ดังมาจากเจ้าของร่างสูงในชุด
ข้าราชการทหาร ทำให้พิมพกานต์ค่อยๆ ซบกายออกจากอ้อมกอดของ
ผู้เป็นป้าหันไปมองคนพูดซึ่งมีใบหน้าละม้ายคล้ายเธอ จนใครเห็นก็รู้ว่าต้อง
มีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกันอย่างแน่นอน หญิงสาวยกมือขึ้นไหว้ แม้
จะหายโกรธอีกฝ่ายแล้ว แต่อดพูดประชดออกไปไม่ได้ตามความรู้สึกแค้น
น้อยใจที่ยังคงหลงเหลืออยู่

“พ่อมีเวลามาเยี่ยมแม่ด้วยเธอ”

คนเป็นบิดาหันหน้าเจ็อนลง “ทำไมถามพ่ออย่างนั้นล่ะลูก”

“นั่นสิพี่พัณณ์ ไม่กลัวเมียพี่ว่าเอาเธอ” พรพี่ณณ์ที่เหมือนจะรอโอกาส
อยู่ถามอดีตพี่เขยด้วยน้ำเสียงแกลมเยาะหยันทั้งที่นัยน์ตาแดงก่ำ

“แล้วทำไมพี่จะต้องกลัวใครว่าเอาด้วยล่ะพี่ณณ์” นาวาเอกสุพัณณ์ถาม
พลางดึงบุตรสาวมากอดด้วยความรักระคนสงสาร ซึ่งคนถูกกอดแม้จะยอม
ให้กอด แต่คนเป็นบิดาก็มองออกว่าแม่เจ้าตัวจะหายโกรธเขาแล้ว แต่ความ
น้อยใจที่เขาล้มผัสได้ยังคงหลงเหลืออยู่ แต่เดี๋ยวนั้นคนทำผิดอย่างเขาก็ดีใจแล้ว
เวลาเท่านั้นที่จะช่วยให้ทุกอย่างคลายลง

“นั่นเสียใจพี่ณณ์ ใครมันจะกล้าว่า” นางลีนนี่ถามเสียงสูง

“คืออย่างนี้จะป้าจ้ มีคนเล่าให้พี่ณณ์ฟังว่าเมียพี่พัณณ์เที่ยวไปพูดปาวๆ

ในตลาดว่าไม่อยากให้พัฒนาเหยียบโรงพยาบาลเพราะกลัวจะติดเชื้อโรค
อย่าให้เจอตันนะ แม่จะดำให้อายคนทั้งโรงพยาบาลเลยคอยดู” พรเพ็ญพูด
อย่างเจ็บแค้นแทนพี่สาว

“คนพูดก็พูดกันไป” นายทหารวัยกลางคน ผู้ยังคงมีหน้าตาหล่อ-
เหลาจนหนุ่มๆ อายพูดเสียงอ่อย ก็มองหน้าบุตรสาวคนเดียวอย่างเกรงใจ
แม้ปัจจุบันมีรอยยิ้มใหม่ไปแล้ว ทว่าผู้หญิงที่สำคัญที่สุดในชีวิตเขาในตอนนั้น
นอกจากมารดาที่มีเพียงพิมพ์กานต์ผู้เป็นบุตรสาวเท่านั้น

“ใครที่ว่าไม่ต้องให้ถึงแกหรือขยายเพ็ญ ลองมาพูดจาไม่เข้าหูเดียว
ป่าจะจัดการให้เอง” นางลั่นจี้ว่าเข้าให้แล้วก็อดมองค้อนบุตรชายไม่ได้ ต่อ
ให้อีกฝ่ายมีเมียใหม่ แต่คนที่นางยอมรับคือมารดาของหลานสาวเพียง
คนเดียวเท่านั้น

“จำไว้นะน้องแพง ต่อให้มีอะไรเกิดขึ้นก็แล้วแต่ พ่อก็ยังรักน้องแพง
เสมอแหละลูก...”

คนเป็นบิดาพูดยังไม่ทันจบประโยค พยาบาลที่ยืนอยู่ในห้องก็เดิน
ออกมามตาม

“คุณหมอให้เชิญญาติคนไข้เข้าไปในห้องค่ะ เพราะซีพจรของคนไข้
เต้นอ่อนลงทุกขณะแล้ว”

คำพูดดังกล่าวเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าวาระสุดท้ายที่พิมพ์กานต์
ไม่อยากจะพบเจอกำลังใกล้มาถึงแล้ว หญิงสาวจึงร้องไห้ด้วยความเสียใจ
จนผู้เป็นย่าต้องดึงหลานสาวเข้ามากอดพลาญพูดปลอบโยนเสียงลั่น

“ไม่เอานะน้องแพง อย่าร้องไห้ให้แม่เห็นเป็นอันขาด ไม่งั้นแม่จะหว่าง
เรารีบเข้าไปในห้องกันเถอะ”

พิมพ์กานต์เซ็ดน้ำตาจนเหือดแห้งซึ่งต้องใช้เวลานานพอสมควร
เพราะดูเหมือนยิ่งเซ็ดและพยายามสั่งไม่ให้ไหล น้ำตาเจ้ากรรมก็ยังไหลไม่
หยุด จนดวงตาทั้งคู่พร่ามัวไปหมด จากนั้นเดินเข้าไปที่เตียงซึ่งมีร่างของ

มารดานอนนิ่งราวกับไร้ลมหายใจ คงมีเพียงดวงหน้าเท่านั้นที่เจือด้วยรอยยิ้มนิดๆ ดวงตาทั้งคู่ดูสดใสราวกับไม่ได้เจ็บปวดอะไรและกำลังจับจ้องมาบ่งบอกให้รู้ว่าเจ้าตัวอึ่งคงมีลมหายใจอยู่แม้จะแผ่วมากแล้วก็ตาม

“น้องแพง...มาใกล้ๆ แม่เหนื่อยลิ...ลูก”

พิมพกานต์ได้ยินเสียงแผ่วเบาราวกระซิบของมารดาแล้วน้ำตาาร่วงพรู เรียกร่างสูงเพรียวที่เวลานี้แทบจะทรงตัวยืนไม่อยู่ให้ค่อยๆ ก้าวเข้าไปหาแล้วทรุดฮวบลงข้างเตียง

“แม่จ๋า”

“น้องแพง...อย่าร้องให้ หนูต้องเข้มแข็งนะลูก” เสียงที่พูดชัดถ้อยชัดคำราวกับส่งแรงฮึดเฮือกสุดท้ายส่งออกมา

“พิมพ์ พี่ขอโทษที่ทำผิดไว้กับพิมพ์ ยกโทษให้พี่ด้วยนะ”

คนเป็นอดีตสามีน้ำตาถูกผู้ชายไหลริน ตาพร่ามัวมองอดีตเมียรักด้วยความเสียใจ ความรู้สึกผิดตกโถมเข้าใส่ ถ้าย้อนเวลากลับไปได้เขาจะไม่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้อีกฝ่ายเลย

นี่แหละคนเรา...กว่าจะคิดอะไรได้ก็เมื่อทุกอย่างสายไปแล้วจริงๆ เพราะคนบนเตียงไม่แม้แต่จะเหลือบแลมาทางเขาลักกิด

“พิมพ์ พี่งแม่จะลูก อย่าไปทิ้งที่ยังผูกใจเจ็บอย่างนี้ ไม่งั้นจะไม่มีความสุข เพราะยังคงมีเวรกรรมต่อกันอยู่ อโหสิได้ก็อโหสิจะลูก จะได้หมดเวรหมดกรรมกันไป แม่ขออ้อจะ” นางลีนี่จับออดิตลูกสะใภ้ทั้งน้ำตา

“ใช่แล้วพิมพ์ อโหสิให้น้องชายพี่ไปเถอะจะ พิมพ์จะได้ไปสบายๆ” นางปิ่นประภาช่วยพูดเสริมอีกแรงพร้อมน้ำตาที่ร่วงพรู

“เพ็ญเห็นด้วยนะจ๊ะ อโหสิกรรมให้พี่พัฒนัณจะ พี่พิมพ์จะได้หมดห่วง ไม่ต้องกังวล” พรเพ็ญพูดเสียงสะอื้นพลางหันไปมองหลานสาวให้ช่วยพูด

“แม่จ๋า อภัยให้พ่อเถอะนะจ๊ะ แพงขออ้อจะ” พิมพกานต์บอกมารดา น้ำเสียงสิ้นเครือเจือสะอื้น

คงเป็นเพราะคำพูดสุดท้ายของบุตรสาวสุดที่รัก ดวงตาทั้งคู่ของคนจนเจียนจะสิ้นลมและเคยลั่นวาจาไว้ว่าเจอหน้าไม่ต้องมาทัก แม่ตายจากกันก็ไม่ต้องมาเผาผี จึงเริ่มอ่อนแสงลงและนิ่งไปชั่วครู่ ก่อนจะหันไปมองอดีตสามีแล้วพึมพำออกไปน้ำเสียงแผ่ว

“อโหสิให้...ตุแลลูกศิๆ อย่าลืม”

สุพรรณพยักหน้ารับคำ น้ำเสียงสั้นไหวหวั่วหนักแน่นมั่นคง “พี่ให้สัญญาจะ”

ดวงหน้าของพิมพ์พรปรากฏรอยยิ้มขึ้น ดวงตาค่อยๆ หริปริอลง

“แม่...อย่าทิ้งแพ่งไปแบบนี่สิจ๊ะ แพ่งไม่ยอม” พิมพกานต์สะอื้นให้ราวกับจะขาดใจ น้ำตาที่เพียรสะกดกลั้นเอ่อล้นขอบตา

พยาบาลสองสามคนที่ยืนอยู่ แม่จะเคยพบเจอเรื่องเศร้าแบบนี้มานานัก ต่อมาก็ยังอดเป็นอนาถาหน้าภาพตรงหน้าไม่ได้ บางคนถึงกับยกมือขึ้นปิดน้ำตา พรเพ็ญที่ท่าทางดูเข้มแข็งและเป็นคนสั่งไม่ให้หลานสาวร้องไห้ถึงกับปล่อยโฮออกมา

“พี่พิมพ์ เพ็ญก็ไม่ยอมเหมือนกัน”

ดวงหน้าซีดเซียวของคนบนเตียงที่เริ่มผ่องแผ้วราวกับมีรัศมีเรืองรองจับอยู่ค่อยๆ เมื่อนิ่งไปมองน้องสาวคนเดียว “เพ็ญ...พี่ฝากหลานด้วยนะ”

“จะพี่พิมพ์” คนเป็นน้องสาวรับคำพร้อมเสียงสะอื้นให้

คนใกล้จะถึงวาระสุดท้ายค่อยๆ ยกมือที่เริ่มจะไร้เรี่ยวแรงวางบนศีรษะบุตรสาวคนเดียว แล้วลั่นเสียงเป็นคำสุดท้าย “กลับมามาอยู่บ้านเรานะลูก สัญญาแม่...”

ญาติหลายคนในตอนนั้นก็รู้กันเข้ามาอยู่รอบๆ เตียงต่างยกมือขึ้นปิดน้ำตา บางคนถึงกับปล่อยโฮออกมา

“พิมพ์ ท่องพุทโธไว้นะลูก”

นางลั่นจีเดินเข้าไปกระซิบบอกอดีตลูกสะใภ้ข้างๆ หู ก่อนจะหยิบแบงก์พันออกมาจากกระเป๋า แล้ววางใ้่มือของคนบนเตียงที่เวลานี้เริ่มคลาย

เป็นสีม่วง จากนั้นไม่นานดวงตาทั้งคู่ก็ค่อยๆ ปิดลงในที่สุด ฝั่งน้ำตาสองสามหยดไว้ที่ขอบตา เป็นสัญญาณว่าดวงวิญญาณได้หลุดลอยออกไปจากร่างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“แม่!”

พิมพกานต์กรี๊ดร้อง ก่อนจะถลาไปพุบหน้าทีเปราะระเบิดไปด้วย กราบนำตาลงบนอกของมารดาแล้วปล่อยโฮ จนพรเพ็ญต้องดึงหลานสาวมากอดแล้วร้องไห้ไปด้วยกัน

“น้องแพง กราบขอขมาแม่ก่อนนะลูก” คนเป็นย่าบอกหลานสาวเสียงลั่นเครือ

แม้จะรู้ว่าเรื่องเกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมดาของโลกที่ทุกคนจะต้องพบเจอ แต่เมื่อได้มาพบเจอด้วยตัวเองและเกิดขึ้นกับบุคคลอันเป็นที่รักอย่างมารดาบังเกิดเกล้า พิมพกานต์ก็ยากจะทำใจได้

หญิงสาวร่างสูงเพียวเดินไปที่ปลายเตียง มองมารดาที่นอนนิ่งราวกับหลับใหล แล้วก็มลงกราบที่เท้าแล้วพุดออกมาเสียงเจือสะอื้น

“แม่จ๋า แพงขอโทษที่ไม่ค่อยได้กลับมาหาแม่เลย แต่แพงสัญญาว่านับจากนี้ไป แพงจะกลับมาอยู่บ้านเรานะจ๊ะ”

เมื่อพุดจบไม่รู้จะไรดลใจให้หญิงสาวเมยหน้ามองไปยังมารดา แล้วก็ถึงกับชนลุกชูเมื่อเห็นดวงหน้านั้นราวกับกำลังส่งยิ้มน้อยๆ มายังเธอ

๓

การลาจากที่ไม่อยากเจอ

พิมพกานต์สวมชุดเสื้อสีดำนั่งพับเพียบอยู่หน้ากระถางรูปที่ตั้งอยู่ด้านหน้าศพของผู้เป็นแม่ ที่ตอหนึ่งนอนหลับสนิทชั่ววันจันทร์อยู่ภายในโลงครอบด้วยเรือนไทยสีน้ำเงินขาว ซึ่งถูกประดับประดาด้วยไฟอีกชั้นหนึ่งอย่างงดงาม ดอกไม้สดสีขาวสะอาดตาหลากชนิดถูกตกแต่งตั้งแต่บนสุดนับจากตัวเรือนลงมาจนถึงบันไดด้านล่าง ถัดไปเป็นพวงหรีดหลายสิบพวงจากคนที่มาร่วมงานวางอยู่เป็นแถวรวมทั้งที่เขavnอยู่รอบๆ ศาลาอีก สร้างความโศกเศร้าให้เกิดขึ้นกับหญิงสาวไม่น้อย

กลิ่นหอมเย็นๆ จากรูปดอกไม้ใหญ่ที่เพิ่งจุดลอยวงเวียนอยู่ในอากาศทำให้บรรยากาศรอบข้างยิ่งดูหมองหม่นมากขึ้น หญิงสาวถูกบรรดาญาติผู้ใหญ่สั่งนักร้องให้นำดอกไม้ไปให้ค้อยหมั่นดูรูปอย่าให้ดับเป็นอันขาด บอกว่าถ้ารูปดับจะทำให้วิญญาณของผู้เป็นแม่ไปไม่ถึงที่หมาย ซึ่งเธอก็ไม่รู้หรือกว่าที่หมายนั่นคืออะไร

ดวงตาคู่สวยของพิมพกานต์ที่เคยเปล่งประกายสดใส บัดนี้ถูกแทนที่ด้วยความเศร้าหมองอีกทั้งแดงช้ำเพราะผ่านการร้องไห้มาอย่างหนัก หญิง

สาวเหม่อมองรูปภาพของมารดาที่ตั้งเฝ้าอยู่ไปทางขวามือ ไม่รู้ว่าตาเธอผาดไปหรือเปล่าเพราะราวกับเห็นรอยยิ้มน้อยๆ จากรูปส่งมาให้ ทำให้อดนึกถึงภาพสุดท้ายตอนก้มลงกราบแทบเท้าเพื่อขอขมามิได้ จนปล้นน้ำตาก็ไหลรินออกมาอีกครั้ง เพราะภาพดังกล่าวคงตราตรึงอยู่ในความทรงจำของเธอไปอีกนานแสนนาน

แม้จะพยายามทำใจอย่างที่ญาติๆ หลายคนพร่ำบอก แต่ยังไม่สามารถทำได้ ใครไม่ได้พบเจอด้วยตัวเองคงไม่เข้าใจความรู้สึกที่เธอได้รับหรอก

“น้องแพง”

คนถูกเรียกสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะเบือนหน้าไปมองหน้าสาวซึ่งสวมกางเกงสีดำเสื้อแขนยาวสีขาวเดินมาหยุดนั่งลงข้างๆ

“ว่าไงจะนำเพ็ญ”

“ตอนที่น้องแพงบอกหน้าว่าเห็นพีพิมพ์แต่งชุดขาวไปยืนอยู่ข้างเตียงตอนเช้ามีดนะ รู้ใหม่ว่านั่นคือกลางสังหรณ์ อย่างที่เรียกกันว่าถ้าฝันร้ายจะกลายเป็นดี แต่ถ้าฝันดีจะกลายเป็นร้าย พีพิมพ์คงหมดอายุขัยแล้วจริงๆ ถึงไปปรากฏตัวให้เห็นอย่างนั้น” พรเพ็ญพูดด้วยน้ำเสียงสิ้นเครือใจความเศร้าสร้อย นัยน์ตาแดงช้ำไม่ต่างจากหลานสาว

“ตอนนั้นแพงเองก็รู้สึกแปลกๆ” พิมพ์กานต์บอกพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าในมือเช็ดหน้าตาแล้วพูดเสียงสิ้นเครือ “แต่ก็พยายามมองข้ามและคิดว่าตัวเองตาผาดหรือฝันไป แพงจำคำพูดของแม่ได้อย่างแม่นยำ แม่พูดซ้ำไปซ้ำมาว่าให้กลับมาอยู่บ้านเรา แพงฟังแล้วก็งง ปกติแม่ไม่เคยพูดแบบนี้เพราะรู้ว่าแพงกำลังสนุกอยู่กับงาน”

พรเพ็ญฟังจบก็จ้องไปยังหน้าของคนพูด เกือบจะถามโพล่งออกไปแล้วว่าตัดสินใจหรือยังเรื่องจะกลับมาอยู่บ้าน ทว่ายังปากไว้ได้ทัน เอาไว้รอให้งานศพผ่านพ้นไปก่อนค่อยถามคงยังไม่สาย ทว่าดูเหมือนการคิดในใจของเธอราวกับอีกฝ่ายจะล่วงรู้ยิ่งไฉยงั้น เพราะจู่ๆ หลานสาวก็พูดออกมา

“ตอนไปกราบขอขมาแม่ แพงสัญญาว่าจะกลับมาอยู่บ้านเรา แพงรู้สึกเหมือนแม่ส่งยิ้มมาให้เลยจะนำเพ็ญ ตอนนั้นจำได้ว่าขณะที่แขนลุกชูเลย”
คนเป็นน้ำเมื่อได้รับฟังก็แอบยินดี แล้วเอ่ยถามถึงสิ่งที่ยังคงค้างคาอยู่ในใจ

“แล้วเมื่อวานนี้ก็ยังไปถึงแต่งชุดขาวดำมา รู้ไหมว่าโบราณเขาถือ เวลาไปเยี่ยมใครที่โรงพยาบาลห้ามสวมชุดขาวดำมันเป็นกลางไม่ดี”

ดวงหน้าของคนถูกถามซัดเผือดลง เพราะตอนเธอหยิบมาใส่ไม่ได้คิดถึงข้อนี้จริงๆ

“แพงไม่ได้คิดถึงตรงนี้จริงๆ จะนำเพ็ญ เพราะเสื้อผ้าชุดทำงานส่วนใหญ่ของแพงเป็นสีขาวดำแทบทั้งนั้น ชุดสีขาวดำในอดีตหลายคนอาจมองว่าเป็นชุดแทนความเศร้าโศก แต่ปัจจุบันถือว่าเป็นสีสุภาพ แพงหยิบมาใส่ทำงานโดยไม่นึกว่าจะต้องไปหาแม่ที่โรงพยาบาลซึ่งเป็นการพบกันครั้งสุดท้ายจริงๆ”

พูดจบน้ำตาพลันไหลรินออกมาอีกจนต้องเงยหน้าขึ้น เพื่อให้หน้าตาเจ้ากรรมไหลดย่อนกลับลงไป คนเป็นน้ำเห็นแล้วรู้สึกสงสารนัก จึงยกมือขึ้นลูบแก้มซัดเขียวของหลานสาวพลางพูดปลอบโยน

“หักห้ามใจบ้างเถอะน้องแพง อย่างที่น้ำบอกแหละว่าพี่พิมพ์คงทำบุญมาแค่นี้ คนตายแล้วถือว่าได้ไปสบาย คนเป็นแบบเราๆ ลีลาบาก”

“แพงจะพยายามจะนำเพ็ญ ตอนนี้อยู่ตัวไปล้างหน้าก่อนนะจ๊ะ”

พิมพ์กานต์บอกน้ำสาวก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังห้องน้ำด้านข้าง เพื่อล้างหน้าและทำใจตามที่อีกฝ่ายบอกเพราะเดี๋ยวเธอจะต้องคอยต้อนรับแขกที่มาร่วมงานศพของมารดาอีก

พรเพ็ญซึ่งเป็นฝ่ายบอกให้หลานสาวทำใจ แต่หลังลักร่างของอีกฝ่ายไปจากสายตา หญิงสาวก็เงยหน้าไปมองเรือนไทยสีขาวน้ำเงินซึ่งภายในนั้นมีร่างของพี่สาวนอนหลับใหลอยู่ชั่วนิรันดร์ แล้วปล้นดวงตาทั้งคู่ก็พร่ามัวด้วยหยาดน้ำที่จู่ๆ ก็ไหลออกมา ก่อนจะรีบคว้าผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดเพราะ

ไม่อยากให้ใครเห็นโดยเฉพาะหลานสาว ทว่าเมื่อหันไปมองทางด้านหน้า งาน ดวงตาของพรเพ็ญที่เมื่อก็ยังไม่ยอมไปด้วยหยาดน้ำตาก็พลันเปลี่ยนเป็น วาวโรจน์ขึ้นมาทันที ก่อนจะผุดลุกขึ้นยืนจังก้าแล้วเดินออกไปยังตรงนั้น และเค้นเสียงออกมาด้วยความโกรธเกรี้ยว

“แกสองคนแม่ลูกออกไปเดี๋ยวนี้ ที่นี่ไม่ต้องรับพวกแก”

สองแม่ลูกที่พรเพ็ญโกรธจนแทบอยากจะทำโยนออกไปถ้าทำได้คือ ขวัญใจกับบุตรสาว ซึ่งอยู่ในชุดกระโปรงลายดอกทั้งคู่ แม้จะไม่ใช่ลายดอก สีลันสไตส์แต่ก็ไม่ควรใส่มางานศพ

“ทำไมฉันจะมาได้ ในเมื่อตัวฉันอยู่ที่นี้ ลืมไปแล้วหรือไงว่าฉันเป็น แม่เลี้ยงของหลานสาวแก แล้วพุดจาห์ตระกูลระวางปากระวางคำบ้าง ถึงยังงั้นก็ เคยเป็นเพื่อนกับพี่สาวที่หาชีวิตไม่ของแกมาก่อน”

ขวัญใจพุดน้ำเสียงแหลม ดวงหน้าที่พอกเครื่องสำอางมาจนจัดจ้าน เฟ่งมองไปยังโลงศพที่ร่างของอดีตเพื่อนนอนอยู่ในนั้นด้วยสายตาดำเย้ยหยัน ทั้งยังนึกกด่าสาปแช่งอยู่ในใจ...ตายไปเสียได้ก็ดี ไม่งั้นเป็นหอกข้างแคร่ ของนางอยู่ทุกวันนี้ เพราะสามีนางใช้เล่ห์มารยาเยี่ยงแย่งมาได้ นั้น แม้จะ เลิกกับอีกฝ่ายไปแล้ว แต่ยังไม่ได้อุดหนุนเมียกันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งทำให้ไม่สามารถจดทะเบียนสมรสใหม่กับนางได้ ดังนั้นถ้าตาย แบบนี้ถือว่าทุกอย่างจบสิ้นลงโดยปริยาย ที่สำคัญในเมื่อสามีนางได้ชื่อว่าเป็น คู่สมรส สมบัติของภรรยาที่ตายไปแล้วน่าจะมีส่วนแบ่งด้วย เพราะ ที่ทางของอดีตเพื่อนนั้นมีอยู่มากมาย...ขวัญใจคิดอย่างกระหึ่มยืมยืมย่องเช่น คนเห็นแก่ได้และเต็มไปด้วยความโลภ

“นั่นสิแม่ น้ำพิณพุดเกินไป ทำไมฉันกับแม่จะมาไม่ได้ละ งานศพ ใครๆ ก็มาได้ทั้งนั้นแหละ แล้วแม่ยังเคยเป็นเพื่อนกับคนตายมาก่อนด้วย” สมใจผู้เป็นบุตรสาวซึ่งปัจจุบันเปลี่ยนชื่อเป็นสมใจปรารถนาพุดน้ำเสียงเยาะ หยันไม่ต่างจากผู้เป็นแม่ ทั้งยังเน้นหนักตรงคำว่าคนตายอย่างจงใจ “และ จะว่าไปแล้วฉันก็เกี่ยวต่องานศพกับหลานสาวน้ำพิณ หรือฉันพุด

“ไม่จริง?”

“ใช่ เกาพูดไม่จริง...สมใจ เพราะฉันไม่เคยนับญาติกับแก ลืมไปแล้วหรือไม่ว่าตัวเองนะมันแค่ลูกติดเมียใหม่ของพ่อฉันเท่านั้นเอง ไม่ได้มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดกับฉันสักนิด”

น้ำเสียงราบเรียบที่ตั้งขึ้นทางเบื้องหลังทำให้สมใจปรารถนาหันขวับไปมอง แล้วต้องยกมือขึ้นขี้ตาด้วยนึกว่าตัวเองตาฝาด เมื่อเห็นอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนตอนมัธยมศึกษาปีที่สี่ผู้ไม่เคยมีอะไรจะเทียบเทียมเธอได้ ยกเว้นอย่างเดียวคือเรื่องการเรียน บัดนี้จากรูปร่างที่เคยผอมบางไร้ส่วนโค้งส่วนว่า หน้าตาแสนจะธรรมดาไม่มีอะไรโดดเด่น มีหน้าซ้ำผมยังหยิกแถมพันก็เหียน มีตัวอย่างเดียวคือผิวพรรณเท่านั้น ตอนนั้นช่างดูราวกับเป็นคนละคน รูปร่างผอมบางเหมือนไม้เสียบผีที่เคยได้ยินใครบางคนพูดถึง เปลี่ยนเป็นได้ส่วนสัดในชุดแล็กส์สีดำที่ถ้าหุ่นไม่ถึงจริงใส่แล้วคงดูไม่จืด และจากเคยตั้งใจว่าเธอตอนนี้น่ากลับสูงกว่าน่าจะเป็นพุด ผมที่เคยหยิกจนจับตัวเป็นขอดบัดนี้กลายเป็นหยิกสลุยราวกับผมตุ๊กตา หยิกแบบที่ต่อให้ใช้น้ำยาตัดแพงเพียงไหนหรือช่างทำผมเก่งกาจเพียงใดคงทำไม่ได้สวยเท่านี้

ที่สำคัญหน้าตาอันแสนจะธรรมดาหาได้ตามท้องตลาด กลับดูสะสวยราวกับไปทำศัลยกรรมมา อีกทั้งพันก็ไม่เหียนเหมือนเก่า ดังนั้นความรู้สึกที่ตามมาติดๆ และกำลังแล่นพล่านอยู่แทบทุกอณูของชุมชนคือความริษยา

“แกไปทำศัลยกรรมมาทั้งตัวหรือไถ่ยายแพง หน้าตาถึงได้เปลี่ยนไปอย่างนี้”

“นั่นสิหนูสม”

ขวัญใจซึ่งประหลาดใจไม่ต่างกันพยักหน้าเห็นด้วย เมื่อเห็นอดีตเด็กสาวที่เคยมีท่าทางเหยๆ ขี้แย อะอะอะไรก็ร้องไห้ และที่สำคัญไม่มีอะไรจะเทียบกับบุตรสาวของนางได้ ทว่าแค่ไม่เห็นหลายปีกลับเปลี่ยนไปจนแทบไม่เหลือเค้าเดิม เพราะหลังจากนางเข้าครอบครองสามีของผู้เป็นเพื่อนนางก็ต้องย้ายไปอยู่จังหวัดตราดด้วย จึงไม่เคยเห็นหน้าอีกฝ่ายเลยนับจาก

นั่น รู้แต่ว่าเจ้าตัวย้ายไปเรียนที่กรุงเทพฯ

“อย่าเอาตัวเองเป็นบรรทัดฐานลิสมใจ ตัวเองทำก็คิดว่าคนอื่นจะทำได้” พิมพกานต์มองอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียนด้วยแวตาวาวโรจน์ “จุกแกดูเบ๊ยยๆ นะ แล้วคิ้วที่ทำนะเหมือนปลิงไม่มีผิด หน้าก็บวม สงสัยจะฉีดฟิลเลอร์มากเกินไปหรือเปล่า ปากก็เจอเซียว”

น้ำเสียงของคนพูดราบเรียบก็จริงทว่าเจือแววเยาะเอาไว้จนเต็มเปี่ยม คนฟังแทบเต้นแผลงยกมือขึ้นลูบจุกที่ถูกพูดถึง ความระแวงบังเกิดขึ้นว่าเบ๊ยยจริงอย่างที่อีกฝ่ายพูดหรือเปล่า แล้วก็เลยไปถึงคิ้วแก้มิตที่เพิ่งไปทำมารวมทั้งแก้มที่เพิ่งฉีดและปากที่เพิ่งไปลักมาเมื่อวานด้วยเช่นกัน

“แกรู้ได้ยังไงว่าฉันทำ นังแพง”

พิมพกานต์ยิ้มที่มุมปากนิดหนึ่งและตอบโต้ออกไปทันควัน “ฉันแค่เดาเอา นังสมใจ ฉันเดาถูกจริงๆ ไซ้ใหม่ล่ะ”

พรเพ็ญที่กำลังจะด่าแทนถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้ฟังคำพูดของหลานสาว รูปร่างหน้าตาที่เปลี่ยนไปไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด เพราะใบหน้าถอดเค้ามาจากผู้เป็นพ่อราวกับพิมพ์เดียวกัน เค้าความสะสวยนั้นเธอเห็นมาตั้งแต่เด็กแล้ว แต่เรื่องที่น่าไม่ถึงคือจากคนที่เคยหึงๆ จนดูแหงกกลับเปลี่ยนเป็นพูดจาจะฉานต่อปากต่อคำ และยังทำได้ดีจนเธอเกือบลืมหูลืมตาไปเลยทีเดียว

สมใจปรารถนาแทบจะร้องกรี๊ดออกมา ยกมือชี้ไปทางคนที่บอกว่าเดาด้วยท่าทางโกรธจัด แต่ไม่รู้จะหาคำพูดใดมาโต้ตอบ เพราะสิ่งที่อีกฝ่ายพูดนั้นถูกต้องทุกอย่าง

“เดี๋ยวนี้ปากแก่งขึ้นเยอะเลยนะ” ขวัญใจพูดน้ำเสียงเยาะๆ มองบุตรสาวของสามีอย่างไม่เชื่อสายตา

คนปากแก่งมองภรรยาใหม่ของบิดาด้วยสายตาซึ่งซึ้ง เป็นเพราะความใจดีของมารดาที่เห็นเพื่อนเก่าที่เคยเรียนร่วมมหาวิทยาลัยมีปัญหาครอบครัว ซ้ำยังเตือนตร้อนไว้ที่พักพิงจึงมีน้ำใจไมตรีให้เข้ามาอาศัยอยู่ด้วย

และผลตอบแทนที่ได้รับคือถูกหักหลังแย่งชิงสามีที่พื้นฐานเป็นคนเจ้าชู้อยู่แล้วจนทำให้ครอบครัวของเธอพังยับเยิน

“ไม่ใช่เก่งแต่ปากอย่างเดียว อย่างอื่นก็เก่งด้วย หรืออยากจะลองก็เชิญ” พิมพกานต์อย่างสามชุกเข้าไปหา ทำเอาสองคนแม่ลูกพากันถอยกรูดด้วยรูปร่างผิดกันจนเห็นได้ชัด

“เชิญแกสองคนแม่ลูกออกไปจากงานศพพี่สาวฉัน ก่อนที่ฉันจะเอาน้ำมาสาตไล่ตัวเสนียดจัญไร”

คนถูกเปรียบเป็นตัวเสนียดจัญไรโกรธจนตัวลั่น ขวัญใจยกมือชี้หน้าคนพูด “นั่งเพ็ญ แกจะพูดอะไรก็ระวังปากบ้างนะ ยังไงฉันก็เคยเป็นเพื่อนกับพี่สาวที่หาชีวิตไม่ของแถมมาก่อน”

พรเพ็ญยังไม่ทันได้โต้ตอบ พิมพกานต์ก็พูดสวนแทนทันควัน

“ไม่ต้องมาพูดว่าเคยเป็นเพื่อนกับแม่ฉันมาก่อน เพราะถ้ากลับไปแก้ไขได้ แม่คงไม่รับพวกแกสองแม่ลูกเข้ามาอาศัยอยู่ด้วยหรอก พวกकिनบนเรือนซักรบหลังคา คนไม่รู้จั๊กบุญคุณคน” หญิงสาวไม่เรียกอีกฝ่ายว่าหน้าอย่างที่เคยเรียกให้เสียปาก

คนถูกว่าเต็นเร้าเพราะเรื่องนี้อีกฝ่ายพูดเป็นเรื่องจริง “นั่งแพง แกนี่ไม่มีมารยาทพอๆ กับน้ำของแกละนะ ยังไงฉันก็เป็นเมียของพ่อแกละนะ”

“เมียพ่อแต่ไม่ใช่แม่ฉัน แล้วคนที่เข้ามาทำลายครอบครัวคนอื่น ฉันไม่ต้องมีมารยาทด้วยหรอก”

ขวัญใจเหยียดขี้มแล้วมองไปทางที่ตั้งศพอีกครั้งด้วยสายตาเยาะหยัน “ฉันไม่ได้ทำลาย แม่แตกต่างหากไม่มีเสน่ห์เพียงพอ ตายไปเสียได้ก็ดี... ว้าย!”

พูดยังไม่ทันจบก็ต้องร้องว้ายออกมาสุดเสียง เพราะพรเพ็ญคว้าขันใส่น้ำแข็งไปไม่เล็กลงที่วางอยู่บนเก้าอี้ใกล้ๆ สาตโครมเข้าให้ที่ศีรษะ และเสียงร้องนั้นทำให้นางลั่นจี้ ปิ่นประภา รวมทั้งสุพัฒน์ที่เพิ่งกลับมาจากวัดที่อยู่ใกล้ๆ พากันเดินตรงรี่เข้ามา

“เกิดอะไรขึ้น”

นางลีนีเป็นฝ่ายถาม แล้วเกือบหลุดหัวเราะออกมาเมื่อเห็นลูกสะใภ้คนปัจจุบันที่มีสภาพเปียกปอนยืนตัวลั่นเทาจากน้ำแข็งที่หล่นเกลื่อนอยู่บนพื้น ก่อนจะเหลียวมองไปรอบๆ เมื่อเห็นว่านอกจากชาวบ้านที่มาช่วยงานซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในครัว ก็มีเพียงญาติๆ ทั้งของผู้ตายและทางฝ่ายของนาง จึงถอนหายใจอย่างโล่งอก ด้วยไม่อยากจะให้ใครมาเห็นเหตุการณ์ เพราะเรื่องแบบนี้พูดกันปากต่อปาก อาจมีการแต่งต่อเติมเพิ่มความยาวสาวความยืดกันไปซึ่งไม่ใช่เรื่องดีนัก

“นัง...เอ้อ...ยายเพ็ญกับลูกสาวพี่พัฒน์ลิแม่ ขวัญอุตุสำหรับงานศพดีๆ แต่ดูทำกับขวัญลิ ขวัญใจยกมือชี้ที่ร่างกายเปียกปอนของตัวเอง พलयกมือกอดอกเพราะความหนาวเย็นจากน้ำแข็งที่ถูกสาดใส่ โดยมีบุตรสาวพยักพยิดอยู่ข้างๆ

“ให้จ๊ะย่า ป้าภา หนูสมกับแม่มางานด้วยเจตนาดี แต่ดูทำกับเราสองคนสิ...”

สมใจปรารถนาพูดยังไม่ทันจบ พรเพ็ญก็พูดสวนขึ้นด้วยน้ำเสียงกรุ่นไปด้วยความโกรธ

“ตกลงว่าแกสองคนแม่ลูกมาดีกันจริงๆ เหรอ ฉันเพิ่งรู้ว่าเตี้ยนี่เค้าใส่เสื้อผ้าลายดอกมางานศพกัน จะได้จำเอาไว้ใส่ไปงานศพของแกบ้าง”

นางลีนีจึงเพิ่งสังเกตเห็นชุดของสองแม่ลูกตอนที่ไต่ขึ้นพรเพ็ญพูด จึงหันไปมองหน้าบุตรสาวกับบุตรชายพलयกอย่างระอากใจ นึกสมน้ำหน้าหนักที่ถูกกระทำเช่นนี้

“ก็สมแล้วนะที่ถูกทำแบบนี้ ไม่รู้จักอายใครบ้างหรือไงที่แต่งเสื้อผ้าแบบนี้มางานศพ” ปิ่นประภาว่าน้องสะใภ้ราวกับรับรู้ความในใจของนางลีนีผู้เป็นแม่

“กลับไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตี้ยขวัญใจ หรือถ้าไม่เต็มใจมากก็ไม่ต้องมา” สุพัฒน์พูดเสียงเข้ม สีหน้าเจือไปด้วยร่องรอยของความอับอายบวกกับโทษ

ที่เกิดขึ้น นี่แหละภรรยาใหม่ของเขาที่ตอนนั้นไม่รู้ว่ทำไมเขาถึงหน้ามืดตามัวไปยุ่งด้วย คิดได้ตอนนี้ก็สายเสียแล้ว

“อายุไม่ใช่หน่อยแล้ว ทำอะไรไม่คิดก่อน” นางลั่นจิวเข้าให้อีกคน

“เมียใหม่กับลูกเลี้ยงที่พัฒนาจะคิดว่าการสวมใส่ชุดลายดอกมางานศพทำให้ตัวเองรู้สึกสะใจ แต่แกสองคนลองเหลียวมองไปรอบๆ ตัวสิว่าคนอื่นเค้ามองพวกแกด้วยสายตายังไงบ้าง” พรเพ็ญพูดเสียงดัง จงใจเรียกความสนใจจากชาวบ้านที่เวลานี้เริ่มทยอยกันมาร่วมงานบ้างแล้วแม้จะฟังป้ายสองโมงก็ตาม

สองแม่ลูกที่ตอนนี้มีสีหน้าจิตใจอ่อนพากันหันไปมองรอบกายตามโดยไม่รู้ตัว แล้วจึงเห็นดวงตาหลายคู่จับจ้องมาด้วยสีหน้าไม่พึงพอใจ ซึ่งไม่ใช่แค่จากฝ่ายญาติของคนตายเท่านั้น แต่รวมถึงใครอื่นอีกหลายคนด้วย

“คือว่าหนูสมกับแม่ไปงานเลี้ยงมาค่ะ แล้วเลยแะมางานศพ ไม่ได้มีเจตนาอย่างอื่นเลยจริงๆ” สมใจปรารถนาพูดแก้ตัวเสียงอ่อย

“เลยแะมานี่นะ?” พิมพกานต์ทวนคำ แล้วกวาดสายตามองคนพูดตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาซึ่ง “ทั้งๆ ที่รู้ว่าที่นี่มีงานศพยังกล้าแต่งชุดแบบนี้เข้ามา สมมองของแกที่มีคงเอาไว้แค่คืนใบหูสองข้างเท่านั้นละมั้ง เก็บคำแก้ตัวซ่างๆ คุงๆ ของแกเอาไว้เถอะสมใจ และรีบออกไปจากงานก่อนจะโดนน้ำเป็นชั้นที่สอง ชั้นนี้คงไม่ใช่หน้าผสมน้ำแข็งอย่างที่แม่ของแกโดน แต่จะเป็นน้ำจากในส้วมจะได้เหมาะสมหน่อย”

พิมพกานต์พูดยังไม่ทันขาดคำ หญิงวัยกลางคนรูปร่างค่อนข้างอ้วนทว่าหน้าตาทำทางเอาเรื่องก็เดินออกมาจากครัวถือน้ำขันใหญ่มายื่นให้

“นี่จะน้องแพง ป้าตักมาให้เรียบร้อยแล้ว คนไม่รู้จักกาลเทศะแบบนี้สาตมันไปเลย หรือจะเปลี่ยนเป็นน้ำร้อนก็ได้เดี๋ยวป้าจัดให้”

“ขอบคุณจะป้าหน่อย” หญิงสาวขอบคุณนางน้อยที่เป็นเพื่อนของมารดา

ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำสอง ขวัญใจรีบคว้าแขนบุตรสาวแล้วเดินจ้ำอ้าว

ตรงไปยังรถยนต์ของตัวเองที่จอดอยู่และขับออกไปทันที

“น้องแพง พ่อขอโทษแทนด้วยนะลูก” นาวาเอกสุพัฒน์พูดกับบุตรสาวด้วยน้ำเสียงเจือแววอับอายเพราะการกระทำอันไม่เหมาะสมของภรรยาใหม่และลูกเลี้ยง

“แพงก็ขอโทษที่แสดงกิริยาไม่ดีกับเมียใหม่ของพ่อ แต่แพงบอกตรงๆ ว่าคงจะทำดีด้วยยาก” พิมพกานต์บอกออกไปตรงๆ แม้ความรู้สึกที่มีต่อบิดาจะดีขึ้นจนเกือบจะเต็มร้อยแล้ว แต่กับขวัญใจ...เธอคงจะทำให้ดีต่ออีกฝ่ายด้วยยาก

“ไม่เป็นไรหรอกลูก” คนเป็นบิดาส่ายหน้าแล้วก็รีบไปชั่วคราว ก่อนจะตัดสินใจพูดเรื่องที่เกิดขึ้นตรงๆ ไว้อยู่ในใจ “ที่ผ่านมาพ่อทำผิดกับแม่อย่างไม่น่าให้อภัย แม้จะสายจนแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว แต่คิดไว้แล้วว่าหลังงานศพพ่อจะบวชให้แม่ ซึ่งคงทำให้ความรู้สึกของพ่อดีขึ้น”

พิมพกานต์ไม่พูดอะไร ได้แต่ยื่นน้ำตาคลอแทน

“แม่เห็นด้วยนะพัฒน์” นางลั่นลือพูดน้ำเสียงดีใจ “ก่อนตาย ยายพิมพ์อโหสิให้แกแล้วและคงนอนตายตาหลับ แต่ถ้าแกบวช คนที่นอนตาไม่หลับแทนคงเป็นยายขวัญแน่”

“พี่ก็เห็นด้วยกับแม่นะพัฒน์ บวชอุทิศส่วนกุศลให้พิมพ์เหมือนไถ่บาปให้ตัวเองไปด้วย จะได้ไม่มีเวรกรรมต่อกันอีก แล้วจะบวชสักกี่วันหรือจะบวชไม่สึกเลยได้ก็ยิ่งดีนะ” ปิ่นประภาผู้เป็นพี่สาวพยักหน้าเห็นด้วย

“เรื่องนั้นคงต้องแล้วแต่อนาคตครับพี่ภา”

พรเพ็ญปรายตามองอดีตที่เขยพลางคิดในใจ...จะบวชได้สักกี่วันเชียว แต่ไม่อยากพูดอะไรออกไปตอนนี้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างย่อมพิสูจน์ด้วยการกระทำ

เธอจะคอยดูต่อไป!

ภายในรถยนต์กลางเก่ากลางใหม่ที่แม่จะเปิดแอร์จนเย็นฉ่ำ ทว่าก็ไม่อาจดับความร้อนรุ่มด้วยแรงริษยาของสมใจปรารถนาที่นั่งหน้าอ้อมอยู่ทีเบาะผู้โดยสารไปได้ ภาพดวงหน้าสวยของพิมพ์กานต์ที่ไม่ต้องพึ่งพาคัลยกรรมเหมือนตนเอง รวมทั้งท่าทีที่เปลี่ยนไปจนเธอไม่สามารถพูดจาข่มได้เหมือนเก่า ทำให้ความริษยาที่มีทวีความรุนแรงมากขึ้น

ไม่ต่างกับแรงโกรธของขวัญใจที่นั่งหน้าบังอยู่หลังพวงมาลัย หลังถูกสาธิตด้วยน้ำผสมน้ำแข็งกระแทงเยือกโชนจนสภาพดูไม่เจ็ด ซ้ำยังเสียหน้าเพราะถูกผู้เป็นสามีต่อว่าต่อหน้าคนที่นางถือว่าเป็นศัตรูตัวฉกาจอย่างพรเพ็ญและพิมพ์กานต์

“แม่ไม่น่าหลงเชื่อแกเลยนะ เรื่องสวมชุดลายดอกไปงานศพ” ขวัญใจหันไปตำบุตรสาวที่นั่งหน้าอ้อมอยู่ทีเบาะผู้โดยสาร เพราะแทนที่จะได้รับความสะอึกสะใจอย่างที่หวัง ทว่ากลับกลายเป็นเรื่องตรงกันข้ามเสียนี้

“ก็หนูคิดว่าจะเหมือนในละครนี่แม่ ที่นางเอกสวมชุดดำไปงานแต่งงาน ใครจะไปรู้ว่าน้ำเพ็ญจะกล้าเอาน้ำแข็งสาธิตแม่” คนถูกตำทำหน้าม่อม ดวงหน้าที่แต่งมาจนจัดจ้านตอนนี้ดูน่ากลัวมากกว่าสวย “แล้วหนูไม่อยากเชื่อเลยว่านั่งแพงมันจะเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้”

“แล้วแม่จะไปรู้ได้ยังไงละสมใจ” คนเป็นแม่ตอบน้ำเสียงสละสลวย ใช้ผ้าขนหนูผืนเล็กซับไบบหน้าที่ถูกราดด้วยน้ำแข็ง พลังก่นดำถึงคนราดอย่างเจ็บใจไม่หาย “นั่งเพ็ญนะนั่งเพ็ญ ดูนะ! มันกล้าเอาน้ำแข็งมาราดหัวแม่ได้ เจ็บใจนัก”

“แม่...” สมใจปรารถนาลากเสียงยาว ก่อนจะโวยวายอย่างไม่ชอบใจ “บอกว่าหนูเปลี่ยนชื่อเป็นสมใจปรารถนาแล้วทำไมยังเรียกว่าสมใจอยู่ได้”

“ก็มันไม่คุ้ม ชื่อสมใจดีๆ ดันอุตริเปลี่ยนเป็นสมใจปรารถนา ชื่อยาวเป็นวาไครจะไปจำได้” คนเป็นแม่ตวาดกลับมาเสียงดังลั่นรถ

“ก็แม่นั่นแหละ ตอนนั้นคิดได้ยังไงตั้งชื่อหนูว่าสมใจ เซยจะตาย ดูอย่างนั่งแพงสิ ยังมีชื่อทันสมัยกว่าหนูอีก” คนพูดพูดด้วยน้ำเสียงเจือความ

ริษยาอย่างปิดไม่มิด

“ตอนนั้นมันคิดไม่ออกก็เลยตั้งไปมั่วๆ แล้วแม่เคยได้ยินแกบอกว่
ชื่อนั่งแพงประหลาดเรียกยากไม่ใช่หรือ”

คนเคยพูดอย่างนั้นจริงทำหน้าที่ว่า “ใครจะไปนึกละแม่ว่าปัจจุบันนี้
ใครๆ ก็มีชื่อเรียกยากๆ กันทั้งนั้น ดูอย่างดารารางคนลี ยังเปลี่ยนชื่อให้
เรียกยากๆ กันตั้งหลายคน”

“เรื่องที่แกพูดถึงนั่งแพงเมื่อกี้ แม่เองก็ไม่อยากเชื่อสายตาเลยว่า
นั่งแพงมันจะเปลี่ยนไปได้ถึงเพียงนี้ แถมยังพูดตอกกลับจนแกหน้าหงายได้
แล้วแคะหนุสม คิ้วที่แกไปทำมาก็เหมือนปลิงจริงๆ ส่วนปากก็เจ่ออย่าง
ที่ถูกมันว่าไม่มีผิด” ขวัญใจพูดเพราะโมโหผสมเสียหน้า ไม่นึกว่าคนที่เคย
ด้อยกว่าบุตรสาวแทบทุกอย่าง ตอนนั้นก็กลับสวยกว่าโดยไม่ต้องพึ่งศัลยกรรม
เลยด้วยซ้ำ

“แม่...” คนถูกว่าลากเสียงยาวอีกครั้ง “ยังจะเอามาพูดซ้ำเติมกันอีก
แม่รู้หรือเปล่าว่าคิ้วที่หนูทำมาน่ะแก้มิติไม่ใช่สามมิติอย่างที่พวกแม่ค้าใน
ตลาดทำกัน หนูเสียเงินทำตั้งเกือบหมื่น แล้วก็เพิ่งทำได้วันเดียว ต้องรอ
ให้มันลอกออกถึงจะสวย ปากก็เหมือนกัน โอ๊ย...”

เสียงรถถูกเบรกดั่งเอี้ยดกระทั่งศีรษะของคนพูดโขกกับหน้ารถ
เพราะไม่ได้คาดเข็มขัด ขวัญใจหันขวับไปมองคนพูดตาเขียวบ๊ึด

“นั่งสมใจ แกเอาเงินที่มาขอแม่ไปทำคิ้วนี่นะ ค่าทำคิ้วอะไรตั้งเป็น
หมื่น ไหนขยายหน่อยคนขายต้มเลือดหมูบอกว่าแค่พันกว่าบาทงเลา”

คนถูกถามทำหน้าที่เอื้อน นึกดำตัวเองที่ไม่น่าเชื่อพูดความจริงออกไป
ไปเลย

“คิ้วที่หน้าหนูทำมาน่ะเป็นคิ้วสักธรรมดาๆ เองนะแม่ ไม่ใช่คิ้วมีมิติ
แบบที่หนูทำ เจ้แพรวบอกว่าทำแล้วจะส่งผลให้ชีวิตมีมิติ เอ๊ย...ไม่ใช่ บอก
ว่าจะเพิ่มโหงวเฮ้ง ทำให้ชีวิตเจริญรุ่งเรืองมีเงินมีทองไหลมาเทมาด้วยนะแม่”
พอได้ยินคำพูดของบุตรสาว อารมณีกโรธที่ปะทุอยู่ที่สะดุดก็

“จริงหรือหนูสมที่ว่าจะมีเงินทองไหลมาเทมา แม่จะไปได้ทำบ้าง”

สมใจปรารถนาลอบยิ้ม แล้วรีบพูดต่อเมื่อเห็นผู้เป็นแม่สนใจ “จริงสิแม่ ก่อนจะทำหนูลองจุดธูปไหว้บอกเทวดาฟ้าดินด้วยนะ ไม่ใช่จู่ๆ ก็ทำเลย เจ้แพรวบอกว่าคิ้วของหนูตก ดวงเลยตกตามไปด้วย แอ้มยังมีเจ้ากรรมนายเวรคอยตามรังควานอีก แม่ไม่เห็นเธอว่าหนูทำงานที่ไหนได้ไม่นานก็ต้องลาออก มันน่าจะเป็นจริงอย่างที่เธอพูดนะจ๊ะ”

คนเป็นลูกสาวรีบยกเอาเรื่องของตัวเองมาเป็นข้ออ้างทันที ทั้งที่ความจริงเป็นเพราะความซี้เกียจมากกว่า เพราะตั้งแต่เรียนจบทำงานมาหลายแห่งแต่ทำได้ไม่นานก็ลาออก

“ถ้าทำแล้วชีวิตเจริญรุ่งเรืองและเงินทองไหลมาเทมาอย่างที่แกว่าจริง แม่จะไปได้ทำบ้าง ช่วงนี้จะโรมันดูตึตๆ ชัดๆ ไปเสียหมด” คนเป็นแม่พูดด้วยสีหน้าที่ดีขึ้น

“นั่นสิ ติดชัดอย่างที่แม่ว่าจริงๆ” สมใจปรารถนารีบพยักหน้าเห็นด้วย “ไหนแม่เคยบอกหนูว่าถ้าแย่งอาชีพฉันมาจากแม่ฉันแพงแล้ว เราสองคนแม่ลูกจะสบายไงเล่า แต่หนูไม่เห็นจะสบายตรงไหนเลย ญาติพี่น้องทางอาชีพนั้นก็ไม่ใช่ชอบเรา แล้วอาชีพฉันก็ยังไม่ยอมจดทะเบียนกับแม่ทั้งที่ย่ามาตั้งนานแล้ว”

คนที่กำลังจะขับรถกลับบ้านพลันชะงักอีกครั้ง ก่อนจะหันไปมองคนพูดตาเขม็ง “แกว่าอะไรนะหนูสม”

สมใจปรารถนาทำหน้าบูด “หนูพูดไปตั้งเยอะ”

คนเป็นแม่ทำเสียงจี้จี้ก็ไม่พอใจ “ที่แกว่าอาชีพฉันหย่าไปตั้งนานแล้วนะ แกเอาที่ไหนมาพูด”

“ก็หนูได้ยินยากับป้าภาพูดกันนะสิ แม่ถามแบบนี้แสดงว่าแม่เพิ่งรู้หรือไง”

“จริงหรือหนูสม” ขวัญใจถามน้ำเสียงราวกับละเมอ เพราะถ้าเป็นอย่างที่บุตรสาวพูดจริง แสดงว่านางถูกหลอกมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา

เพราะนับจากอีกฝ่ายเลิกรักกับอดีตเพื่อน นางก็ขอให้คนเป็นสามีจดทะเบียนสมรสด้วย ทว่าอีกฝ่ายบอกว่าแม่จะเลิกตามพถินัยแต่ยังไม่ได้เลิกทางนิตินัย ไม่อย่างนั้นจะมีผลต่อหน้าที่การงาน ซึ่งนางก็เชื่อเช่นนั้น แล้วนี่มันอะไรกัน!

“จริงสิแม่ หนูได้ยินอย่างนั้นจริงๆ แต่เอ...หรือว่าหนูฟังผิด”

“อ้าว...นี่”

ขวัญใจพูดเสียงสูง นึกภาวนาว่าขอให้สิ่งที่บุตรสาวได้ยินเป็นสิ่งที่ฟังผิดจริงๆ เถอะ และถ้าอยากรู้ว่าจริงหรือไม่จริงคนที่ให้คำตอบได้คือสามีของนาง

เรื่องในอดีตที่ตามติดถึงปัจจุบัน

สนามบินสุวรรณภูมิ

ร่างสูงเพรียวของพลวัตในชุดกางเกงขาสั้นแค่วัยสี่ขวบซึ่ม้าสวมเสื้อยืดแขนยาวคอปกสีดำ กำลังยื่นหน้ารีหันขวามองไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ด้วยท่าทางไม่ค่อยสบายอารมณ์นัก โดดเด่นจนเรียกสายตาคอนผ่านไปผ่านมาให้หันกลับมามองซ้ำ แม้ว่าดวงหน้าที่เห็นจะไม่ค่อยชัดเจนนัก เพราะนอกจากสวมหมวกสีดำเดียวกับกางเกงปิดจนเกินครึ่งหน้าแล้ว ยังถูกบดบังด้วยแว่นกันแดดสีชาอันใหญ่เข้าไปอีก ทว่าด้วยหุ่นสูงเพรียวที่มองดูด้วยตาเปล่า ก็พอจะคาดเดาได้ว่าคงผ่านการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ บวกกับผิวขาวจัดที่โผล่พ้นช่วงหน้าอกเล็กๆ จนมองเห็นขนหน้าอกสีดำได้ประปราย รวมทั้งท่อนขาขาวๆ ที่อุดมไปด้วยขนสีดำเป็นพืดก็มีชัยไปเกินครึ่งว่าหน้าตา คงไม่เต็มกลืนอย่างแน่นอน

“โอ้เจนน่าทำไมยังไม่มาเสียทีวะเนี่ย” พลวัตบนพึมพำด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดจนเต็มเปี่ยม นอกจากหันรีหันขวามองแล้ว ยังเดินไปเดินมาราวกับเลือดติดจั่น พลางก้มลงดูนาฬิกาข้อมือที่บ่งบอกว่าตอนนี้บ่ายโมงตรงเข้าไป

แล้ว ซึ่งเลยเวลานัดไปร่วมชั่วโมง สมาร์ทโฟนของเขาสิ้นสภาพอยู่ในกระเป๋ากางเกงเพราะแบตเตอรี่หมด

ชายหนุ่มเพิ่งเดินทางกลับจากต่างประเทศหลังจากไปอยู่ที่นั่นถึงแปดปีเต็ม ก้าวแรกยามเหยียบย่างผืนแผ่นดินไทยสิ่งที่เขาคิดถึงคืออาหารไทย ดังนั้นจึงมีแต่น้ำพริกกะปิ แกงส้มดอกแค ต้มยำทะเลรสแซ่บๆ แกงเผ็ด ข้าวสวยร้อนๆ ลอยวนเวียนอยู่ในหัวความคิด

“ไอ้วัต นั่นมึงหรือเปล่าวะ”

คนที่กำลังเดินไปเดินมาและกำลังคิดถึงอาหารไปพลางถึงกับสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงทักมาจากทางด้านหลัง พอหันไปมองก็เห็นชายหนุ่มร่างสูง หน้าตาคมคาย ผิวออกคล้ำแดดยืนทำหน้าที่ไม่แน่ใจมองตรงมายังตัวเอง

“ไอ้เวรเจน มึงทักออกมาชะชานาตินี้ยังไม่แน่ใจว่าเป็นกู้อีกหรือวะ” พสวัตต่ำเสียงดังอย่างหัวเสีย “ปล่อยให้กูรอมาร่วมชั่วโมง ยังจะเสือกมาจำกูไม่ได้อีก”

หลังดำเพื่อนจบก็ดึงหมวกที่สวมออก กระทั่งเห็นผมที่ถูกตัดจนสั้นเกือบจะกลายเป็นทรงสกินเฮดที่รับกับใบหน้าได้อย่างเหมาะสมเหมืงราวกับเกิดมาเพื่อทรงนี้ ก่อนเจ้าตัวจะถอดแว่นกันแดดออกแล้วเหินเข้าที่คอเสื้อ เผยให้เห็นดวงตาดำจัดภายในใต้คิ้วเข้มตวัดเฉียง ขนตาวาวเป็นแพจนผู้หญิงยังอาย จมูกโด่งยาวเป็นสัน มีลักยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากสีสดทั้งสองข้าง เรียกว่าหล่อเหลาจนใครต่อใครที่เดินผ่านไปหันกลับมามองจนเหลียวหลัง

“แล้วใครใช้ให้มึงสวมหมวกปิดหน้าปิดตา แล้วยังเสือกใส่แว่นกันแดดเข้าไปอีกล่ะไอ้เปรต” เจนพดาด่าตอบเสียงดังลั่นไม่แพ้กัน “กูจะจำได้ไหมล่ะ หน้อย...ทำยังกับเป็นพวกดารานักร้องดั่งๆ ในบ้านเราที่ไปไหนมาไหนแค่สวมหมวกกับใส่แว่นก็คิดว่าปิดได้มิดชิดคนจำกันไม่ได้แล้ว กูก็เดินหาเข้าไปเถอะ โทรศัพท์ก็ติดต่อไม่ได้ แล้วตกลงมึงเพิ่งกลับจากเมืองนอกหรือต่างจังหวัดกันแน่ไอ้วัต ดำเป็นไฟเซียวนะมึง”

เจนพดมองเพื่อนสนิทที่ไปอยู่ต่างประเทศเสียหลายปี แต่ภาษาไทย

ยังคงขัดแย้งและยังดำเนินไปพลแบบเหมือนเช่นเดิมอีกต่างหากอย่างอดขำไม่ได้ ตัวเขากับพลวัตเรียนหนังสือด้วยกันมาตั้งแต่อยู่ชั้นมัธยมหนึ่งจนถึงมัธยมหกที่โรงเรียนชื่อดังในกรุงเทพฯ จนกระทั่งเข้ามาหาวิทยาลัย แต่ผู้เป็นเพื่อนเรียนถึงแค่ปีสองก็ลาออกไปเรียนต่างประเทศ ส่วนตัวเขาหลังจากเรียนจบปริญญาตรีจึงได้ไปต่อปริญญาโท โดยพักอยู่ที่เดียวกับอีกฝ่าย แต่กลับมาก่อนเมื่อสองปีที่ผ่านมา

“เอาน่าถือว่าเจ้ากันไป กูรอ ming ส่วน ming ก็เดินหา กู แต่เหม...ไ้เปิร์ต ไ้เจอกันแค่สองปีเลือกจำกูไม่ได้เสียนี้ แล้ว ming จะกลับเมืองจันท์เลยหรือ เปล่าจะได้ตามไปเที่ยวด้วย คิดมาตั้งแต่อยู่บนเครื่องแล้วว่าจะไปนอนบ้าน ming ลักเดือนสองเดือน ถือโอกาสดูงานที่นั่นไปด้วยเลย” คนเพิ่งเดินทางกลับจากต่างประเทศพูดพลางยิ้มพลาง

“งาน!” เจนภาพทวนคำ “งานที่ ming พูดหมายถึงเรื่องทำโรงรับซื้อและคัดผลไม้แถวๆ บ้านกู?”

พลวัตพยักหน้า “ใช่”

“ming ยังไม่ล้มเลิกความคิดที่จะทำ?” ถามพลางก็มองหน้าผู้เป็นเพื่อน เข ming

สีหน้าเข็มนยิ้มของพลวัตเปลี่ยนเป็นเรียบสนิทขึ้นมาทันที

“ming ถามอย่างนี้หมายความว่ายังไง ming นึกว่าเรื่องสำคัญแบบนี้เอามาพูดเล่นๆ กันได้ด้วยหรือวะ แล้วเห็นกูเป็นคนประเภทไหนกัน”

เจนภาพส่ายหน้าซำๆ “ไม่ใช่อย่างที่ ming คิด ไ้วัต ทำไมกูจะไม่รู้ว่า ming เป็นคนแบบไหน ไ้มั้งคงไม่คบกันมาจนถึงปานนี้หรอก แต่ที่กูถามออกไปก็เพื่อความแน่ใจต่างหาก ming รู้ไหมตอนนี่คนในหมู่บ้านกูบางคนร่วมมือกับพวกนายทุนชาวจีน ตั้งโรงรับซื้อและคัดผลไม้เพื่อส่งออกไปยังประเทศจีนขึ้นมา บางรายถึงกับเข้าไปเหมามาผลไม้กันถึงในสวน ซึ่งกูมองแล้วว่าทำแบบนี้มันไม่ถูกต้อง”

สีหน้าของพลวัตเคร่งขึ้น “มันไม่ถูกต้องอยู่แล้ว ถ้าปล่อยให้ราคาซื้อ

ชายตกอยู่ในมือคนต่างชาติเมื่อไหร่ ชาวสวนจะถูกเอารัดเอาเปรียบเมื่อนั้น ถูกผูกขาดราคาซื้อขายทำให้ราคาของผลไม้ผันผวนขึ้นลงไม่คงที่ อาจสูงกว่าความเป็นจริงในวันนั้นแต่วันต่อไปอาจลดลงฮวบฮาบ ทำให้เกิดเป็นผลเสียต่อกลไกของตลาดที่ควรจะขึ้นลงอย่างที่เราจะเป็น คนไทยอย่างกูต้องร่วมมือกับเกษตรกรด้วยการทำโรงรับซื้อและคัดผลไม้เพื่อสกัดกั้นยับยั้งนายทุนพวกนั้น”

เจนภพมองเพื่อนด้วยสายตาสับสน ได้รู้ว่าอีกฝ่ายสนใจสิ่งที่จะกระทำอย่างจริงจัง ไม่ใช่คิดจะทำเพื่อเงินเพียงอย่างเดียว

“มึงเป็นเพื่อนกูยอมรู้ว่ากูเป็นคนแบบไหน ก่อนที่จะคิดทำอะไรกูต้องคิดแล้วคิดอีก และที่สำคัญจะไม่ทำเรื่องที่ไม่ถูกต้องอย่างแน่นอน” พสวัตพูดตบท้ายด้วยสีหน้าจริงจัง

“ชอบใจมึงมาก กูในฐานะที่เป็นผู้...อ้อ...เกษตรกรเต็มตัว คงต้องหาเวลาคุยกับชาวบ้านให้เข้าใจถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต แต่ไม่รู้จะได้ผลแค่ไหน คนเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวก็เยอะ ตอนนี้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำลังจะมีมาตรการที่ชัดเจนออกมา” เจนภพเกือบจะหลุดพูดออกไปแล้วว่า ในฐานะที่ฟ่วงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านไว้ด้วย แต่ก็รู้สึกเขินกับตำแหน่งที่เพิ่งได้เกินกว่าจะพูดออกไป เดี่ยวค่อยบอกเพื่อนภายหลังก็ได้

“อีกเหตุผลที่กูอยากตั้งโรงรับซื้อและคัดผลไม้ มึงก็รู้ว่าครอบครัวกูทำธุรกิจผลไม้กระป๋องและน้ำผลไม้ส่งออก มีฐานลูกค้าอย่างจีนในมืออยู่แล้ว ถ้ากูจะทำโรงรับซื้อผลไม้ส่งออกไปที่นั่น คงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับกูหรอกจริงไหม และสุดท้ายเพราะมึง”

“เพราะกู!”

“ใช่ ถ้ากูไม่มีคนรู้จักอยู่ในพื้นที่ มึงคิดว่ากูจะกล้าทำหรือวะอ้อเจน มึงบอกกูเองว่าตอนนี้ออกมาเป็นเกษตรกรเต็มขั้น ดังนั้นหลายสิ่งหลายอย่างคงต้องพึ่งพามึงแล้วแหละ”

“อ้อ” เจนภพยิ้มกว้าง “เรื่องนี้มึงไม่ต้องกังวล รับรองว่ากูช่วยเต็มที่

แล้วภูก็ยิ้มทุกทีว่าครอบครัวมึงทำธุรกิจส่งออก”

เจนภพยอมรับว่าบางครั้งเขาก็ยิ้มเหมือนกัน ว่าผู้เป็นเพื่อนเป็นทายาทเพียงคนเดียวของบริษัทสยามอินเตอร์ฟรุต จำกัด (มหาชน) ซึ่งทำธุรกิจด้านส่งออกผลไม้กระป๋องและน้ำผลไม้รายใหญ่อันดับต้นๆ ของประเทศ เรียกว่าถ้ามีการจัดอันดับความร่ำรวย ต้องมีนามสกุลอักษรโยธินของผู้เป็นเพื่อนติดโผทุกครั้ง

“แล้วตกลงมึงจะกลับเมืองจันทร์เลยหรือเปล่า”

คนถูกถามพยักหน้าพลางมองกระเป๋าเดินทางสองใบใหญ่ของเพื่อน “แล้วมึงไม่เข้าบ้านก่อนหรือวะ”

พลวัตสายหน้า “กูบอกกับที่บ้านว่าอีกสองเดือนจะกลับเมืองไทย ดังนั้นช่วงนี้ถือว่าเป็นช่วงว่างพักผ่อนสมอง อย่างที่บอกมึงไปเมื่อก็ว่าจะได้ไปดูงานด้วย” แล้วต้องเลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย เมื่อสังเกตเห็นผู้เป็นเพื่อนอยู่ในชุดกางเกงยีนส์ดำกับเสื้อยืดคอปกแขนสั้นสีดำ “แล้วนั่นญาติมึงเสียหรือไงไอ้เจเน เดาะสวมชุดดำทั้งชุด”

คนถามไม่คิดอะไร ทว่าคำตอบที่ได้รับทำเอาถึงกับอึ้ง

“อืม ญาติกูเสียอย่างที่มึงว่าจริงๆ แหะละ นี่แหละสาเหตุที่กูต้องรีบกลับเมืองจันทร์” เจนภพบอกเพื่อนแล้วก็ช่วยอีกฝ่ายเข็นกระเป๋าไปยังรถกระบะสีประตูลีดำที่จอดอยู่

“ญาติมึง ไครวะ กูรู้จักหรือเปล่า”

พลวัตถามน้ำเสียงขรึมหลังจากขึ้นมา นั่งบนรถของผู้เป็นเพื่อนเรียบร้อย ซึ่งคำถามดังกล่าวเรียกสีหน้าของเจนภพให้ปรากฏแววเศร้าหมองขึ้นมาทันที

“น้ำพิมพ์ เมียของน้ำพัฒน์น้องชายแม่กูไง แม่ของน้องแพง”

คิ้วเข้มของคนถูกถามขมวดเข้าหากัน “ไครวะน้องแพง”

“มึงจำน้องแพงไม่ได้จริงๆ หรือวะ”

“อ้าว...ไอ้เวร ถ้ากูจำได้จะถามมึงหรือวะ” พลวัตตอบน้ำเสียงฉุนๆ

“แล้วน้ำมิ่งเสียเพราะอะไร”

“แม่ภูเล่าให้ฟังว่าอาการเริ่มแรกก็แค่ท้องเสีย แต่ต่อมากลายเป็น ติดเชื้อทางกระแสโลหิต วันที่น้ำพิมพ์เสียภูไม่อยู่ ไปสระแก้ว เพิ่งกลับมา เมื่อเช้าแล้วก็รีบขับรถมารับมิ่งนี่แหละ”

“ภูก็เพิ่งเคยได้ยินนี่แหละวะ มีโรคติดเชื้อทางกระแสโลหิตด้วย”
พลวัตพิมพ์

“ก็มีอยู่ต่างประเทศซะหลายปีจะไปรู้ได้ยังไง ตอนนี้โรคที่ว่ากลายเป็นโรคยอดฮิต ถ้าหมอวินิจฉัยโรคไม่ได้ก็บอกแต่ว่าติดเชื้อทางกระแสโลหิต แล้วโรคนี้คือตายสถานเดียว แม่ภูเล่าให้ฟังว่าหมอบอกให้ญาติๆ ทำใจตั้งแต่วันแรก น่าสงสารน้องแพง” เจนภาพพูดน้ำเสียงเศร้าเมื่อนึกถึง น้ำสะอึกที่เขาเคารพรักใคร่ ที่จะว่าไปแล้วรักยิ่งกว่าตัวหน้าชายซะอีก “ว่าแต่ มิ่งจำน้องแพงไม่ได้จริงๆ หรือวะ”

“เอ๊ะ...ไฉ่หาเจน มิ่งจะเข้าชี้ถามภูเพื่อ! ก็บอกว่าจำไม่ได้ก็จำไม่ได้สิวะ” พลวัตตอบน้ำเสียงขุ่นเคียว แล้วก็ปลิ้นนึกได้ “น้องแพงที่มิ่งพูดถึงคือ น้องสาวมิ่งคนที่ตัวผอมๆ ไซ้หรือเปล่า”

เจนภาพยิ้มเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า “คนที่มิ่งเคยปากเสียพูดว่าผอม เหมือนไม้เสียบผืนนั่นแหละไฉ้วัด ตอนนี้นึกออกแล้วสิ”

พลวัตชี้หน้าอกตัวเอง “ภูนี่นะเคยพูดอย่างนั้น!”

คนเป็นเพื่อนพยักหน้าพลางเคาะพวงมาลัยโดยที่ยังไม่ได้ออกกรถ

“มิ่งนี่แหละเคยพูด” เจนภาพพูดแล้วก็นั่งคิดใคร่ครวญราวกับเรื่องที่กำลังจะพูดถึงนั้นสำคัญมาก “ตอนนั้นภูกับมิ่งเรียนอยู่ปีสอง ก่อนที่มิ่งจะไปเรียนต่อเมืองนอกไง มิ่งไปเที่ยวบ้านภูที่อยู่ใกล้ๆ กับบ้านน้องแพง ตอนนั้นน้องแพงน่าจะอายุประมาณสิบห้าได้มั้ง กำลังเริ่มวัยรุ่นนะ รูปหล่อ มีแต่สาวๆ มาคลั่งไคล้...”

คนเล่ายังไม่ทันจบ คนฟังก็พูดทะเล่กลางปล้องขึ้นมา

“มิ่งอย่าบอกนะว่าสาวๆ หนึ่งในนั้นมีน้องสาวของมิ่งด้วย”

คนถูกถามพยักหน้าก่อนจะเน้นเสียง “เออลีวะ”

“เวรกรรม”

คำอุทานของเพื่อนทำเอาเจนาพถึงกับหัวเราะก๊าก “มึงไม่ต้องไปโทษเวรกรรมเลยไอ้วัต ต้องโทษปากหมาๆ ของมึงนั่นแหละพาจัน”

“ปากพาจันเรื่องอะไรวะ” คนถูกกล่าวหาถามอย่างงงๆ เพราะเขายังนึกไม่ออก เรื่องผ่านมามาตั้งหลายปีใครจะไปจำได้

“น้องสาวกูตอนนั้นคงเข้าขยับปลี้มมึงตามประสาเด็กวัยรุ่นน่ะ แต่อาจปลี้มมากไปหน่อย เลยเขียนบรรยายความรู้สึกลงในสมุดไดอะรี่ว่าชอบมึงอย่างโน้นอย่างนี้ แต่คงไม่มีวิสาสนา ทำได้แค่เพียงแอบมอง คงคล้ายๆ กับแฟนคลับที่ตามปลี้มดาราที่ตัวเองชอบนั่นแหละ แต่เผอิญถูกคุ้ปรับไปแอบเห็นสมุดไดอะรี่ที่ว่าเข้าเลยกลายเป็นเรื่อง”

คนถูกปลี้มทำหน้าบึ้งยาก “คุ้ปรับ หมายถึงคุ้ปรับของน้องมึงนะเธอ”

“เออลีวะ คุ้ปรับของน้องแพงชื่อสมใจ หรือหนูสม มึงก็รู้จักดีนะไอ้วัต เห็นตอนนั้นเคยไปจีจ้กักันอยู่ที่นี่หว่า”

“ไอ้บ้า เรื่องตั้งหลายปีแล้วใครจะไปจำได้ มึงเล่ามาให้หมดดีกว่า” พสวัสดิทามไปอย่างนั้นเอง เพราะไหนดๆ ก็ฟังมาถึงขนาดนี้แล้ว ไม่ได้สนใจอะไรมากไปกว่านั้น

“หนูสมเห็นที่น้องแพงเขียนไว้ในไดอะรี่ เลยเอาไปโพนทะน้าในห้องเรียนเพราะทั้งคู่เรียนอยู่ห้องเดียวกัน หว่าน้องแพงแอบชอบผู้ชายไม่รู้จักดูสารรูปตัวเอง ตอนนั้นน้องแพงตัวผอมผมหกิกแถมยังพันเหยินอีกต่างหาก และเมื่อถูกประจานอย่างนั้นน้องแพงคงอายมาก”

พอได้ยินผู้เป็นเพื่อนพูดบรรยายซะเห็นภาพ พสวัสดิทก็เริ่มจะจำได้

“กูนี่ก็ออกแล้ว น้องสาวมึงนะเป็นเด็กผู้หญิงตัวผอมๆ เหมือนคนซีโรค ผมหกิกๆ พันเหยินๆ ส่วนหนูสมนะจำได้ว่าหน้าตาดี ตัวหนูสมนั่นแหละที่เป็นคนมาเล่าให้กูฟังว่ามีคนแอบชอบกู แถมซี้ให้ดูด้วยว่าเป็น

ใคร”

“นั่นแหละ แล้วมึงก็ปากเสีย พูดถึงน้องแพงว่าตัวผมเป็นไม้เสียบผี แถมยังพินเหย็นอีก ไม่ใช่สเปก แล้วเรื่องที่มีมึงพูดก็รู้ถึงหูน้องแพงเข้า มึงนึกต่อเอาเองแล้วกันว่าคนฟังจะรู้สึกอย่างไร”

เจนภาพเล่าพลางก็ติดเครื่อง พารถแล่นตัดเข้าถนนมอเตอร์เวย์เพื่อไปยังจังหวัดจันทบุรีทันที

“เฮ้ย...จำได้แล้ว กูพูดแค่คำว่าผมเป็นไม้เสียบผีเหมือนคนไข้โรคอย่างเดี๋ยวเนะว๊วย ตอนพูดก็ไม่ได้คิดอะไร ก็น้องมึงตัวผมจริงๆ นี่หว่า” พลวัตโวยวายเสียงลั่น “ส่วนเรื่องพินเหย็นหรือไม่ใช่สเปกอะไรนั่น กูมันใจว่าไม่ได้พูดแน่นอน มึงคิดว่าคนอย่างกูจะเอาปมด้อยคนอื่นมาล้อเล่นหรือวะ”

“มึงไม่ได้พูดจริงๆ หรือไอ้วัต” เจนภาพเอ่ยถามซ้ำอีกครั้ง ซึ่งก็ถามออกไปอย่างนั้นเอง เพราะรู้นิสัยของอีกฝ่ายดีว่าถ้าเจ้าตัวบอกไม่ได้ทำคือไม่ได้ทำจริงๆ แม้จะเป็นคนปากหมาขึ้นเทพก็ตาม

“มึงน่าจะรู้นิสัยกุดดีกว่าคนอื่นนะไอ้เจน แล้วที่กูพูดก็พูดออกไปโดยไม่ได้คิดอะไร รวมทั้งกับหนูสมอะไรนั่นก็เหมือนกัน ผู้ชายก็ชอบมองคนสวยๆ เป็นเรื่องปกติธรรมดา แล้วจำได้ว่ากูก็กลับกรุงเทพฯ หลังจากนั้นเพราะต้องเตรียมตัวไปต่างประเทศ” พลวัตพูดพลางท้าวพลางเพราะเริ่มรู้สึกง่วง แม้จะหิวแต่ความง่วงนั้นมีมากกว่า

“เวรละ แสดงว่าคนเล่าต้องเอาไปพูดแต่เติมเสริมเอง” เจนภาพส่ายศีรษะพลางมองเพื่อนอย่างปลงๆ “แล้วที่มึงบอกว่าพูดโดยไม่คิดอะไรแต่มีมึงรู้ไหมว่าคนฟังจะเก็บเอาไปคิด แต่ถูกประจานในห้องเรียนก็อับอายเพื่อนๆ พอแล้ว ยังมาถูกพูดถึงลับหลังแถมจากปากของคู่ปรับตัวฉกาจอีกต่างหาก แล้วก็ป็นจังหวะที่มีเรื่องเกิดขึ้นพอดี”

“เกิดเรื่องอะไรวะ” คนถามหลับตา

“ตอนนั้นพ่อกับแม่ของน้องแพงหย่ากัน สาเหตุมาจากแม่ของหนูสม

เป็นมือที่สาม”

คำพูดของผู้เป็นเพื่อนทำเอาคนกำลังง่วงหายง่วงเป็นปลิดทิ้ง ตามมาด้วยอาการสงสัย ทว่าก็ไม่ได้รู้สึกผิดกับการพูดไม่คิดของตนเองแม้แต่น้อย กลับไปคิดถึงเรื่องมือที่สามมากกว่าจึงเดาส่งๆ

“มือที่สาม! คุณมันอึ้งตึงนั่งเป็นบ้า แล้วทำไมแม่ของหนูสมถึงมาเป็นมือที่สามได้วะ หรือเป็นประเภทเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด ฎุจำได้แล้ว หนูสมอยู่บ้านเดียวกับน้ำมิ่งนี่หว่า”

ดูเหมือนว่าสภาพอากาศจะเป็นใจให้ชายหนุ่มทั้งคู่ได้พูดเท่าความถึงเรื่องเมื่อหลายปีก่อน เพราะฝนที่ตกลงมาพรำๆ ทำให้รถแล่นได้ช้ากว่าปกติ เปิดโอกาสให้เจนนภเล่าเรื่องในอดีตให้ผู้เป็นเพื่อนฟังได้อย่างสะดวก

“เรื่องมันยาว เอาคร่าวๆ แล้วยก้นนะ น้ำพิมพ์กับน้ำขวัญแม่หนูสมนะ เป็นเพื่อนกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย แล้วจู่ๆ น้ำขวัญก็ชอบลูกสาวซึ่งอายุไล่เลี่ยกับน้องแพงมาขออาศัยอยู่ด้วย บอกว่าทะเลาะกับสามีแล้วถูกทำร้ายร่างกาย น้ำพิมพ์เป็นคนขี้สงสารก็ใจดีให้เพื่อนอาศัยอยู่ด้วย ซ้ำยังช่วยเหลือให้หนูสมเข้าเรียนโรงเรียนเดียวกับน้องแพงอีก กระทั่งเกิดเรื่องอย่างที่คุณบอกมิ่งนั่นแหละ จะเรียกว่าเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดคงไม่ผิดนัก และช่างบังเอิญอย่างที่มิ่งว่าที่ต้นมามีเรื่องพร้อมๆ กันอีกต่างหาก ทำให้เรื่องมันร้ายแรงขึ้น”

“ร้ายแรงยังไงหรือวะ”

“ก็น้องแพงขอย้ายโรงเรียนไปเรียนต่อชั้น ม.๕ ที่กรุงเทพฯ หลังจากนั้น แถมโกรธน้ำพัฒน์มาก เรียกว่าโกรธแทนแม่เลยละ อย่าย่าแต่ที่น้องแพงเลย ญาติๆ รวมทั้งกุด้วยก็พากันโกรธน้ำพัฒน์กันทั้งนั้น ปัจจุบันนี่ก็ยังไม่มีการยอมรับเมียใหม่ น้ำพัฒน์เลยสักคน”

“เป็นกู... กูก็โกรธน้ำมิ่งวะ ฎุจำได้ว่าน้ำพัฒน์ของมิ่งนะโคตรหล่อเลย ยิ่งแต่งเครื่องแบบทหารยิ่งดูหล่อ”

เจนนภพยักหน้า “ก็นั่นแหละ ปกติน้ำพัฒน์เป็นคนเจ้าชู้อยู่แล้ว แต่

ไม่เคยมีใครเป็นตัวเป็นตน แต่กลับมามีแบบนี่ ถ้าถูกเป็นหน้าพิมพ์ก็โกรธแหละวะ ตัวหน้าพิมพ์นี่ใจดีดีมาก ลืมนวจากับหน้าพิมพ์เลยว่าคุณก็ไม่ต้องมาเผด็จกัน สมบัติที่แบ่งกันหลังจากหย่าก็ไม่เอาสักชิ้น ยกให้ลูกสาวหมด แต่ก็ช่วยดูแลให้ละ บวกกับสวนที่ซื้อต่อจากญาติที่อยู่ติดกันจนกลายเป็นที่แปลงใหญ่ หน้าพิมพ์ทำสวนเก่งมากกระทั่งสวนทุเรียนทั้งสองแห่งนี้มีผลผลิตยอดเยี่ยม ชายทุเรียนได้ปีนึงเป็นลิบๆ ล้าน และจากเหตุการณ์นี้เองทำเอายายของน้องแพงกับย่าซึ่งเป็นยายคู่ถึงกับเคืองกันไปเลย เขวะกันทุกครั้งที่เจอเลยก็ว่าได้”

“เฮ้อ...ฟังแล้วปวดหัววะ เรื่องยายๆ ย่าๆ อะไรของมึง แล้วตอนนี้น้องแพงของมึงเป็นไงบ้างวะ ยังตัวพอมเป็นไม้เสียบผี ผมยังหึก ฟันยังเหยินเหมือนเก่าหรือเปล่า” พสวัสดิทามไปพลาถดวงตาก็เริ่มจะหรีบรื่อ เพราะความง่วงที่เริ่มมาเยือนอีกครั้ง

“เดี๋ยวมึงไปงานศพเย็นนี้ก็เจอเองแหละ” เจนภาพตอพบพลาถอมยิ้มในหน้า

“แล้วทำไมมึงถึงรู้เรื่องที่เกิดขึ้นดินกันวะ ยังกับอยู่ในเหตุการณ์” คนง่วงยังมีกะจิตกะใจเอ่ยถามต่อทั้งที่ตาจะปิดอยู่แล้ว

“หนูสมนั่นแหละเล่าให้กูฟัง คงลืมไปมั้งว่ากูนะเป็นญาติสนิทของน้องแพง เดี่ยวนี้หนูสมเปลี่ยนชื่อเป็นสมใจปรารถนาแล้วนะไว้อ้วต”

เสียงที่ตอบรับคือเสียงกรนเบาๆ จากผู้เป็นเพื่อน ทำให้เจนภาพเหลือบมองแล้วก็อดยิ้มไม่ได้ อยากรู้หนักว่าถ้าผู้เป็นเพื่อนพบกับน้องสาวของเขาที่เคยตัวพอมเป็นไม้เสียบผี ผมก็หึก ฟันยังเหยิน แล้วจะมีสีหน้าอย่างไร

คงจะได้เห็นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้าแหละ

หลังจากได้หลับจนเต็มอิ่ม ท้องของสวัสดิทก็เริ่มร้องครวญคราง เพราะความหิว ดวงหน้าหล่อเหลาเหลียวมองข้างทางเห็นป้ายจันทบุรีอยู่ข้าง

หน้าจึงหันไปทางคนขับ

“ถึงเมืองจันทน์แล้วหรือวะ แล้วมึงไม่หิวบ้างหรือไงไอ้เจเน”

เจเนพำเลียงมองเพื่อนด้วยหางตา “แหม...ไอ้เวร พอได้นอนเต็ม อิมมึงก็หิวเลยนะ ตอนมึงหลับกูน่าจะอยากจะทำเป็นเพื่อนมึงใจแทบขาด แต่ก็ต้องทนไว้”

คนถูกตำคัลี้มกว้าง ไม่มีท่าทีสลดเลยแม้แต่น้อย รอยยิ้มดังกล่าวส่งผลให้ดวงหน้าหล่อเหลายิ่งดูน่ามองมากขึ้น “เออ กูหิว”

คนหิวยอมรับออกมาตรงๆ ทำเอาคนฟังหัวเราะออกมาเบาๆ นี่แหละเพื่อนเขา ปากหมาๆ ของเจ้าตัวกับใจเกินร้อยนั้นตรงกัน ไม่ต้องพูดอ้อมค้อมหรือสร้างภาพแต่อย่างใด ถึงได้คบกับเขาได้ยาวนานถึงตอนนี้

“แล้วมึงอยากแตกอะไรล่ะกูจะได้แวะถูก ร้านอาหารแถบนี้นี้มีหลายร้านที่อร่อย”

คนถูกถามนิ่งคิด แล้วจับปล้นภาพอาหารที่เคยคิดตอนรออีกฝ่าย อยู่ทีสนามบินก็ผุดขึ้นมาในสมอง “น้ำพริกกะปิ แกงส้มดอกแค ต้มยำทะเลรสแซ่บๆ แกงเผ็ด กุ้งทอดกระเทียม กุ้งอบวุ้นเส้น...”

ฟังยังไม่ทันจบเจเนพาก็วักใส่ “พอแล้วโว้ย ที่มึงเอ่ยมานะกูหาให้มึงได้ แต่มึงจะแตกหมดหรือเปล่านั้น”

คนถูกทวาดหัวเราะเสียงดังลั่น “อ้าว ก็มึงถามว่ากูอยากแตกอะไร นี่หว่า ที่บอกก็คือสิ่งที่กูอยากแตกไงล่ะวะ”

“ของพวกนั้นเอาไว้ที่บ้านแล้วกูจะทำให้มึงแตกเอง กูถามถึงตอนนี้”

นัยน์ตาคมกริบของพลวัตเหลียวมองไปข้างทางที่รถแล่นผ่าน

“ก่ายเตี้ยแล้วกันหมูเสียงหรือเนื้อเสียงก็ได้” พลวัตบอกแล้วก้มมอง

นาฬิกาข้อมือก่อนหันไปมองหน้าเพื่อน “เดี๋ยวนี้อิมใช้เวลาขับรถจากกรุงเทพฯ มาเมืองจันทน์แค่สามชั่วโมงกว่าเองหรือวะไอ้เจเน ตีนผีมากเลยนะมึง”

“ถ้าฝนไม่ตกตรงมอเตอร์เวย์อาจถึงเร็วกว่านี้อีก”

เจเนพพูดด้วยน้ำเสียงธรรมดาๆ ก่อนจะพารถคันใหญ่เลี้ยวปราด

ไปจอดหน้าร้านก๋วยเตี๋ยวข้างทาง ที่มีลูกค้านั่งอยู่ในนั้นค่อนข้างเยอะบ่งบอกถึงรสชาติได้เป็นอย่างดี

“กินร้านนี้ดีกว่าถึงจะเป็นเพิงข้างทางดูหน้าตาแล้วไม่น่าเข้าเท่าไร’
แต่รับรองว่ารสชาติอร่อย กูแวะกินเป็นประจำ”

“มีงก็รู้ว่ากูไม่เคยตัดสินว่าร้านอร่อยหรือไม่อร่อยที่หน้าตาของร้านก็เหมือนผู้หญิงแหละวะ บางคนอาจดูไม่ค่อยสวยนักแต่ก็อร่อย” พลวัตเปรียบเทียบกับไฉน

“แล้วมีงเคยเจอผู้หญิงที่ทั้งสวยและอร่อยพร้อมกันบ้างไหมวะ”

“อยากเจอเหมือนกันนะ” คนถูกถามตอบยิ้มๆ และไม่รู้ว่าอะไรดีลใจให้พูดออกไป “แต่กูมั่นใจว่าต้องเจอเร็วๆ นี้แหละวะ”

“เออ กูจะคอยดูว่าผู้หญิงทั้งสวยและอร่อยของมีงหน้าตาเป็นยังไง”

ร่างสูงของชายหนุ่มทั้งคู่ที่กำลังก้าวลงจากรถเด่นสะดุดตาคนในร้านไม่น้อย แล้วพลันก็มีเสียงร้องทักจากด้านหลังที่เดินเข้าไป

“อ้าว ผู้ใหญ่เจน ไหมมาละนั่น”

เสียงทักทายดังกล่าวทำให้พลวัตสงสัย... ผู้ใหญ่เจน? นี่เพื่อนเขาไปเป็นผู้ใหญ่บ้านตั้งแต่เมื่อไหร่กัน จะว่าทักคนอื่นก็ไม่น่าจะใช้เพราะมีคำต่อท้ายว่าเจนชัดๆ อยู่เต็มสองหู... ครั้นมองเข้าไปยังโต๊ะที่มาของเสียง ก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างสูง สวมกางเกงยีนสีซีดเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายสกอตสีเขียวพับแขน ดวงหน้าที่เห็นเต็มไปด้วยหนวดเคราเกินครึ่งหน้า

“สวัสดิ์ครับพี่เขี้ยก ผมไปรับเพื่อนที่สุวรรณภูมิมาครับ” เจนภพยกมือไหววก่อนจะหันไปทางพลวัต “ไอ้วัต รู้จักกับพี่เขี้ยกหรือพันตำรวจตรีวิหารหน้อยสิ พี่เขาเพิ่งย้ายมาเป็นสารวัตรที่สถานีตำรวจบ้านกู” แล้วจึงหันไปทางคนหน้าหนวดอีกครั้ง “พี่เขี้ยกครับ นี่เพื่อนผมเองครับชื่อพลวัต เพิ่งกลับจากต่างประเทศ”

พลวัตมองคนที่เพื่อนแนะนำว่าเป็นตำรวจแถมยังเป็นถึงสารวัตรแล้วก็คิดอย่างขำๆ เป็นตำรวจทว่าหน้าตาราวกับโจรห้าร้อยก็ไม่ปาน... ใจคิด แต่

มียอกขึ้นใหม่ทำความเคารพ

“สวัสดีครับसारวัตร”

นายตำรวจนอกเครื่องแบบผิวคล้ำหน้าตาโหดโบกไม้โบกมือ “ไม่ต้องเรียกसारวัตรหรอก เรียกว่าพี่เขี้ยกเหมือนผู้ใหญ่เจนดีกว่า กินก๋วยเตี๋ยวกัน เดี่ยวพี่เลี้ยงเอง”

“ถ้าอย่างนั้นพี่ก็ต้องเลิกเรียกผมว่าผู้ใหญ่ด้วยนะครับ ฟังแล้วเขินพิลึก” เจนภาพบอกน้ำเสียงเซินๆ หลังทรุดนั่งลงเคียงข้างอีกฝ่ายตามด้วยพลวัตที่นิ่งตรงกันข้าม

“อะไร ยังไม่ชินอีกหรือ ที่พี่เรียกก็กะว่าจะให้เจินเคยชินนั่นแหละ” นายตำรวจหนุ่มบอกยิ้มๆ ทำให้หน้าโหดๆ ค่อยลดความน่ากลัวลงบ้าง

คำพูดดังกล่าวทำให้พลวัตหันไปจ้องหน้าเพื่อนเซมิ่ง ก่อนจะเอ่ยถามสิ่งที่ค้างคาใจ “โอ้เจิน มึงไปเป็นผู้ใหญ่บ้านตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ทำไมกูไม่รู้”

“กูเพิ่งเป็นได้ไม่ถึงเดือน กูเองยังไม่ชินเลย” ผู้ใหญ่บ้านป้ายแดงบอกก่อนจะเล่าถึงสาเหตุที่กลายเป็นผู้ใหญ่บ้านให้ฟัง

“อ้อ” พลวัตพยักหน้าเข้าใจ “ผู้ใหญ่บ้านเป็นนักเรียนนอก อดิตวิศวกรบริษัทน้ำมัน แต่ดีนะ เพราะยุคนี้เป็นยุคของคนรุ่นใหม่ ถ้าจะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงอะไรต้องเริ่มที่การเมืองท้องถิ่นก่อน ซึ่งคนเป็นผู้ใหญ่บ้านหรือกำนันควรจะเป็นผู้มีความรู้ จะได้มาช่วยกันพัฒนาหมู่บ้านของตัวเองให้เจริญยิ่งขึ้น”

“อืม ก็จริงนะ บางครั้งความคิดของคนรุ่นใหม่แก่มั่นก็ล้ำสมัยไปจริงๆ ไม่มีความคิดสร้างสรรค์อะไรออกมาใหม่ๆ และถูกอย่างนี้น้องชายว่าจริงๆ ก่อนจะช่วยพัฒนาประเทศชาติ ต้องเริ่มที่ชุมชนของตัวเองก่อนเป็นอันดับแรก” นายตำรวจหนุ่มหน้าร่ากับโจรพยักหน้าเห็นด้วย พลางกวักมือเรียกบริกรรมมาสั่งก๋วยเตี๋ยว แล้วจึงหันไปพูดกับเจนภาพ “เจิน พี่เสียใจเรื่องพี่พิมพ์ด้วยนะ ไม่น่าอายุสั้นเลย พี่พัฒนาคงจะเสียใจไม่น้อยสินะ เมื่ออาทิตย์ก่อนตอนเจอกันในงานเลี้ยง พอซัดเหล้าไปสองสามแก้วก็ระบายความในใจออก

มาให้ฟังว่ายังรักพี่พิมพ์อยู่ ซึ่งพี่ก็เชื่อนะ เพราะคนเรามักจะพูดความในใจออกมาและมักจะเป็นเรื่องจริงเสมอ”

พันตำรวจตรีวิหาร์นั้นรู้จักคุ้นเคยกับนาวาเอกสุพัฒน์ น้ำชายของเจนภาพตั้งแต่สมัยเขารับราชการอยู่ที่จังหวัดตราด

“จริงหรือครับที่ว่าเวลาคนเรามักจะพูดความจริง” พลวัตถามพลางปรู้งกายเตี้ยที่บิกรเอามาส่งให้ และตักพริกชี้หนุตำใส่ลงไปในชามจนผู้เป็นเพื่อนเอ่ยปากทัก

“ไอ้วัต มึงใส่พริกลงไปขนาดนี้ แดกแล้วไม่เผ็ดตายห่าหรือวะ มันสบายปากก็จริง แต่จะลำบากตูดภายหลังนะเว้ย เตี้ยจะหาว่ากูไม่เตือน”

คนถูกทักงยหน้าจากชามก้วยเตี้ยที่กำลังส่งกลิ่นหอมยั่ววนพยาศิในห้อง แล้วบอกเพื่อนยิ้มๆ “เมื่อกี้กูอยู่หาอาหารไทยยากมาก กูแดกแต่อาหารฝรั่งทุกมื้อจนเอียนแทบตายห่าแล้ว ออยากเจอพริกมานานแล้ววะ”

คนชื่อพสวัต

นายตำรวจหนุ่มที่นั่งมองอยู่ ฟังคำพูดของคนทีบอกว่าเพิ่งกลับจากต่างประเทศ แล้วก็อดไม่ได้ที่จะหัวเราะออกอย่างขบขัน ด้วยหน้าตาของอีกฝ่ายนั้นหล่อเหลายิ่งกว่าดาราหลายๆ คนเสียอีก แต่ไม่นึกเลยว่านอกจากจะพูดภาษาไทยได้ชัดถ้อยชัดคำแล้ว คำต่ายังชัดไม่แพ้กันอีก แต่แปลกที่เขาฟังแล้วไม่รู้สึกลอยหายเลยสักนิด

“เมื่อกี้พี่ได้ยินเจนนอบอกว่าวัตเพิ่งกลับจากต่างประเทศ แต่พูดภาษาไทยชัดแจ้วไม่เพี้ยนเลยนะ”

เจนนอบหัวเราะก๊ากเมื่อได้ยินคำพูดของชายหนุ่มรุ่นพี่ แล้วตอบแทนเพื่อนที่กำลังก้มหน้าก้มตากินก๋วยเตี๋ยวอย่างเอร็ดอร่อย

“พี่เขี่ยกจะบอกว่าไอ้วัตมันด่าเก่งกับออกอ้อมมาตรงๆ ก็ได้ เพื่อนผมมันมาจากต่างประเทศจริงๆ ครับ อยู่มาแปดปีเต็มและที่มันด่าเก่งก็ติดมาจากผมนั่นแหละ เวลาผมกับมันคุยกันที่ไรก็ใช้ภาษาสมัยพ่อขุนแบบนี่แหละครับ มันจริงใจดี”

นายตำรวจชื่อเล่นว่าเขี่ยกแต่ตัวไม่เขี่ยกหัวเราะเสียงดังเมื่อถูกเขา

ความคิดออก “คือพี่เคยเห็นคนไปอยู่เมืองนอกมาแค่ปีสองปี พอกลับมาอีก จะทำเป็นพูดไทยไม่ชัด กินอาหารไทยก็บอกว่าไม่ชิน กินเผ็ดไม่ค่อยได้ แล้วมาได้ยีนวัตพูดคำคำพี่เลยเข้าใจ”

“พวกที่พี่เบียดพูดถึงคือพวกดัดจริตครับ พ่อแม่ผมสอนนักสอนหนา บอกว่าที่ส่งให้ไปเรียนต่างประเทศก็เพื่อให้นำวิชาความรู้และสิ่งใหม่ๆ กลับมาปรับปรุงและพัฒนาบ้านเมืองเราให้เจริญยิ่งขึ้น ไม่ใช่ให้ไปหลงใหลวัฒนธรรมของที่นั่น ถ้าชินผมกลับมาแล้วพูดไทยไม่ชัด หรือกินอาหารไทยที่กินมาตั้งแต่เกิดไม่ได้ คงได้ถูกพ่อแม่เตะเป็นคนแรก”

คนพูดภาษาไทยชัดถ้อยชัดคำ มีหน้าซำคำคำก็ยังชัดไม่แพ้กันอีก เงยหน้าจากชามก๋วยเตี๋ยวบอกน้ำเสียงจริงจัง ทำเอานายตำรวจหน้าโหดมองแล้วหัวเราะอย่างชอบอกชอบใจ นี่ก็ถูกชะตาเจ้าหนุ่มหน้าหล่อที่นั่งขึ้นมาทันที

“พูดถูกใจที่จริงๆ คนพวกนั้นมันดัดจริตอย่างที่วัตพูดจริงๆ”

“พี่เบียดยังไม่บอกผมเลยนะครับว่าจริงหรือที่เวลาคนเมาเหล้าจะชอบพูดความในใจออกมาและมักจะเป็นความจริงเสมอ” พลวัตถามย้ำ คำถามเดิมอีกครั้งหลังจากก๋วยเตี๋ยวชามที่สองหมดชาม

“ส่วนใหญ่” คนถูกถามตอบพลางส่งยิ้มกว้างให้ “และต้องเป็นคนที่กำลังมีเรื่องอะไรอยู่ในใจ เวลากินเหล้าเข้าไปจึงมักจะพูดถึงสิ่งนั้นออกมาโดยไม่รู้ตัว”

“อ้อครับ ผมจะได้จำไว้ เวลาอะไรในใจจะได้ไม่กินเหล้า” พลวัตพูดยิ้มๆ

“เออ เอาไว้ก็จะคอยดูมึงนะไอ้วัต” เจนภพพูดด้วยน้ำเสียงแถมหัวเราะ มองเพื่อนที่เพิ่งกินก๋วยเตี๋ยวชามที่สองหมดและมีแว่วว่าจะต่อชามที่สาม “มึงจะแตกชามที่สามต่อหรือไม่วะไอ้วัต กูแค่ชามเดียวก็อึดแล้ว”

พลวัตพยักหน้า “กูหิว”

“พี่เชื่อว่าหิวจริง” นายตำรวจที่หน้าประหนึ่งโจรพูดยิ้มๆ แล้วจึงหันไปทางเจนภพ “น้องแพงลูกสาวพี่พัฒน่ะละเจนนะนี่บังบ้าง คงเสียใจมากละสิ

แม่มาตายแบบนี้ พี่เคยเห็นรูปที่พี่พัฒนาเอามาอวด หน้าตาสะสวยเขียว
ท่าทางพ่องคงจะหวงไม่หยอก ยิ่งเล่าให้พี่ฟังเลยว่าลูกสาวเก่ง สอบเข้าทำงาน
บริษัทใหญ่โตได้ แล้วทีนี้จะทำยังไงต่อไป ได้ข่าวว่าสวนผลไม้ของพี่พิมพ์ก็
มีเยอะเยอะ จะทำไหวไหมละนั้น”

ชื่อของน้องแพงที่ถูกพูดถึงอีกครั้ง ทำให้ในมโนภาพของพลวัต
ปรากฏภาพของเด็กสาวรูปร่างผอม ผมหยิก พันเหย็นคนนั้นขึ้นมาในทันใด
พานึกไม่ออกว่าปัจจุบันเด็กสาวคนนั้นจะสวยตามที่นายตำรวจพูดถึงได้
อย่างไร คำว่าหน้าตาสะสวยเขียวของนายตำรวจที่พูดถึงคือสวยแบบไหน
กัน

“ตอนนี้ห้องแพงทำงานเป็นเลขานุการของประธานบริษัทโลจิสติกส์
ครับพี่เขี่ยก ส่วนเรื่องจะทำยังไงต่อไปคงต้องคุยกับน้องหลังงานศพแหละ
ครับ ส่วนของน้ำพิมพ์เยอะเยอะอย่างที่พี่เขี่ยกพูดแหละครับ แล้วส่วนใหญ่
เป็นทุเรียนเสียด้วยสิตอนนี้กำลังออกดอกอยู่ คาดว่าปีนี้น่าจะทำเงินได้มาก
โข”

คนที่กินกล้วยเดี่ยวไปพลงแอบฟังไปพลง นึกตามไปด้วยโดยไม่รู้ตัว
อ้อ...ยายห้องแพงทำงานเป็นเลขานุการประธานบริษัท อย่างน้อย
เงินเดือนที่ได้ย่อมทำหมื่นขึ้นไปอยู่แล้ว อย่างนี้ใครจะกลับมาทำสวนละ

“นั่นสิ ปีนี้ท่าทางทุเรียนน่าจะราคาดีอย่างที่เจนนพูด อ่านจากข่าวบอก
ว่าทุเรียนเป็นที่ต้องการของตลาดรายใหญ่อย่างประเทศจีน เพราะคนจีน
นิยมกินกันมาก สม่กับถูกยกย่องให้เป็นราชาของผลไม้”

คนที่แอบฟังอยู่เงยหน้าจากซามกล้วยเดี่ยวถามโพล่งออกไปยิ้มๆ
“ทำไมทุเรียนถึงถูกยกย่องให้เป็นราชาของผลไม้ล่ะครับพี่เขี่ยก”

คนถูกถามทำหน้าบึ้งยาก “เพ็ญพี่เป็นตำรวจและไม่ชอบกินทุเรียน
เสียด้วยสิ เลยไม่รู้จะตอบยังไง ถามเจนนดูสิ นั่นนะลูกชาวสวนแห้วๆ”

คนถูกโบบี้ยิ้มเจื่อนๆ “ถึงผมจะเป็นลูกชาวสวนแห้วๆ แต่เป็นวิศวกร
ไม่รู้เหมือนกันครับพี่เขี่ยก และไม่เคยทำสวนมาก่อนอีกต่างหาก”

พลวัตมองเพื่อนตาขวาง “ไอ้เวรเจน พี่เขี่ยกตอบว่าไม่รู้จะน่าให้ภัย เพราะไม่ใช่คนพื้นที่ แต่ตัวมึงถึงจะเป็นวิศวกรแต่ก็เป็นลูกชาวสวนโดยกำเนิดแท้ๆ คำว่าไม่เคยทำสวนมาก่อนไม่ใช่เหตุผล อะไรวะ ผลไม้บ้านมึงถูกยกย่องให้เป็นถึงราชาของผลไม้ แต่เจ้าของพื้นที่แบบมึงดันเลือกไม่รู้ นำขายหน้าจริงๆ แล้วตอนนี่มึงเป็นผู้ใหญ่บ้านด้วย เพื่อมีใครถามแล้วจะตอบเขาว่าไง”

เจนนพหรือที่ตามองเพื่อนที่พูดปาวๆ “พูดแบบนี้แสดงว่ามึงรู้”
“นั่นสิวัต พี่ก็อยากรู้คำตอบเหมือนกัน”

คนรู้เพราะบังเอิญอ่านมาจากในกูเกิลกระแสมรากับกำลังจะพูดเรื่องสำคัญ ซึ่งทำทางดังกล่าวทำให้เจนนพมันไส้ไม่น้อย จึงถึบหน้าแข็งอีกฝ่ายเบาๆ ทำเอาคนถูกถึบมองตาขวาง

“ไอ้เจน เดี่ยวนี่มึงเล่นของสูงนะ” แล้วจึงหันไปตอบคำถาม “ที่ทุเรียนถูกยกย่องให้เป็นราชาของผลไม้ทั้งปวง เพราะหนามของมันคล้ายกับมงกุฎของพระราชินี และยิ่งกว่านั้น เนื้อของมันยังมีรสชาติอร่อยหาผลไม้อื่นเทียบเทียมได้ยาก”

คนรอฟังคำตอบทั้งคู่มองคนให้คำตอบแล้วเบิกตาโพลง โดยเฉพาะเจนนพ

“มึงคิดได้นะไอ้วัต ที่ว่ารสชาติอร่อยนะถูกยอมรับและเห็นด้วย แต่เรื่องหนามคล้ายกับมงกุฎพระราชินี กูเพิ่งรู้จากปากมึงวันนี้แหละ”

“นั่นสิเจน เป็นความรู้ใหม่ พี่ต้องจำเอาไว้ไปถามคนอื่นบ้างแล้วแหละ” นายตำรวจผู้เกลียดทุเรียนยิ่งชีพพยักหน้าหงึกๆ แล้วหันไปถามพลวัต “ไหนๆ ก็พูดถึงราชาผลไม้แล้ว มึงคุดละ ทำไมถึงถูกยกย่องว่าเป็นราชินีผลไม้”

คราวนี้เจนนพเหล่มองเพื่อน แล้วตอบแทนราวกับรู้คำตอบล่วงหน้า ยิ่งงัยงั้น “มึงอย่าบอกนะไอ้วัต ว่าเป็นเพราะมึงคุดมีกลีบตรงวงคล้ายกับมงกุฎของราชินี และมีรสชาติที่หวานอร่อยหาผลไม้อื่นเทียบได้ยาก”

เสียงหัวเราะดังลั่นของพลวัตคือคำตอบที่ดีที่สุด ทำเอาคนเป็นเพื่อนสายศิระะ แม่แต่นายตำรวจหน้าเหลี่ยมยังอดหัวเราะขำมุกตลกของคนที่เพิ่งบอกว่ามาจากต่างประเทศไม่ได้

“เอ้อ...เจน พี่มีอะไรจะถาม”

“คงไม่ใช่คำถามแบบไอ้วัตนะครับพี่เบ๊ยก”

พันตำรวจตรีวิหารหัวเราะพลางสายหน้า

“เปล่า คือวันก่อนพี่ไปแวะกินกาแฟที่ตลาด ได้ยินพวกคอกาแฟคุยกันว่ามิกกลุ่มคนไทยรวมมือกับนายทุนชาวจีนตั้งโรงรับซื้อและคัตผลไม้อย่างทุเรียนและมังคุดขึ้นมาเพื่อจะส่งออกไปยังประเทศจีน บางรายถึงกับเข้าไปเหมาผลไม้ถึงในสวน” น้ำเสียงของคนเล่าค่อนข้างมีอารมณ์ “ทำอย่างนี้ชาวสวนมิแยหรือ เท่ากับเราถูกแทรกแซงโดยพวกต่างชาติเป็นคนควบคุมราคา แทนที่เจ้าของโรงรับซื้อและคัตผลไม้จะเป็นคนไทยด้วยกันและซื้อขายกันตามกลไกของตลาดที่ขึ้นลงอย่างค่อยเป็นค่อยไป”

สีหน้าของเจนภาพเคร่งเครียดลงทันที เพราะเพิ่งพูดเรื่องนี้กับพลวัตไปหยกๆ

“อ้อ...เรื่องนี้ผมเพิ่งคุยกับไอ้วัตไปเมื่อกี้เองครับ แล้วก็จริงอย่างที่พี่เบ๊ยกพูด ถ้าเราปล่อยย้ให้บทบาทและการซื้อขายตกอยู่ในมือของชาวจีนรับรองจะส่งผลกระทบต่อการผูกขาดราคาอย่างแน่นอน เพราะคนพวกนี้จะกลายเป็นผู้กำหนดราคาของผลไม้ อาจถูกปรับให้สูงขึ้นก็จริง แต่ในอนาคตก็อาจถูกดราคาให้ถูกลงได้เช่นกัน”

“นั่นสิ ยังได้ยินอีกว่าพวกนายทุนชาวจีนถึงกับเที่ยวสะหาสวนเพื่อเช่าทำเองเลยนะ โดยให้ชาวบ้านหาให้มีค่าตอบแทนเป็นค่านายหน้า ถ้าเราจะโทษต้องโทษคนไทยเรานี้แหละ ที่เห็นแก่เงินไม่ก็หมีนจนไม่คำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาในภายหลังที่จะกระทบเกษตรกรรมทั้งระบบ” นายตำรวจหน้าโหดพูดน้ำเสียงเหน้อยหน้า

“ใช้ครับพี่เบ๊ยก แต่เราก็ยังพอมีหนทางยับยั้งและสกัดกั้น โดยต้อง

ให้คนไทยเป็นผู้ตั้งรับซื้อจากชาวสวนโดยตรง ซึ่งเพื่อนผมกำลังคิดจะทำอยู่พอดีครับ” เจนภาพพูดพลางก็ชำเลืองมองไปยังผู้เป็นเพื่อน ที่เวลานี้นั่งทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ก็ก่นวายเดี่ยวอยู่

“เป็นความคิดที่ดี” นายตำรวจหนุ่มพยักหน้าเห็นด้วย “แต่เพื่อนเจนนะทำได้แน่เหอ กลัวจะแจ้งไม่เป็นท่านะสิ การทำโรงรับซื้อและคัดผลไม้ไม่ใช่ทำกันง่ายๆ นะ ต้องมีหัวทางด้านนี้ด้วย ไม่ใช่สักแต่มีเงินอย่างเดียวแต่มันสมองไม่มี”

คนที่มีความคิดจะทำซึ่งกำลังเงี้ยวหูฟังอยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง ปรายตามองคนพูดอย่างเคืองๆ...นอกจากจะแข่งให้แจ้งยังหาว่าไม่มีมันสมองอีก...พลวัตนึกในใจ ถ้าตอนนั้นลุกขึ้นตะเตงตำรวจที่มีตำแหน่งเป็นถึงสารวัตรจะเสียค่าปรับเท่าไรวะเนี่ย!

นึกพลางก็พลอยกมือขึ้นมาหักนิ้วดังเป๊าะ

เจนภาพที่นั่งตรงกันข้ามเห็นกริยาที่ว่าของผู้เป็นเพื่อน ถึงกับหัวเราะก๊ากออกมาอย่างขบขัน เพราะรู้ว่านายตำรวจหน้าโหดพูดโดยไม่คิดอะไร แต่เพื่อนเขานี่สิคิด! ทำไมจะไม่รู้ฤทธิ์ว่าเจ้าตัวนั้นปากหมาขึ้นเทพเพียงใด ดังนั้นทางที่ดีควรบอกความจริง ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไรออกไป นายตำรวจหน้าเข้มนก็พูดโพล่งออกมาราวกับลวงรู้ความในใจเสียก่อน

“พี่ไม่ได้ว่าเพื่อนของเจนนะ แคพูดคำว่า...ส่วนใหญ่...เท่านั้น เพื่อนเจนน่าจะอยู่ในส่วนน้อยก็ได้”

คนถูกตบหัวแล้วลูบหลังชำเลืองมองคนพูดอย่างจุ่นไม่หาย...นี่ขนาดไม่ว่านะเนี่ย

“คืออย่างนี้ครับพี่เขี้ยก” เจนภาพที่กำลังหัวเราะต้องกลั้นอาการแทบแย “เพื่อนผมคนนี้นับมันทำธุรกิจทางด้านส่งออกผลไม้กระป๋องและน้ำผลไม้รายใหญ่ระดับต้นๆ ของประเทศอยู่แล้ว บริษัทสยามอินเตอร์ฟรุ๊ต จำกัด เจ้าของยี่ห้อฟรุ๊ตติ้งครับ พี่เขี้ยกน่าจะรู้จัก”

นายตำรวจซื้อเขี้ยกแต่ตัวไม่เขี้ยกพยักหน้า “อ้อ รู้จักสิ ผลไม้

กระป๋องและน้ำผลไม้ที่หือฟรุติดีถือว่าอร่อยและดังที่สุดแล้ว”

“แต่เพื่อที่ผมมันอยากส่งออกผลไม้สดอย่างฟรุติเยนมากกว่า ซึ่งผมก็เห็นด้วย เพราะตอนนี่ที่เขี่ยก็รู้ว่าประเทศจีนเป็นตลาดส่งออกรายใหญ่ที่มีศักยภาพที่สุด และคนจีนก็ชอบกินผลไม้ชนิดนี้มาก”

ทายาทเจ้าของบริษัทที่กำลังถูกพุดถึงซึ่งๆ หน้ามองค้อนนายตำรวจหน้าหนวดอีกกรอบ แล้วก็ตัดสินใจบอกความจริงออกไป

“ผมนี่แหละครับคนที่ไอ้เจนพุดถึง ที่พี่เขี่ยบอกว่าอาจเป็นส่วนน้อยที่มีมันสมอง”

ครั้งนี้สารวัตรหนุ่มเป็นผู้สะดุ้งโหยงขึ้นมาบ้าง ตามด้วยยิ้มเจื่อนที่สุดเท่าที่เคยยิ้มมา เพราะจุดใต้ตาตอเข้าอันเบ้อเริ่ม

“วัดเองหรือ เมื่อกี้พี่ไม่ได้ว่าหรือกะนะ บอกแล้วไงว่าเป็นส่วนน้อยไม่ใช่ส่วนใหญ่”

“ขอบคุณนะครับที่คิดว่าผมเป็นส่วนน้อย”

คนพุดค้อนให้ ซึ่งคนถูกค้อนก็ได้แต่หัวเราะเหะๆ

“หวังว่าวัดคงไม่โกรธพี่นะ”

พลวัตจูดรอยยิ้มที่มุมปากทั้งสองข้าง “ไม่รู้อะไรเรียกว่าโกรธดีหรือเปล่านะครับ แต่นึกในใจว่าถ้าลูกขึ้นเตะตำรวจระดับสารวัตรเนี่ยจะเสียค่าปรับเท่าไรเท่านั้นเอง”

แทนที่พันตำรวจตรีวิหารฟังคำพุดของชายหนุ่มรุ่นน้องแล้วจะโกรธกลับปล่อยเสียงหัวเราะออกไปดังลั่น จนโตะข้างๆ หันมามองกันเป็นตาเดียว เจนภพนั้นหัวเราะจนน้ำตาไหลเมื่อรู้ความคิดของผู้เป็นเพื่อน

“ไอ้เวรวัด นี่มึงคิดจะเตะสารวัตรเลยหรือวะ”

“เออสิวะ ลองเป็นมึงถูกนิทาต่อหน้าต่อตา มึงจะโกรธไหมล่ะ” พลวัตพุดออกไปด้วยน้ำเสียงจุ่นๆ จนเจ้าของคำนิทาต้องยกมือขึ้น

“เฮอะ พี่ขอโทษที่ปากเสียไปหน่อย นึกว่าเมื่อกี้ไม่ได้ยินแล้วกันนะ แล้วพี่ก็จะทำเป็นลืมเหมือนกันว่ามีคนคิดจะเตะพี่”

พลวัตฟังแล้วก็อดหัวเราะไม่ได้ ยกมือไหว้คนที่เขาคิดจะเตะ แล้วจึงหันไปทางผู้เป็นเพื่อนที่ยังไม่หยุดหัวเราะ “ตกลงมึงกินก๋วยเตี๋ยวแค่สามเตี่ยวเองหรือวะไอ้เจิน”

คนถูกถามหยุดหัวเราะ พลังมองสามก๋วยเตี๋ยวที่วางซ้อนตรงหน้าของคนถาม “อืม แค่สามเตี่ยวก็อืมแล้ว แล้วมึงนะไปตายอดตายอยากมาจากไหนไอ้วัต แดกเข้าไปได้ตั้งสี่สาม”

พลวัตมองสามก๋วยเตี๋ยวที่วางซ้อนกันตรงหน้าซึ่งไม่ใช่สามเล็กเหมือนสามก๋วยเตี๋ยวเรือ แต่เป็นสามตราไก่แบบโบราณ แล้วส่ายหน้าด้วยไม่เห็นว่าตัวเองจะกินเข้าไปได้ “ตอนกินไม่ได้คิด เป็นเพราะหิวอย่างเดียว แต่ตอนนี้ อืมจนจุกเลยวะ”

“ถ้าไม่อิ่มก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไร มึงนั่งพักให้หายจุกก่อนก็ได้ ตอนนี้ยังไม่สี่โมง เตี่ยวตอนเย็นๆ ค่อยเข้าไปในงาน” เจนภพบอกเพื่อนยิ้มๆ

“งานที่เจนพูดถึงคืองานศพพี่พิมพีซีใหม่ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวค่อยเจอกันในงานแล้วกันนะเจิน วัต ตอนนีพี่ขอตัวก่อน เอ้อ...แล้วโฮมสเตย์จะเปิดเมื่อไหร่”

“อีกไม่นานหรอกครับ ตอนนีปิดเพื่อปรับปรุง”

ครั้นร่างสูงของนายตำรวจหน้าเข้มเดินออกจากร้านไปแล้ว พลวัตก็หันไปคาดคั้นเข้ากับเพื่อนทันที

“ไอ้เจิน เมื่อกี้พี่เปี้ยกพูดถึงโฮมสเตย์ ตกหลุมมึงทำโฮมสเตย์ด้วยหรือวะ”

เจนภพยิ้มแห้งๆ “โฮมสเตย์ที่ว่านั้นตอนแรกเป็นของคนอื่น แล้วเจ้าของเก่าทำไม่ไหวก็เลยบอกขาย แม่เลยยู่ให้กูซื้อกูก็เห็นด้วยเพราะทำเลค่อนข้างดี แต่ก็ต้องปรับปรุงอะไรอีกหลายอย่าง กูว่าจะเน้นแต่ของทะเลสดๆ และจะมีเรือให้ลูกค้าที่มาพักนั่งชมวิวหรือพาไปดูการเลี้ยงปูนี่มดด้วย”

“แหม มึงนี่ทำอะไรหลายอย่างจริงๆ ไอ้เจิน แต่พอได้ยินมึงพูดถึงอาหารทะเลสดๆ กูนึกถึงกึ่งที่เคยกินที่บ้านมึงเมื่อมาคราวนั้นขึ้นมาเลย”

คนเป็นเพื่อนมองคนพูดแล้วส่ายหน้า “แตกกว่ายเตี้ยเข้าไปตั้งสี่ซาม ยังมึะกะจิตกะใจนึกถึงอาหารอย่างอื่นอีกหรือวะ เอาไว้ให้พนักงานศพหน้าพิมพ์ไปก่อน กูจะพามึงไปแตกกั๊งแล้วกัน”

หลังจากนั่งอยู่ที่ร้านก๋วยเตี้ยต่ออีกพักใหญ่ เจนภาก็ขับรถพาพลวัตตรงไปยังบ้านของตัวเองที่อยู่ใ้อำเภอเล็กๆ ห่างจากตัวเมืองไปเพียงยี่สิบกิโลเมตร เพื่อเตรียมตัวไปงานศพของน้ำสะเ็นในตอนเย็นวันนั้น

เสียงเพลงธรณีกันแสงจากเครื่องเสียงที่เปิดอยู่ สร้างความรู้สึกเศร้าสุดให้แก่ผู้ที่อยู่ในงานศพมิใช่น้อย โดยเฉพาะพิมพ์กานต์ที่ฟังแล้วอดน้ำตาคลอไม่ได้เพราะเสียดแทงใจเหลือคนนับ ยิงฟังก็ยิ่งคิดถึงผู้เป็นแม่ กระทั่งเกิดความคิดว่าควรจะเปลี่ยนเป็นเพลงอื่นน่าจะดีกว่า

วันนี้เป็นงานศพวันที่สอง หลังจากคืนแรกผ่านไปโดยมีผู้มาร่วมงานอย่างล้นหลาม เรียกว่าโต๊ะเก้าอี้ที่จัดเตรียมไว้แทบจะไม่พอ เป็นการแสดงให้เห็นว่าคุณความดีที่ผู้ตายกระทำไว้ส่งผลมาให้เห็นกันในเรื่องนี้เอง อาหารคาวหวานที่จัดเลี้ยงแขกภายในงานซึ่งมีให้กินกันตลอดทั้งวันนั้นไม่ต้องไปว่าจ้างแม่ครัวที่ไหน เพราะมีแต่คนเต็มใจอาสามาช่วยโดยไม่ต้องเสียเงินจ้างใดๆ ทั้งสิ้น

“น้องแพง ได้กินข้าวบ้างหรือยังลูก”

คนเอย่ถามคือหญิงชราผมสั้นสีดอกเลาดัดเป็นลอน รูปร่างค่อนข้างสูงนุงผ้าซิ่นสีดำมีเชิง สวมเสื้อลูกไม้แขนสั้นสีขาว ที่คอสวมสร้อยทองเส้นใหญ่ลวดลายโบราณ ดวงหน้าที่มีรอยเหี่ยวย่นประปรายนั้นยังคงมีเค้าความงามให้เห็น ทว่าตอนนี้แฝงไปด้วยความโศกเศร้าอย่างปิดไม่มิด

“ยังไม่หิวเลยจ๊ะ” พิมพ์กานต์ตอบพลางผินยิ้มให้ผู้เป็นยาย “แล้วยายละ เพิ่งเดินทางมาถึงน่าจะนอนพักอยู่ที่บ้านก่อน ไม่น่ารีบออกมาที่งานเลย”

“ใครจะนอนลงละหลานเอ๊ย” นางสาส์ตอบหลานสาวเสียงลั่นเครือ
นางสาส์เพิ่งกลับจากไปเที่ยวประเทศเกาหลีกับบริษัททัวร์ โดย

ลูกสาวคนโตที่เสียชีวิตเป็นคนซื้อตั๋วให้เมื่อหลายวันก่อนและมีกำหนดกลับเข้าวันนี้ ตอนทีลูกสาวคนเล็กขับรถไปรับที่สนามบิน เจ้าตัวไม่กล้าบอกข่าวร้ายแก่นางเพราะกลัวจะทำใจรับไม่ได้ จนกระทั่งถึงบ้านนางก็เป็นฝ่ายถามถึง เพราะคืนก่อนวันจะเดินทางกลับ จู่ๆ ก็ฝันเห็นพิมพ์พรในชุดแต่งงานสีขาวทั้งชุดมาหาโดยไม่ได้พูดอะไร ทว่าดวงหน้านั้นเต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างมีความสุข แล้วนางก็ตกใจตื่นขึ้นมาด้วยใจคอไม่ค่อยดีนัก เพราะตามความเชื่อของคนโบราณ ถ้าฝันเห็นใครหน้าตามีความสุข ความเป็นจริงจะเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกันเสมอ

เมื่อเล่าความฝันให้พรเพ็ญฟัง อีกฝ่ายจึงถือโอกาสบอกข่าวร้ายเรื่องพี่สาว เมื่อได้รับฟัง นางสาลีถึงกับเป็นลมล้มพับลงไป กระทั่งฟื้นคืนสติขึ้นมาก็ได้แต่นั่งงันไม่พูดไม่จา จนลูกสาวกับหลานสาวพากันตกใจ แต่ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง เพราะนางบอกให้ลูกกับหลานพามาที่วัดหลังจากนั้นทันที พรเพ็ญมองมารดา กับหลานสาวสลับกันแล้วก็ส่ายหน้า

“เอาละ ตอนนี้อย่างคนนอนไม่ลงกับคนไม่หิวควรจะไปกินข้าวกันได้แล้วนะ แม่ครัวบอกว่าทำต้มจืดร้อนๆ ใไว้ให้ชุดแล้วจะ น้องแพงดูตัวเองบ้างสิ ผ่านไปแคว้นเดียวชุบลงตั้งเยอะ อย่าลืมน่าอย่างเหลืองานอีกตั้งหกวันนะ”

พิมพ์พานต์ก็มอมมองตัวเองซึ่งอยู่ในชุดจัมป์สูทสีดำแขนในตั้ว ที่เมื่อวานผู้เป็นน้ำพาไปหาซื้อในตัวเมือง

“แพงกินไม่ลงหรือจะนำเพ็ญ มันตื้อไปหมด”

นางสาลีมองหลานสาว ก่อนจะยกมือขึ้นลูบแก้มเบาๆ อย่างรักใคร่

“ยายก็เหมือนกัน ใครจะคิดว่าแม่เราจะอายุสั้นอย่างนี้ ตอนไปเที่ยวยังไปส่งยายขึ้นเครื่อง ไม่นึกเลยว่า...” พุดยังไม่ทันจบน้ำตาก็ไหลออกมาจนต้องยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับ

“อ้าว แม่ร้องให้อีกแล้ว เพ็ญก็นึกว่าทำได้ ตอนรู้ว่าพี่พิมพ์ตายไม่เห็นหน้าตาแม่สักหยด” พรเพ็ญพูดกับผู้เป็นแม่พลางส่ายหน้า ตอนนี

หญิงสาวเกือบทำใจได้แล้ว เพราะต้องเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงใหญ่ในงานแทน หลานสาวที่ไม่ค่อยรู้จักใครนัก

“แม่ก็พูดปลอบใจตัวเองไปอย่างนั้นแหละเพ็ญเอ๊ย ใครจะอดร้องไห้ไม่ได้ ลูกตายทั้งคน” นางสาส์พูดเสียงสั่นเครือ “คนแก่อ่างแม่แทนที่จะตายให้ลูกมาเผาผี กลับต้องมาเผาลูกก่อน ใครจะไปทำใจได้”

หลานสาวประคองผู้เป็นยายตรงไปนั่งยังโซฟาตัวยาวที่นำมาตั้งไว้สำหรับต้อนรับแขกผู้ใหญ่ “ยายนั่งตรงนี้ก็ก่อนนะ เดี่ยวแพงไปยกข้าวมาให้กิน”

“ยายยังไม่อยากกิน” หญิงชราตอบเสียงสั่น แม่จะพยายามบอกตัวเองว่าเกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องธรรมดาของโลก ทว่าเมื่อมาเกิดกับคนใกล้ชิดที่อายุยังไม่สมควรแก่เวลาจึงยากจะทำใจได้

“กินหน่อยนะจ๊ะ เดี่ยวแพงกินเป็นเพื่อน”

พิมพกานต์บอกเสียงอ่อนโยนแล้วก็เดินเข้าไปในครัว เวลานี้แม่จะเพิ่งบ่ายสองโมงแต่ชาวบ้านต่างก็มาช่วยงานกันอย่างคับคั่ง ทั้งเสียงโกลกน้ำพริก เสียงตะลิวกระทบกับกระทะดังโถงฉ่าง เสียงพูดคุยและทักทายกันดังไม่ขาดระยะ หญิงสาวส่งยิ้มให้คนที่อยู่ในครัว รู้สึกซาบซึ้งน้ำใจของทุกคนที่มีให้แก่แม่ผู้วายชนม์นัก

“น้องแพงเดินมาพอดี เอาข้าวไปให้แม่กินนะลูก อย่าลืมเคาะโถงสามครั้งเรียกแม่มากินด้วยนะ” นางแนนน้อยเพื่อนสนิทของมารดา ซึ่งเป็นผู้ดูแลเรื่องในครัวสั่งเมื่อเห็นพิมพกานต์เดินเข้ามาในครัว

“จะป้าหน่อย”

หญิงสาวรับคำ มองไปยังถาดอาหารซึ่งวางไว้ด้วยข้าว กับข้าว ขนม น้ำ ผลไม้ ทุกอย่างถูกจัดใส่ในถ้วยเล็กๆ ทั้งสิ้น ซึ่งเธอมองแล้วต้องลอบถอนหายใจ คนตายไปแล้วจะกินอะไรได้ คนเป็นอย่างเธอต่างหากควรจะกิน แต่เมื่อเป็นความเชื่อที่ยากจะลบล้างออกจากใจของใครต่อใครได้ พิมพกานต์จึงได้แต่คิดในใจเท่านั้น

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าเธอเดินออกไปจากครัวเท่านั้น เสียงผู้คนในครัวก็พูดกันตามหลังในทันที

“สวยจนจำแทบไม่ได้” เจ็ววรรณ หรือนางอุไรวรรณซึ่งกำลังกำลังตำน้ำพริก พุดพื้มาพาลางมองตามหลังหญิงสาวตาเขม็ง นางเป็นผู้รอบรู้ประจำหมู่บ้านที่ไม่ว่าใครจะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ อย่างไร จะต้องไปสืบเสาะ ล้วงลึกรู้มาจนได้ ก่อนจะหันไปบอกหญิงในวัยเดียวกันที่นั่งหันหมอบอยู่ใกล้ๆ “ยายพิศ แก่คิดเหมือนฉันใหม่กว่าหน้าตาน้องแพงไม่เห็นเหมือนตอนเด็กๆ เลยนะ สวยขึ้นมาก แทบไม่มีเค้าเดิมหลงเหลืออยู่เลย”

นางสมพิศเจ้าของร้านขายของชำที่จัดเป็นแหล่งซ่องสุมใหญ่ของผู้คนในหมู่บ้าน เพราะไม่ว่าใครมีข่าวอะไรก็มักจะมาซุ่มหัวพุดคุยกันอยู่ที่ร้านของนาง ละมือจากการหันหมอบบนเตียงแล้วมองตามร่างระหงของหญิงสาวที่ถูกพุดถึงจนลับสายตา

“นั่นสิ ไปทำอะไรมาหรือเปล่า สมัยนี้คนไม่สวยก็ทำคัลยกรรมจนสวยได้ ไม่ต้องดูใคร เงินดีเจ้าของร้านเสริมสวยในตลาดนั่นไง ทำจุมกมาจนโด่ง เวลาพุดกับใครแทบจะทิ่มหน้าคนนั้นเลย”

“แต่ฉันว่าน้องแพงไม่ได้ทำหรอก ร้อยเออหนึ่ง” นางสุนีย์ผู้กำลังปอกกระเทียมบอกน้ำเสียงมั่นใจ “เพราะผมที่เคยหยิกยังหยิกอยู่ ส่วนพี่น้องเตี้ยวันนี้เค้าตัดกันได้นะเจ็ววรรณ เจ็พิศ ลูกสาวฉันไง พี่นเหยินจนเวลาพุดด้วยกลัวมันจะจับหัวเข้ายังตัดจนดูดีได้เลย ถึงตอนเด็กๆ จะตัวผอมๆ แต่พอโตเป็นสาวร่างกายก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลาและอายุอยู่แล้ว”

คำพุดดังกล่าวทำให้นางสมพิศหันไปมองหน้านางอุไรวรรณ ความคิดเริ่มคลอนแคลน โดยเฉพาะฝ่ายแรกนั้นใจเริ่มเอนเอียงตามคำพุด

“มันก็จริงอย่างสุนีย์ว่านะยายวรรณ”

นางสุนีย์ยิ้มกว้างเมื่อเห็นคนฟังเริ่มคล้อยตาม “เจ็สองคนไม่ลังเกตบ้างหรือไงว่าน้องแพงนะหน้าตาเหมือนพี่พัฒนาไรกับพิมพ์เดียวกัน ตอนเด็กๆ อาจจะไม่เห็นเค้า แล้วหน้าพี่พัฒนาพี่ก็ถอดแบบมาจากบ่าจี้ไม่มีผิด

ดังนั้นเรื่องทำศัลยกรรมตัดทิ้งไปได้เลย แม่ฉันเคยเล่าให้ฟังว่าป้าจี้ตอนสาว ๆ นะสวยจนได้รับเลือกเป็นนางนพมาศเลยนะ”

“อืม ฉันก็ลืมหืมคิดถึงตรงนี้ น้องแพงหน้าเหมือนพี่พัฒนาอย่างที่สุดนี่ว่านั่นแหละ” นางอุไรวรรณพยักหน้าเห็นด้วยเมื่อคิดภาพตาม ซึ่งนางสมพิศก็พยักหน้าตาม

“นั่นสิยายวรรณ น้องแพงสวยเหมือนป้าจี้นี่เอง”

“ฉันว่าป้าสลีก็สวยไม่แพ้ป้าจี้นะ” นางจำเนียรผู้บ้าหอยเข้าขันพูดขึ้นบ้างขณะกำลังจัดผักใส่จาน

“ใช่ๆ เท่าที่รู้มา ป้าสลีก็เคยเป็นนางสงกรานต์ด้วยนะ ทั้งป้าจี้กับป้าสลีสวยคู่ก็เงินเบียดกันไม่ลงเลยแหละ” เจ็ววรรณผู้รอบรู้บอกสิ่งที่ตัวเองรับรู้มา “เคยได้ยินมาว่าทั้งคู่เป็นเพื่อนเกลอกันมาก่อน แต่มาหมองใจกันตอนที่พี่พัฒนเล็กกับพี่พิมพ์นี่แหละ”

นางจำเนียรสั่นหน้าแล้วยิ้มกริม “ฉันว่านั่นไม่ใช่สาเหตุใหญ่หรอกเจ็ววรรณ อันนี้รู้มาจากวงในนะ”

“แล้วอะไรเป็นสาเหตุหรือจำเนียร”

คราวนี้ทุกคนหันไปมองทางคนพูดเป็นตาเดียวกัน

นางจำเนียรยิ้มกว้าง “เป็นเพราะป้าจี้กับป้าสลีเคยเล่นไฟด้วยกันแล้วคิดเงินไม่ลงตัว ชาติไปสองสลึง ต่างก็โทษกันว่าอีกคนยังไม่จ่าย”

“แค่สองสลึงนี่นะ!” ทุกคนพูดกันเป็นเสียงเดียวและตั้งจนคนอื่น ๆ หันมามอง

“รู้หรือเปล่าเวลาเล่นไฟนะ จำนวนเงินไม่ว่าจะกี่สลึงหรือกี่บาทก็สำคัญ เพราะถือว่าเป็นศักดิ์ศรี” นางจำเนียรพูด ก่อนจะมองไปทางด้านหน้า “เดี๋ยวคอยดูเวลาป้าจี้กับป้าสลีเจอหน้ากันสิ ต้องมีการแหวะหรืออ้อาจจะด่ากันไฟแลบเลยก็ได้ พนันกับฉันไหมล่ะ”

“แหม นางจำเนียร แกนี่มันบ้าการพนันทุกอย่างเลยนะ แต่ฉันก็จะพนันกับแกแล้วกันว่าไม่มีเรื่อง”

พอสิ้นเสียงนางอุไรวรรณ ใครหลายคนที่มีมือก็ทำงานแต่หูก็ฟังไปด้วย เพียงแต่ไม่ได้ร่วมวงต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ฉันทันด้วย”

นางแฉ่งน้อยที่มายืนกอดดอกฟิ่งอยู่สายหน้าอย่างระอาใจ ก่อนจะโพล่งออกไป “เจริญๆ นะพวกแก นี่มันงานศพนะไม่ใช่งานรื่นเริง ถ้าบ้ำจี้กับบ้ำสาหลี่รู้ว่าพวกแกเอามาพูดถึงลับหลัง ข้ายังเอามาพ่นขันต่อเข้าจะเกิดอะไรขึ้น พวกแกน่าจะรู้ว่าฝีปากของทั้งคู่นี้ไม่ได้เป็นรองเรื่องความสวยสักเท่าไร”

แต่ละคนที่กำลังสุมหัวนินทาต่างยิ้มเหยยไปตามๆ กัน และหันไปสนใจงานในมือของตัวเอง เพราะรู้ว่านางแฉ่งน้อยนั้นสนิทสนมกับครอบครัวของผู้ตายมากเพียงใด ทว่าสายตาที่ยังสอดสายลอบมองไปยังด้านหน้ากันอยู่